CARTEA DE VACANȚA

ion bodunescu

MARȘUL CORMORANILOR

CARTEA

de

VACANTA

Ion Bodunescu

Coperta : llie Victor Desene : Petru Rusa

Ion Bodunescu

editura
SPORT-TURISM
Bucureşti l985

Copiilor mei, NICOLETA şi DAN...

Dunărea rămâne o teribilă atracţ*ie.* O chemare tainică te tulbură. De departe sau de aproape ea este aceeaşi. Cântecul ei, când calm, liniştitor, poveste de om matur, aşezat, când pătimaş, răscolitor, turbulent, sânge tânăr, adolescentin, te urmăreşte. Odată bolnav ,,de Dunăre" nu te mai poţi vindeca.
Şi valurile se aleargă unul pe altul, într-o neodihnă permanentă. Uneori, atunci când soarele îşi încearcă puterea în zile senine, luminoase, descoperi mulţimi de oglinzi multicolore. Alteori, te neliniştește învolburarea apei, când se aude limpede şi un vuiet adânc, neînţeles, iar glasul se răspândeşte printre luncile îmbrăcate în sălcii, anini sau plopi.
— Câteodată, îi zise Tăutu lui Mircescu, trezindu-se vorbind cu glas tare. înainte de a ajunge la Dunăre, simt un fior, inima, parcă îmi bate mai tare. Trăiesc o emoţie asemănătoare cu aşteptarea unei întâlniri cu o fată dragă.
— Ai dreptate, te înţeleg, şi asta este tot un fel de iubire. Şi încă una foarte statornică, răspunse Mircescu zâmbind.
— Da. o iubire, altfel nici nu se poate. Ştii, îşi continuă gândul Tăutu, am citit undeva ceva foarte frumos si, cred, foarte adevărat. Nu mai ştiu exact unde, se spunea acolo că pentru noi, românii, Dunărea, Carpaţii şi Marea ar reprezenta o trinitate tutelară. Şi cât vor exista acestea, va exista şi neamul românesc. îţi aminteşti ? spuse el mai departe, şi Mircescu a trebuit să se întoarcă spre colegul său, care într-adevăr avea chef de vorbă, încercând parcă să—şi descarce o anumită tensiune pe care el, prietenul lui, o simţea. Iţi aminteşti discuţia cu inginerul acela care fusese la specializare în străinătate şi la întoarcere ne-a spus, cu vocea plină de emoţie, cum aşteptase, cum numărase zilele, apoi orele până la întoarcerea acasă. Nu că n-ar fi găsit acolo cu cine să stea de vorbă, doar nu erau singuri, şi, slavă Domnului, a avut

atâta treabă, atâta de citit. Dar. pe măsură ce trecea timpul, pe el îl ardea clorul. Și la aeroport, coborând, și ajungând într-un loc unde era pământ și iarbă, nu beton, a îngenuncheat și a sărutat acel loc. Atunci a știut că este acasă...

Se văzu luciul Dunării. Urcau șlepuri. îi era greu să identifice toate pavilioanele. Lui Tăutu îi veniră în minte cuvintele lui Mircescu care încercase cândva să-i demonstreze rolul Dunării în transportul fluvial. Mai ales pentru țările care nu au ieșire directă la mările și oceanele lumii. Și apoi, pe drept cuvânt, unii au numit-o ,,o punte a prieteniei", a prieteniei între popoare.

Parcă molipsindu-se de la prietenul său ori sub influența imaginii Dunării și a gândurilor care-l invadaseră, Tăutu tăcu și el. Privea doar. Dunărea i se părea o chemare fulgerată de mii de oglinzi, în mii de ochi acoperiți de tremurarea pleoapelor de apă, într-o nesfârșită taină. Minune și bucurie, cântec rostit sau nerostit, armonie, liniște și puritate. Se trezi forțând o comparați*ie*. N-ar fi crezut vreodată că va ajunge să alăture ideea de munte, tot ceea ce simțea el ori de câte ori se găsea la peste l 500 de metri înălțime, de starea pe care i-a provocato Dunărea.

Sigur, își spunea Tăutu, este altceva. Acolo, pe un colț de stâncă, se socotea mai înalt, mai bărbat. Dupii oboseala urcușului, odată acesta învins, se vedea biruitor peste greutăți, peste propriile sale neputințe. Acum, privind întinderile de apă curgătoare se simțea mai odihnit în neliniști și frământări, mai aproape de viață, de realitate.

— Ai dreptate, rosti Tăutu tare, când coborâră din autoturismul care-i adusese aci, atât de aproape de respirația Dunării. Ai dreptate, prietene.

Cineva neavizat ar fi putut crede că este continuarea unui dialog aprins în care s-au confruntat păreri contradictorii. în fond, Mircescu tăcuse tot timpul. Mai vechile lui vorbe îl

însoţiră pe Tăutu şi cu „ele” a tot ,,discutat”. Mircescu nu era de felul lui un taciturn. Ba, dimpotrivă, era recunoscut pentru verva şi umorul lui. Bărbat în toată puterea cuvântului, perspicace, stăpân pe sine în tot ceea ce făcea, un bun profesionist, dar mai ales un om ce te putea scoate din sărite prin argumentele pe care le tot căuta, prin logica lui „torpilă” de care mulţi se temeau, el era oricând gata să ia parte la vreo agapă prietenească , să spună (avea de altfel un haz aparte) anecdote după anecdote sau să imite (artist trebuia să se facă !) pe câte unul sau altul.
Când era însă în joc o treabă serioasă, Mircescu devenea altul. Unii se plângeau chiar că le pune „tălpi”, că îi ignoră, ceea ce nu corespundea adevărului. în realitate el avea nevoie de certitudini şi nu construia nimic pe vorbe care i se păreau apă chioară. Dorea fapte şi logică.
— Ce anume ? întrebă dintr-o dată Mircescu.
Până atunci doar mormăise din când în când un „hm“ sau un „mda”. Se gândea el la ceva, la... altceva. Avea el în minte un obiectiv anume. îl auzise pe Tăutu şi acum încerca să lege o „discuţie”.
— Înseamnă că nimic nu te satisface, nu-i aşa ? reveni Tăutu, parcă înţelegând gândurile ascunse şi nerostite ale lui Mircescu, urmându-l îndeaproape pe drumul spre malul Dunării.
— Depinde, răspunse în doi peri Mircescu.
„Asta tace şi vrea să adune de toate de la mine,
să scormonească până şi în sufletul meu, ca să—şi poată construi cât mai convingător ipoteza. Poate de aceea m-a acceptat. De altfel numai pe mine m-a acceptat...”, gândi Tăutu.
— Eu nu sunt nici Raşcu şi nici Guran. Că m-am săturat de ei şi m-am bucurat să vin să lucrez în echipă cu tine, dacă se

poate numi o echipă ceea ce suntem noi aici. O echipă în care unul tace și altul vorbește. Știi că nu suport...
Mircescu întoarse capul și ochii lui vii, căprui, zâmbeau. Apoi îl luă de braț pe Tăutu.
— Nimic nu e perfect, zise el, dar cu asta nu vreau să spun că n-ai avea dreptate. însă lucrurile nu trebuie împinse până la extrem. Chiar dacă uneori sân-tem nevoiți să acceptăm ceva care nu prea ne face plăcere, avem obligația, măcar morală, aș zice, să ne păstrăm optimismul. Știi bine la ce mă gândesc. Te-am urmărit și pe tine, dar mintea mea era conectată la tot ceea ce cunoaștem până acum. Trebuie întâi să analizăm și apoi să ne asumăm răspunderea... Cu atât mai mult în acest moment și în acest caz. Și atenție ! continuă Mircescu. Până acum avem doar senzația că ceva nu e normal, judecind însă vom vedea dacă aparențele se confirmă sau ne... înșală. Oricum, părerile sunt determinate de ceva și nu putem, să nu ținem seama de ele.
Pășeau alături, pe covorul verde al ierbii, inundat de greieri, șopârle și gâze mici, împresurați de fluturi albi și roșii. Erau înconjurați de o liniște nefirească, picurată parcă din văzduhul proaspăt, semn de taină și de geneză.
Priviră către marginea cealaltă către satul de peste Dunăre. Se auzi cântec de cocoși.
— Cunoști bine Dunărea ?
— Cum să nu. Doar am făcut armata la grăniceri, ii răspunse Mircescu.
— Atunci trebuie să știi locul unde, în același timp, se pot auzi cântând cocoșii din trei țări.
— Da, la Gruia. Acolo poți asculta cocoșii de la noi, de la bulgari și de la sârbi...
— Așa e, o știi... Și zicând acestea, Tăutu se răsuci puțin pe călcâie apoi continuă : Să revenim la ceea ce discutam. Tu poți să crezi ce vrei și să nu-mi dai dreptate. Poți ! Dar mie

toată treaba nu mi se pare deloc curată. N-am nicio probă. N-am nici .,fapte“, nici ..logica” vreunor relaţii. Am însă... miros. Nu e treabă curată !
— Mda. mormăi Mircescu coborând treptele săpate în malul Dunării şi luând-o pe micuţa plajă „Gâsca“, amenajată după posibilităţile existente aici.
— Mda, făcu şi Tăutu, şi iar remarcă faptul că tovarăşul lui abandonase discuţia.
îl lăsă pe Mircescu să parcurgă plaja şi se aşeză pe pontonul improvizat. Asta era. Mircescu nu se afla în toate apele. Se frământa şi trebuia să fie singur.
Dunărea curgea leneşă. Era răcoare. Ziua se anunţa frumoasă, deşi soarele încă nu—şi dăduse întreaga măsură a măreţiei. Tăutu stătu aşa câteva clipe privind vârtejurile apei şi „zborul” scurt al peştilor. Şi se îmbufnă dintr-o dată la gândul că nu şi-a adus sculele de pescuit. „Poate le-o fi luat el”, îi trecu prin minte o idee, dar abandonă repede această „speranţă”. Privi în dreapta către „Ostrovul Gâş- tii”, spre linia verde şi subţire a sălciilor, plopilor tineri sau aninilor.
Informaţia fusese primită fără entuziasm de către un ofiţer care o şi „clasase” fără să-i treacă prin minte că ar trebui verificată. Crezuse că omul care
a adus-o ..avusese vedenii” şi el n-a făcut altceva decât s-o înregistreze.
Când ştirea a ajuns pe biroul inspectorului şef Banu, acesta a rămas de-a dreptul surprins. Surprins şi supărat. Nu era admisibil ca un lucrător cu experienţă să manifeste o asemenea superficialitate şi să treacă pe lingă o informaţie atât de ciudată, caro putea ascunde fapte deosebit de importante. îl chemă la el pe ofiţerul în cauză, îl mustră aspru şi îl şi anunţă că va deveni subiectul şedinţei de la sfârşi-tul săptămânii.

Luă legătura cu şeful unităţii de grăniceri care-i confirmă datele. Ei urmăreau îndeaproape ,,evoluţia" vasului turistic străin. De altfel o prezentare amănunţită a situaţiei a fost deja trimisă spre inspectorul şef. împreună cu şeful grănicerilor. Banu stabili ca acţiunea să fie preluată de oamenii lui, urmând ca grănicerii să ,,observe" cu atenţie tot ce se petrece şi să fie gata să intervină în orice moment.
Până una-alta îl chemă pe Mircescu, primul cu care discută cele cuprinse în notă. Apoi fu adus şi Tăutu. Erau doi, erau deci o echipă. Şi încă o echipă foarte puternică. Tăutu şi Mircescu urmau să plece să verifice datele, să se documenteze, într-un cuvânt să preia cazul.
— Poate că încă nu e vorba de un caz, şopti Mircescu lui Tăutu, însă de verificat trebuie să verificăm. Şi încă pe toate feţele. Termenul e atât de scurt, poate prea scurt, şi trebuie s-o luăm din loc cât mai repede.
Banu le auzi discuţia în timp ce răspundea la telefon. Zâmbi şi se făcu că n-a reţinut nimic din vorbele lor.
— Mă, băieţi, eu ştiu că sunteţi iscusiţi şi harnici. Asta v-am mai spus-o şi nu-mi pot lua vorbele
înapoi. Poate că ştirea asta nu înseamnă nimic sau nu înseamnă mare lucru, deşi... Neoficial vă mărturisesc că am altă impresie. Tare mi-e frică că treburile sunt mai complicate şi mai grave. Dar am trecut noi şi prin altele. Această speţă, a cărei descifrare o aştept cit mai repede rezolvată, are, după cum mi se pare, ,.miez". Nu e nici uşor, nici comod şi nu e... la mintea oricui. Cu cât cazurile sunt mai grele, ştiţi şi voi, cu atât şi puterea noastră de a discerne faptele, de a „simţi" traiectoriile imprevizibile trebuie să fie alta. Gândiţi-vă, observaţi şi iar gândiţi şi analizaţi, nu vă pripiţi. N-avem nevoie doar de explicaţii, ci şi de soluţii. Am încredere în voi şi in reuşita voastră. La treabă şi noroc !

Mircescu şi Tăutu se făcură nevăzuţi. Părăsiră cabinetul inspectorului şef şi se întoarseră tăcuţi la ei în birou.
Se priviră câteva clipe, de parcă atunci s-ar fi văzut pentru prima dată, copleşiţi dintr-o dată de importanţa pe care şeful o dăduse acelei informaţii.
— Mda, făcuse Mircescu, mă mir că nu aprinzi iar ţigara. Te-am văzut. Abia aştepţi, dar nu acum şi nu aici, tinere. Eşti mai tânăr decât mine cu zece ani şi fumezi de zece ori mai mult decât mine. Mai las-o dracului de ţigară.
— Tovule, se repezi Tăutu, mie nu-mi lua acest drept. Dacă zici că te laşi de tutun, treaba dumitale, dar dacă primeşti cazuri ca ăsta, nu cred eu să... lasă-mă măcar să trag câteva fumuri, să mă dezmeticesc şi eu, înţelegi ? Tovarăşul colonel n-a zis că e unul şef şi altul subordonat. Suntem egali. Până rezolvăm cazul. După aceea mai discutăm.
— Bine, măi, cascadă, hai, fumează, poftim scrumiera asta. Ca să te "dezmeticeşti"... Şi să vedem de unde pornim şi cum. Ce şanse avem. Că poate ţigara asta este miraculoasă şi ne dă soluţia ! Ai tu talentele tale, unde nu te-ajută capul te-ajută ţigara ! Şi începu să rida fericit de „formula" găsită. De multă vreme îşi propusese să-l facă pe Tăutu să se lase de fumat şi nu pierdea ocazia să nu—şi tachineze prietenul.
Tăutu, care—şi scosese deja ţigările pe masă, trase una din pachet, o bătu uşor şi tacticos de colţul biroului şi o aprinse cu vădită plăcere. Se făcu a nu pricepe ironia lui Mircescu. Ştia ce urmăreşte prietenul lui. Până una-alta ţigara era pentru el o plăcere mult prea mare ca să renunţe la ea. Aşa că... mai trase câteva fumuri. Căzu pe gânduri. Câteva clipe se lăsă linişte. Apoi, spre surprinderea lui Mircescu, se ridică, strivi ţigara în scrumieră, cu un gest scurt, de parcă, deodată, i se schimbase gustul, devenind amară, insuportabilă.

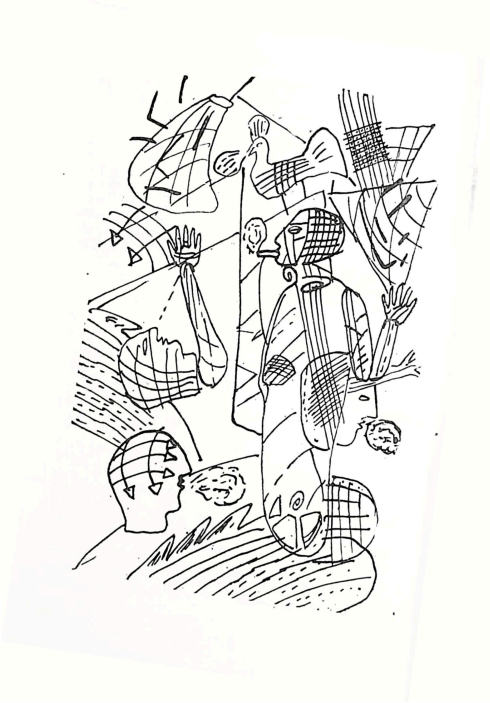

— Uite, Mircescule, zise el aproape nervos, cu aerul că ar fi făcut cine ştie ce descoperire, mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu acel om. Hârtia e hârtie, dar eu vreau omul, vreau să discutăm cu el. Dacă a scăpat ceva ? Când începi să scrii e alta. Trebuie să stăm de vorbă cu el. Uneori, un amănunt aparent neesenţial devine decisiv. Nu e neapărat nevoie să fie un aspect care să elimine dubiile, ci chiar un fleac. Vreau acest fleac. Pentru că...

— Bravo, mă ! îl întrerupse Mircescu. Acum ai vorbit exact ca mine ! Aşa, da ! Că doar stăm în aceeaşi luntre. Trebuie să ne convingem. Cine se aseamănă se adună, în sensul cel mai bun al zicalei, aşa că să ne aşternem la treabă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-o spun eu prima dată. Şi poate că o spun banal. Dar n-are importanţă.

Şi camera cu un singur birou masiv, din stejar, două-trei scaune, deloc mohorâtă, zugrăvită în culori

alb-gri, se transformă într-un fel de sală de stat major. în care doi tineri ofiţeri, pasionaţi de meseria lor, îşi uneau forţele pentru descoperirea unui adevăr. Oricare ar fi el. Jocul acesta

al minţii lor, clar de multe ori şi al sufletului, ţinea de stabilirea unui plan strategic care să reziste unei analize logice.
Inspectorul Banu le ceruse un plan iniţial de acţiune. Şi tocmai asta căutau ei să construiască. După câteva ore, mai multe pagini erau scrise ordo- .at şi puse într-un dosar. Mircescu se duse să le prezinte, aşa cum i se ordonase.
Practic, ce făcuseră ei ? Pornind de la puţinele şi contradictoriile date conţinute în informaţie, pe care le-au supus „focului concentrat"' al întrebărilor, au Stabilit „zonele calde" ale problemei, setul de întrebări, priorităţile, variante, necesităţi *etc.* Toate formulate precis şi limpede. Urma ca analiza inspectorului şef să dea proiectului lor statutul unui plan de acţiune.
Cât timp Mircescu fusese plecat, Tăutu, în picioare, rămase la fereastră privind peste oraş, spre dealurile din apropiere, care căpătaseră culoarea lanurilor de orz semănate acolo, ca un semn bun. Işi aminti : „vin grâul şi orzul peste oraş ; să nu uităm nici gustul bobului acela, dar nici cum arată paiul sau spicul, în splendoarea lor neîntinată, formidabilă pecete răs-frântă în zarea de aur a ţării". Citise undeva aceste cuvinte ? Nu mai ştia unde. Acum ele i se păreau, nu ştia de ce, foarte potrivite. Fumase vreo trei Ţigări, una după alta. Imaginea de afară îl făcea melancolic, iar întârzierea lui Mircescu îl neliniştea.
— Hai, Tăutule, strigă acesta intrând zgomotos pe uşă. Gata, băiete, s-a aprobat. Putem începe. Ai avut dreptate. Prima mişcare : o discuţie, de detalii, cu omul care a dat informaţia... Ai la dispoziţie o oră să—ţi iei schimburi şi ne reîntâlnim aici.
— Sigur, dai dispoziţie... de ce nu ai cerut să fii şef, că eu subordonat nu mi-aş fi dorit să—ţi fiu, îl repezi Tăutu.

— Mă, tu le iei pe toate aşa din vârful carului, ce dracu', n-am şi eu dreptul să fiu altfel în aceste momente ?
Şi fără să mai aştepte, Mircescu începu să—şi strângă hârtiile de pe birou şi să le aşeze în fişet.
Tăutu nu mai zise nici el nimic, cu toate că ar f. vrut să-l fiarbă un pic. în fond el era fericit că lucra împreună cu Mircescu, dar... Până una-alta se apucă şi el să facă puţină ordine printre hârtiile sale.
— Nici măcar nu întrebi cum a decurs întrevederea, rupse tăcerea Mircescu.
— Nu, deloc, asta n-ar aduce nimic deosebit, Ce tot o să-mi povesteşti tu, te simt, în schimb ar în semna să-mi mai mănânc câteva minute bune din ora pe care mi-ai pus-o la dispoziţ*ie.*
— Stop ! îl întrerupse Mircescu. Ascultă-mă, eu am ciudăţeniile mele, dar văd că tu mă întreci. Bine că am aflat ce—ţi convine şi ce nu ! Şi acum să mergem. Deja am intrat în criză de timp. Sper să—ţi treacă. Nu eşti tu omul care să umble tot timpul bosumflat. Nu ţii tu supărare, cum nu ţin eu banii Ştii bine că între noi nu e vorba de nicio şefie.
— Mă, da' bine mă cunoşti, râse Tăutu. Adică ţi-ai pierdut simţul umorului ? De unde să fiu eu supărat ? Şi ce să fac eu cu supărarea ? S-o pun la C.E.C. ? Să iau dobândă ? Află, prietene, că daca nu—ţi revizuieşti atitudinea faţă de mine, abia mă supăr. Acum, să ne grăbim. Trap ! Că timpul trece.
— Şi chiar nu vrei să—ţi spun, mai zise Mircescu, nu eşti curios să afli cum a decurs întrevederea ?
— Avem timp, făcu Tăutu. Se opri şi cu mâna pe umărul lui Mircescu rosti : Am un bătrân în sat. Ăsta, după ce i-a murit muierea şi după ce păstrase doliul, a ieşit în sat la horă, într-o duminică, şi s-a prins şi el lingă cei mai tineri şi-a început să strige : ,,Cât oi fi, şi-oi fi, şi-oi fi, tot la tine m-oi gândi. S-au mirat cei din jur. care l-au crezut trăsnit, dacă nu nebun. Dar

nu era așa. Omul simţise că se poate exprima așa, în fața lumii. Copiii hotărâseră să-l însoare, mai ales noră-sa, la care stătea, că însurat o să aibă cine să-.l spele și să-i facă mâncare. Deci să scape de el. Și asta i-a venit lui în cap în acel moment. Să le dea cu tiflei la toți... Ai priceput poanta ? !
- Apoi Tăutu făcu un fel de reverență, râse de-a binelea, îi strigă ,,la revedere !“ și o zbughi pe ușă. Mircescu nu-l opri, nu-l întrebă nimic. .,O să dezlegăm noi șarada asta”, gândi el, și o luă la rândul lui spre casă. Mai aveau la dispoziție aproape patruzeci de minute.
Dincolo de ipoteze, rămăsese totuși imaginea acelei mărturii. Și dincolo de cele scrise, era omul pc care, atunci, după acea oră pregătitoare, porniră să-l caute Mircescu și Tăutu.
Starostele pescarilor, unul Nae, căci despre el era vorba, se afla cu ceilalți fârtați ai lui pe Dunăre, cu lotcile, să ridice și să așeze vârșile. La Gâsca, era un punct al lor de acostare. Așa că acolo au ajuns și acolo s-au pus pe așteptare. Plaja era scurtă, Dunărea crescuse, pentru că plouase bine, chiar foarte bine, dar aici totul se usca repede, pământul fiind nisipos. Dacă e secetă, se simte imediat lipsa de apă și e nevoie de irigații. Așezat pe ponton, Tăutu urmărea zborul cormoranilor. Ciudată și inegalabilă paradă aeriană. Marș fantastic pe care aceste înaripate îl desenau pe seninul cerului, într-o simetrie de invidiat. Halucinant zbor către inima Deltei ! Și prins de această vrajă, își imaginä că până și păsările acelea au o anumită ordine în viața lor, că tocmai această ordine în mișcare creează starea lor normală de a fi și-a putea supraviețui.
— Cred că va trebui să așteptăm mai mult, auzi el glasul lui Mircescu și acea stare de extaz, de vrajă, dispăru.
— Lasă că și așteptarea este bună... pentru înțelepți. răspunse Tăutu, ridicându-se și apropiindu-se de prietenul său.

— Dacă am putea clarifica în această discuţie unele aspecte, înseamnă că pornim cu dreptul. Şi ceea ce face şi mai interesantă întâlnirea e că ea poate chiar infirma tot ce am presupus noi ! Aici ne fură jocul aparenţelor, simt asta, şi numai pescarul ne poate ajuta.
Tăutu îl urmări pe Mircescu care încerca prin această discuţie să găsească, până la un punct, o explicaţie şi o justificare.
— Cum adică ? Crezi că totul trebuie să corespundă presupunerilor noastre ?
— Eh, nici chiar aşa ! Eu încerc numai să construiesc nişte variante, continuă Mircescu, aruncându—şi privirea spre cotul ostrovului, acolo de unde bănuia că are să apară Nae cu ceilalţi pescari.
— Şi totul ţine de această discuţ*ie.* E singurul fir real până la ora actuală, zise Tăutu.
— Dacă reuşim, poate nu mai rămâne singurul. Întrebarea e dacă acest Nae şi-a putut fixa în memorie toate cele, adică şi amănuntele care ne interesează. Dacă n-a uitat anumite elemente care ne pot ajuta.
Se auzi sirena unui remorcher care trăgea după el, în amonte, un şlep încărcat cu maşini agricole — tractoare şi remorci. Nu era prea aproape. Se putea totuşi distinge destul de bine. Tricolorul flutura în adierea mătăsoasă a curentului.
Amândoi au avut acelaşi gând, pentru că amândoi au resimţit simultan aceeaşi realitate. Mircescu a fost primul care a vorbit
— Vezi că am avut dreptate. Deci se poate vedea şi auzi totul. Oricum, destul de mult. Acum să sperăm că omul nostru nu ne va deziluziona.
— Eşti formidabil ! Exact la asta mă gândeam şi eu.
între timp, exact din partea de unde bănuiau ei, apărură câteva bărci şi se îndreptară spre ponton.
— Vin, asta putem numi şi noi baftă. N-a trebuit să aşteptăm până la apusul soarelui.

Peisajul era impresionant. Bărcile pescarilor repetau, în felul lor şi după legile lor, marşul cormoranilor. între cer şi apă se realiza o anume concordanţă. Mişcările îşi răspundeau parcă într-un dialog înţeles numai de această lume.
O vreme, Tăutu şi Mircescu, emoţionaţi, au privit spectacolul... Lotcile se apropiau, legănându-se uşor, ca şi cum ar sta de vorbă, comentând în limba lor păţaniile de peste zi. Pe urmă cei doi s-au trezit. Doar nu veniseră până aici ca să admire venirea bărcilor de pescari pe Dunăre.
O luară prin iarba înaltă şi o porniră în întâmpinarea pescarilor. Spectacolul era pictural. Bărbaţii, dezbrăcaţi până la brâu, arşi de soare, cu feţele biciuite de dogoare şi vânt, trupuri bine legate, braţe puternice de atâta ,,tras la rame", păreau desprinşi dintr-un tablou. Pescarii au tras bărcile cu botul până
în mal şi au sărit unul câte unul. Apoi au legat bărcile de ponton cu dibăcie şi repeziciune.
— A fost o zi bună, după cum se vede, remarcă Mircescu.
— Altă dată e şi mai bine. Da' nu e rău nici acu', că printre caraşi picară şi câteva moace de crapi, somotei, şălăiaşi, răspunse unul din ei şi Mircescu ghici dintr-o dată că era chiar Nae, şeful echipei.
— Nene Nae, aşa parcă te cheamă ? îi şopti Mircescu, şi omul dădu afirmativ din cap. Vrem să stăm de vorbă cu dumneata. Olecuţă numai.
Omul nu păru deloc surprins. Ba, se părea că aşteptase o asemenea vizită.
— Da, da cum să facem ?
— Vezi dumneata, descurcă-te întâi cu povara asta care o agonisirăţi şi apoi...
— Mă, se adresă el pescarilor, duceţi la căruţe peştele şi cu el la cherhana. O să vin şi eu. Lăsaţi-mi de o ciorbă şi o prăjeală

aici, s-o pregătesc eu tinerilor ăştia, că unul mi-e nepot, şi făcu cu ochiul la Mircescu, şi voi să sporovăiesc cu el nițeluș.
— Da, şefule, răspunse un pescar, s-a făcut.
Cei trei se retraseră în chioşcul fostului pichet grăniceresc, construit pentru a adăposti oamenii de ploaie, de vânt.
— E alta să priveşti de aici cum plouă, cum trec vapoarele pe Dunăre, cum zburdă păsările, să tragi în piept aerul proaspăt, cu miros de frunză de plop, decât să stai închis între patru pereți, nu ? le zise Nae încurajându-i să—şi facă loc.
— Nene Nae, începu Mircescu, direct, fără ocolişuri. Dumneata ai sesizat tovarăşului comandant, acum câteva zile, un aspect anume, ceva ce ți s-a părut dumitale că nu-i în regulă cu un vas. Aşa-i ?
— Da, răspunse omul. Am „sesizat“, cum spuneți dumneavoastră, mie îmi place să zic altfel, dar n-are importanţă.

Tăutu înțelese dintr-o ochire că omul din faţa lor e deschis, că îi place să stea de vorbă şi, mai ales, că are toată bunăvoinţa. Şi, cu adevărat, Nae era mulţumit. Faptul că l-au căutat şi voiau să discute cu el era o dovadă că ,,el făcuse un lucru

însemnat”. De altfel, atunci când s-a dus la inspectorat era sigur că aici, la Gâsca, ,,ceva nu e în regulă!”
Se aşeză pe una dintre băncile rânduite în jurul celor câteva mese şi Tăutu apăsă discret pe butonul magnetofonului minuscul din buzunarul hainei. S-a hotărât să înregistreze acum mărturia acestui pescar, convins că mai târziu, când vor relua „povestea”, când vor analiza toate cele discutate, s-ar puteţi să găsească tocmai amănuntul important căutat.
Pescarul vorbea rar şi nu trebuia îmboldit. Tot ce spunea era limpede şi argumentat. La un moment dat, aşa, parcă mai mult din curiozitate, Tăutu îl întrebă :
— Atunci, în momentul când ai observat dumneata acolo, chestia aceea, nu băuseşi ceva, nene Nae ?
Mircescu rămase puţin uluit. „Dacă întrebarea asta l-o supăra ? Dacă din cauza asta n-o să mai vrea să vorbească cu ei ? Tăutule. Tăutule... ! Ce-mi făcuşi, băiatule !”
— Nu, nu băusem nimic, nici n-aveam de gând, răspunse firesc Nae. Beau şi eu, nu zic nu, atunci când am recoltă bună, altfel... poate la vreo supărare. Atunci, când cu istoria, şi în glasul lui se simţi o dojana la adresa lui Tăutu, abia aşteptam să ajung la mal. Aşteptam să vină pe lume un copil al lui fiu-meu...
Şi parcă în intenţia de a—şi îndrepta greşeala, Tăutu se grăbi să schimbe vorba.
— Şi ce v-a adus, băiat sau fată ?
— Băiat. Se putea altfel ? Pescar îl fac, şi faţa bătrânului se destinse într-un zâmbet larg.
Odată momentul critic depăşit, omul se destăinui.
— ...Ieşisem cu barca, aşa, şi vâsleam încet, să mă bucur de Dunărea asta, care mi-e şi mamă, mi-e şi tată, mi-e şi soră şi frate. Voiam să ajung la Ostrov, cum numim noi locul acela, că am acolo două junici şi trei grohotei, şi, cum vă zisei, vâsleam, dam cu lopeţile, pleosc, pleosc şi mă uitam în luciul

apei. Era spre sfârşitul zilei, la scapătul soarelui, şi venea aşa o boare de vânt. Abia mă atingea şi eu îmi umpleam plămânii cu aerul acela, tare, parcă dătător de viaţă. Trebuia să ocolesc cam mult şi-am luat-o atunci pe dincoace, ştiţi dumneavoastră, că aţi trecut cu şalupa pe lingă cotul din dreapta, unde nu prea sunt vârtejurile mari, unde se împreună braţul mic, ocolitor, cu Dunărea mare. Şi tot aşa până ce am ieşit lângă sălciile alea bătrâne, cu rădăcinile suspendate deasupra apei. Am tras barca la mal şi-am legat-o. Acolo, între rădăcinile alea, un şarpe chinuia o broască, o prinsese şi se pregătea s-o înghită. L-am pălit cu vâsla, că şi acu' e tot acolo, îl puteţi vedea. Am scăpat şi broasca...
Şi atunci am văzut eu vasul. Era vopsit în alb spălăcit. Mi s-a părut că se împotmolise. Dar asta doar la început. Pe urmă mi-am zis că totuşi nu se poate. Că Dunărea este destul de mare acolo şi că n-avea cum să facă marinarul acela, cârmaciul, o asemenea greşeală. Mi-am zis atunci că e ceva în neregulă, 'că dacă se întâmplase să fie împotmolit, ridicat pe vreun banc de nisip, ar fi cerut ajutor şi-ar fi venit cineva să-i ajute să scoată vasul de-acolo. M-am gândit şi ce mi-am zis ? ! Ia să stau eu acolo, oleacă la pândă. Să văz eu cu ochii mei ce-o fi, ce
se petrece. Nu era treabă curată. Mi-am zis că e bine să fiu atent, că mai auzisem eu că se petrec lucruri d'astea, dar mai demult, nu acu', d'ăştia cu contrabandă. în orice caz era o chestie pe care eu am vrut s-o ,.pipăi" mai bine, cum fac şi când mă duc la pescuit. Şi-am stat, că aveam aşa o mâncărime pe inimă şi făcusem ochii mari când am văzut că ies din apă nişte măgăoaie ale dracului, vreo trei, d'ăştia cu tuburi şi costume de cauciuc, scafandri. Hop ! zic, ăştia s-or fi împotmolit ei, dar ce să facă scafandrii, că nu pot să ajute cu nimic. Doar dacă s-o fi rupt ceva... Dar am făcut ochii şi mai mari când am văzut altceva. Nişte tuburi, nu se deslușea bine,

cu toate că am vederea bună, ceva ca aparatele celea, de sudură, şi mi-am închipuit că n-avea niciun rost să umble cu ele pe sub apă. Vasul era la fel ca înainte, nu se scufunda, că altfel ar fi pus pompele...
Apoi am auzit, aşa, nişte vorbe rostite. La început am crezut că mă înşală auzul, dar parcă era şi glas de femeie. Până la urmă m-am convins că aşa şi era. O femeie ! Vorbeau ceva şi eu nu înţelegeam, că se ciorovăiau într-o limbă străină. După aia au încetat şi ăia, bărbaţii, s-au prăvălit iar în apă. Au stat ei, cât au stat, şi iar au ieşit. Soarele scăpătase de'acu. Ei şi-au dat costumele jos şi-au dispărut de pe punte. Era un vas nu prea mare, din astea de plimbare. Pe urmă au apărut alţi doi inşi. Discutau ei ceva, dar încet, de nu se auzea nimic, cu toate că era linişte. Ş-apoi trebuie să vă spun că nu am numai vederea bună, am şi auzul bun. Aud şi când se vorbeşte de pe malul celălalt. Dar atunci nu, nu şi nu ! Nu mai auzeam nimic limpede, cu toate că-mi ciuleam urechile şi eram atent. îmi şi fusese frică nu cumva să-mi plesnească dracului, doamne fereşte, ceva în mine, că inima nu e tocmai cuminte, se întâmplă s-o mai ia razna cu bătutul... Că, de, bătrâneţea...
După ce-au discutat ăştia cât au discutat, în picioare, s-au aşezat pe scaune şi unul dintre ei, cu o jiletcă albă, da, albă, nu mă-nşel, şi-a scos din buzunar o pipă şi şi-a aprins-o tacticos. Mi se făcuse atunci şi mie dor să fumez, cu toate că m-am lăsat de drăcia asta de vreo douăzeci de ani. că tare le mai trăgeam la tutun, o ţigară de la alta, ca tovarăşul, şi Nae se opri şi arătă spre Tăutu. Ajunsesem la vreo 45 de chile, mă şubrezisem al dracului de rău. Da' ce vă spun toate astea ? Atunci îmi veni iar poftă de tutun. Degeaba ! Eu cu ochii la vas şi ce să vezi ? Vasul o ia încet la deal, da' încet, încet de tot. Când mă uit mai bine, celălalt, nu ăla cu pipă, scria ceva pe un caiet, îşi nota poate ceva, iar ăla cu pipa sporovăia, dar tot încet. Ce dracu' o fi scris, nu ştiu. Am plecat după ce i-am

văzut depărtându-se, n-aveau steag, n-aveau nimic. Adică n-am văzut eu. Că prima grijă a fost să mă uit la steag, da'... Cine or fi ? m-am întrebat. Mă întreb şi acu'. Mă cuprinse aşa o bănuială, ce poate să fie ? Ce caută ? Or fi, mă gândisem la un moment dat, d'ăştia care vin cu apele, să vadă dacă mai e adâncă Dunărea sau mai are peşte. Dar ăştia umblă cu dragline şi trebuia să aibă şi ei un steag, ceva, că altfel nu se poate. M-am întors la barcă, uitasem şi de junici şi de grohotei. era ca o ceaţă, se lăsase adică un fel de ceaţă aurie pe Dunăre. Nu ştiu de ce, dar se face uneori că există aşa, o ceaţă, când soarele se duce. Dar eu mă gândeam numai la vasul ăla şi m-am dus la post şi-am spus. Am şi scris, ca să fie, ca să se ştie. Da' e adevărat, mai pă scurt, n-am spus atâtea ca acu'. Eu ziceam că e de ajuns. Bănuiam eu însă că o să veniţi. îmi spunea mie inima.

Niciunul dintre ei nu l-a întrerupt. Abia acum interveni Tăutu.

— Scria ceva pe vasul ăla ?

— Dacă scria ceva pe vas ? Cred că da, asta uitasem să vă spun, că bine întrebaşi. Scria ceva cu B si N la sfârşit. Erau nişte colaci de salvare puşi între literele alea. Dar era scris citet, de om cu carte, apoi mai era ceva, bine că mă întrebaraţi, avea aşa o pânză albastră pe partea din faţă, era pusă pe ceva, pe nişte fiare, parcă era o prelată albastră şi de mătase că bătea soarele în ea şi sclipea...

Mircescu simţi şi el nevoia unei precizări.

— Alţi oameni ai mai văzut, nene Nae ?

— Eu am văzut p'ăi trei scafandri. încolo n-am văzut pe nimeni. Adică şi pe ceilalţi doi şi pe femeie, pentru că veniseră imediat pe punte după ăilalţi intraseră în cabine. Dacă nu m-am păcălit singur, ăştia erau alţii.

Şi asta ce vă spusei sunt cele câte le-am văzut cât am stat eu acolo, poate ei erau mai demult, n-a trecut niciun vas, niciun

şlep, nici în jos, nici în sus. Şi mie mi s-a părut ceva, cum vă spusei, necurat la mijloc. E prima dată când văzui aşa ceva prin locurile noastre şi sunt pe Dunăre de treizeci de ani. chiar în zona asta. De câte ori nu m-am băgat eu prin părţile astea...
— Deci cam aşa stau lucrurile, gândi cu glas tare Tăutu. după ce pescarul plecă să-l povăţuiască şi să-l ajute pe „castelanul" Ion să rânduiască ciorba şi prăjeala. Se pare că asta-i tot !
Rămaseră iarăşi tăcuţi, şi el şi Mircescu, fiecare cu gândurile lui.
Pe Dunăre tocmai trecea un convoi de şlepuri şi apa, parcă tăiată, se ridica în valuri care se apropiau de mal, se izbeau şi provocau un clipocit, asemenea unui oftat. De parcă apa îşi plângea supărarea că i-a fost tulburată liniştea. Apoi, urmară aceiaşi cormorani, cu marşul lor fantastic, simetric. Şi din nou linişte.
O taină densă se cuibărise însă în adâncuri, prin miliardele de fire de nisip şi peşti, o taină ca o aşteptare stârnită de bănuieli. O taină încărcată de nelinişti.
Spinarea fluviului redeveni intactă în neclătinarea ei. Rar, rar de tot, valuri mărunte şi timide, solzi strălucitori în bătaia aprinsă a soarelui de după-amiaza, încreţeau vremelnic apele. Dar acestea se destindeau din nou şi reintrau în aparenta lor nemişcare. Dinspre uscat se auzeau bătăi uşoare de aripi în pilcurile de plopi şi arini.
— Bine îi face omului o clipă de tihnă, smuls din tumultul zilnic. Da, da, bine îi face liniştea şi pacea unor asemenea locuri. Uite, acum, aici, pe malul Dunării, mă simt alt om. remarcă la un moment dat Tăutu. Numai că noi nici de pace, nici de linişte n-avem parte. Păcat, tare păcat !
Privirile celor doi ofiţeri se îndreptară spre locul cu pricina. Acolo se întâmplaseră cele povestite de pescarul Nae. Se

uitau, doar-doar... Dincoace de geamandură, de şenal, alte imagini, alte ispite.
— Gata, treceţi la ciorbiţă. se auzi glasul lui Nae, semn că nu stătuseră degeaba, nici Ion, nici el, şi cei doi ofiţeri, cu ochii şi sufletele arse încă de întrebări, se ridicară la acea chemare ispititoare.
Ciorba, de fapt borşul pescăresc, aburea în străchini de lut, iar lingurile de lemn, făcute .,la comandă specială" a lui Ion de nişte rudari din Năstureni, care lucrau la tăierea şi fasonarea plopilor, „pluteau" în acel borş al cărui miros plăcut gâdilă nările
Iui Mircescu şi Tăutu. O mămăligă galbenă, mare, se lăfăia pe un fund de lemn de salcie.
— Borşul trebuie dres din apă, ca să-i dea gustul ăsta, să n-aibă răbdare să se dumirească peştele că fierbe şi nici ceapa că se topeşte la fiert. Se potriveşte din foc, interveni şi Ion, semn că ii făcuse plăcere bucuria oaspeţilor şi dornic să le arate că şi el e priceput în asemenea trebuşoare, nu numai nea Nae.
— Cimbrul şi ardeiul iute dau tot gustul, preciza Nae, fără astea să nu te apuci de ciorbă, n-o faci cum trebuie, apoi trebuie somn să iasă grăsimea deasupra...
Mircescu şi Tăutu începură să mănânce cu poftă. Nae şi Ion avuseseră dreptate. Ciorba era foarte gustoasă.
— Acum să vă spun şi despre mămăligă, că şi ea îşi are dichisul ei, făcu tot Nae. Trebuie un păsat subţire. Şi apa fiartă în ceaun la foc potolit, fără grabă, că altfel face cocoloaşe. îşi pierde gustul, or ea trebuie să miroasă a copt, aşa către afumat, că mai e câte o muiere care-i dă bice şi o face ca dracu'. Numai bună s-o dai la câini, că o dai de-a rostogolu', cum dai roata la vale. Da' nici prea pripită să nu fie, că iese ca a lui Marghioala lui Păpădie, că, atunci, când a gustat-o, bărbatu-său i-a zis : ,,Asta-i mămăligă, fă ?[i:] „Da' ce-

i ?“ spuse muierea. „E o fleaşcă, o balegă moale. S-o mănânci cu mă-ta.” Şi-a aruncat-o, pleoţ, pe perete, împrăştiind-o pe tot peretele. De atunci pe Marghioala o apucă mari năduşeli când face mămăligă pentru Păpădie al ei.
Mircescu şi Tăutu lăsară lingurile şi râseră cu foc.
Le plăcea acest bărbat, trăit lingă apa Dunării. Aşa şi era. Nae se socotea om al Dunării. Aci crescuse, cu sufletul bântuit de susurul apei şi bătut de
ploi şi viscole şi de soare şi de vânt. Puternic era acest bărbat şi, acum, iată-l şi cu har de povestitor şi plin de umor.
— Mulţumesc, a fost nemaipomenită, zise Mircescu, ridicându-se.
— Eşti mare, nea Nae. Şi mata, nea Ioane, tot mare eşti, completă Tăutu. Cred că asemenea maestru în ciorbă şi mămăligă, poate şi în altele, adăugă el, făcându-i cu ochiul, nu prea se găseşte prin zonă.
,,Castelanul” pichetului, Ion, se făcu că nu aude laudele aduse de Tăutu. Se bucura el, dar ştia ce ştia. El, Ion „castelanul”, se simţea cu musca pe căciulă. Călcase şi el odată pe lingă potecă. Se întâmplase ca într-o zi să coboare aici, tot pentru o treabă „de Dunăre” un om mai de vază-de la judeţ şi Ion promisese că va face la fel, adică o ciorbiţă şi o mămăligă. Dar a ieşit ceva ca vai de mama ei. Uitase să scoată măruntaiele la peşte şi zeama era amăruie de nu te puteai nici măcar apropia de ea. Dar asta mai de mult. Ion însă tot nu uita.
— Prea multe laude, răspunse Nae. S-o vedeţi pe muierea mea ce face. Nu zic nu, că de la mine a învăţat, da' acu njă întrece.
Şi începu să râdă înalt, cu o bucurie şi o plăcere depline. îi îndemnă apoi să ia din peştele prăjit. O pană de somn, numai atât, adăugă el, fiert, nu prăjit în ulei, o specialitate, cum zic eu, numai a mea.

— Păi de, numai că ar cam trebui şi udătură, observă Mircescu, altfel se „supără” peştele !
— Asta e treaba mea, sări Ion. E special, mai zise el, arătând o butelcuţă bine făcută ca formă şi mărime.
— Da, zise Tăutu, bag-o la rece, în fântână, până ne întoarcem noi, e numai bună...
— E rece destul, dacă o scot din pământ, se grăbi Ion.
Dar Mircescu şi Tăutu, urmaţi de Nae, o şi luară spre malul Dunării, la barcă.
Urcară Nae şi Mircescu, iar Tăutu, după ce dezlegă barca, sări şi el în ea.
Mircescu trecu la vâsle, ca bărbat crescut şi el aproape de Dunăre* Nu greşise deloc Nae când zisese că el. Mircescu, îi este ,.nepot”. Un fel de nepot tot era, căci erei tot fiu al Dunării. Merseră puţin pe lingă mal, ocolind vârtejurile înşelătoare ce se făceau aici la încheietura braţului mic cu Dunărea, apoi cu o mişcare de vâslă ,,tăie“ apa împotriva curentului către Ostrov.
— Dibaci, sunteţi dibaci, spuse cu mirare Nae. Se vede că aveţi experienţă.
— La galere, rosti Tăutu şi Mircescu îl fulgeră cu privirea. Tăutu tăcu.
,,Are băiatul ăsta nişte poante”, îşi zise, ,,auzi «la galere!»„.
Erau nişte cuvinte pe care Tăutu le rostea când se înhăma la treabă. ,,La galere” era expresia lui favorită. Do unde i-a venit, nici el nu mai ştie, dar ori de câte ori se apuca de-o treabă, el sau alţii, spunea acelaşi lucru : ,,la galere !“ Şi lui nu-i plăcea uneori, dar gura i-o lua înainte.
Vâslele, mânuite într-adevăr cu dibăcie de Mircescu, loveau uşor apa aruncând stropi argintii în aer. Ele se ridicau şi, asemenea unor aripi, se învăluiau de lumina soarelui, iar în jurul lor apăreau curcubeie scurte, fulgerătoare, pentru ca în

aceeaşi secundă să pătrundă în apa care le îmbrăţişa, de parcă dorea să nu le mai elibereze. Şi iar... Şi iar...
— Ar trebui să deschizi un curs de vâslit, îi propuse Tăutu lui Mircescu, hotărât să-l îmbuneze. Ar fi un real folos pentru noi. Că nu toţi am crescut pe malul Dunării şi poate n-am avut nici timp, nici această pasiune. Eşti un maestru.
— Ehe, râse Mircescu, mulţumit de data asta, continuând să vâslească. După tine cred că ne mâncau somnii şi mrenele în fundul Dunării... Acum, atenţie ! Vine Ostrovul.
Tăutu însă, cu neînchipuita hp capacitate de a ieşi din situaţii care-l puneau în încurcătură şi deprins să aibă ultimul cuvânt, răspunse pe loc :
— Unde n-ai avea tu şansa asta ?! Ştiu că înoţi ca nimeni altul. Şi cum suntem cu tine, nu există riscul acesta. Ai avea şi tu prilejul să faci o demonstraţie, să te dai mare, dar, lasă, vine ea şi vremea de vânătoare. Acolo eu îţi sunt naşul.
Nae se amuza ascultând înţepăturile dintre cei doi bărbaţi. Nu bănuia bătrânul că, în acele momente, dincolo de glume, ei închegau ipoteze şi scheme pentru descifrarea cazului, că ochii lor scormoneau, că urechile lor erau ciulite şi că mintea lor lucra febril. Glumele erau un fel de eliberare din chingile acelei presiuni, un fel de ieşire din tensiunea care-i stăpânea.
Mircescu înfipse bine vâslele în nisip, apa era destul do mică, şi barca alunecă încet, către mal.
Coborâră toţi trei, iar Nae legă barca de salcie.
Se îndreptară apoi, luând-o prin desişul de rugi şi iarbă înaltă, printre copacii impunători, a căror umbră îi făcuse să uite de caniculă, către locul de unde Nae observase vasul. Trezite din pacea lor aparentă de aceşti musafiri, care Ie încălcau lumea şi legile, o mulţime de gâze, lăcuste şi musculiţe „intraseră în panică“.
— O junglă în miniatură, zise Mircescu, călcând tufişurile de rugi şi mure ale căror lujere se încolăceau în jurul picioarelor,

zgâriind pielea.
— Şi dacă n-ar fi fost atâtea vieţuitoare aici, vitele aduse de oameni, şi atâtea căprioare, mistreţi şi altele sălbăticia ar fi fost mult mai mare ! le şopti Nae, cuprins vizibil de o oarecare îngrijorare.
Păşeau cu grijă, ocolind cuiburile de făzăniţă, căutând să tulbure cit mai puţin farmecul acestei lumi de fluturi şi flori, de animale şi zeci de plante şi arbori, joc fascinant de forme şi culoare.
— S-o luăm pe aici, zise la un moment dat Nae, cel care cunoştea ca în palmă locul. Şi o porni înainte. Atunci cu inundaţiile, continuă el, am muncit o groază să scoatem totul, să salvăm totul. Câte animale n-ar fi pierit ! Vorbea şi, din când în când, dădea la o parte lujeri şi ramuri crude de lăstăriş. îşi făcea loc lui şi celor doi care-l însoţeau. Da' n-au murit multe, adăugă el. Pentru că animalul simte pericolul şi pleacă, când e vorba de primejdie. Eh, şi ce mai partide de vânătoare se făceau aici, în iernile mari, la mistreţi. Mişunau nu alta. Veneau la stand câte 30—40 odată.
Tăutu şi Mircescu erau şi ei vânători, dar cu o experienţă mult prea mică. Mircescu fusese doar o singură dată la mistreţi. Şi nu-i plăcuse. De aceea îl tot înţepa Tăutu ! Acolo unde îl aşezase „starostele" vânătorii nu-i venise nimic. înlemnise, îi îngheţaseră urechile, nasul, i se tăiase răsuflarea.
— Eu, unul, zise Mircescu, n-am noroc dom'le la mistreţi şi, uneori, nici la iepuri, parcă mă ocolesc.
— Ştiu ele. bietele animale, şi bietele păsări, cu cine au de-a face. Omule, un animal serios nu se dă pe mâna oricui.
Mircescu nu putea să rămână dator, aşa că îi răspunse :
— Ăla care organizează vânătoarea se pune bine cu şefii, nu cu unul pe care nu-l cunoaşte, că nu pe el îl aşază unde trebuie. Poţi să mai zici ceva ? Nu că nu m-am priceput. Locul a fost de vină...

între timp au ajuns în punctul de unde Nae observase. vasul care-i stârnise interesul. Se opriră. Pescarul, care până atunci tăcuse, neintervenind în ..replicile" celor doi, spuse, aşezându-se într-un fel anume, privind oblic în jur spre ,,ostrovul mic", care se afla la altă întretăiere de ostroave pe care Dunărea le făcuse de-a lungul ei.
— Acolo, acolo unde nu se bănuie nici intrarea şi nici ieşirea din şenal, acolo era. Aproape de partea noastră, că ocolul se face mai departe. Şi arătă cu braţul un punct. Acolo.
— Să mergem, rosti cu hotărâre Tăutu.
— Dar cu ce ? întrebă şiret Nae.
— Lasă unchiule, ce, n-am văzut c-ai vrut să—ţi menajezi nepotul ? Mie-mi spui ? Ştiu eu că ai o barcă chiar aici, ascunsă sub sălcii. Dacă pasionat de ,,galere" n-oi fi, măcar atâta lucru îmi dau şi eu seama. Mai ales că bănuiai şi dumneata că trebuie să ajungem ,.acolo"...
Insistenţa şi tonul cu care rostise cuvintele acelea Tăutu îl făcură pe bătrân să recunoască, adică să dea la iveală înţelegerea avută cu Mircescu. Era de fapt o glumă. Tăutu îi văzuse însă şuşotind şi atunci şi-a dat seama că trebuie să fie ceva la mijloc. De aici până la barcă a fost doar un pas...
— Credeam că mergem înot sau te întorci să iei barca, îl luă din scurt Mircescu. Un pescar adevărat nu trebuie să aibă decât grija lucrului lui, nu se lasă el într-o barcă.
Mircescu, căruia îi râdeau ochii, îi făcu semn pescarului să scoată barca şi s-o lase la apă.
Acesta se execută. Se îndreptă spre barcă şi apăru Ia mal. îndemnându-i să urce.
— Vâslesc eu, zise Nae, să mergem chiar acolo. Şi ridică lopeţile, îndrumând barca să înainteze către punctul vizat.
Dunărea îşi continua marele ei drum, drum neistovit de ape, drum fără de praf, plin de tainice frumuseţi. Şi doar vâslele, parcă făcând parte din braţele încă puternice ale pescarului,

se auzeau lovind apa, intr-un ritm uniform, într-o cadenţă potolită, odihnitoare.
Reîntorşi din expediţia lor, cei trei, ajunşi la pichetul Gâsca, băură din vinul pe care Ion îl ..scoase din pământ“. Nae îşi urmă drumul lui către cherhana, condus de Ion, cu căruţa lui, iar Mircescu şi Tăutu râmaseră să—şi rânduiască în linişte viitoarele poteci şi paşii ce aveau să-i facă pentru a descifra necunoscutul.
— Dacă aveai ideea năstruşnică să te arunci în Dunăre, în locul acela, deschise discuţia Tăutu, cred că n-aş mai fi lucrat cu tine niciodată. Era periculos şi fără folos. Şi acum, aşa cum am hotărât, să ne aşternem la treabă. Orice întârziere este în defavoarea noastră.
Mircescu căzu puţin pe gânduri şi, lipindu—şi coatele pe masă, rosti ca pentru sine :
— Drace ! e mai complicat decât credeam eu ! Şi simt că sintem în faţa a ceva interesant, reluă el, aici avem de lucru, nu glumă...
Tăutu tăcea în continuare. îşi aprinse o ţigară, a câta ?, şi, rezemat, cu o mână la tâmplă, asculta cele spuse de colegul său.
— Principalul este, continuă Mircescu, că totul este convingător, logic. Înţelegi ? Totul e adevărat ! Deci, chiar dacă ar trebui să răscolim nisipul şi adâncul ăsta al Dunării, tot am face-o, ca să aflăm ce se ascunde în această poveste. Trebuie ! Există aici ceva... Cum vom acţiona, însă ?
Ei îşi făcură o anume idee, atunci, la început, când prezentaseră planul acela, dar acum... Acum lucrurile s-au mai schimbat, acum trebuiau ,,unele îmbunătăţiri“. Explicaţiile date de Nae şi cele observate in teren erau elemente care puteau conduce la alcătuirea unui proiect mai bun.
— Şi ?... întrebă scurt Tăutu.

— Și… n-avem timp de pierdut, asta e !
— Păi, eu zic la fel. Tăutu scoase din geanta de care nu se despărțea niciodată stiloul și carnetul de însemnări. Din câte am aflat, nimic n-a fost adus la suprafață, numai dacă nu cumva… peste noapte… Dar luminile n-ar fi dat de bănuit lui Ion care a fost tot timpul aici ?
— Să nu uităm un fapt de care nu am putut să ne dăm seama la fața locului. Acolo, în punctul acela apropiat de Ostrov, se poate lucra și noaptea, cu bărcile, pe întuneric. Numai la lumina lunii…
— Admit, însă n-ar avea ce să caute la mal. Adică n-ar avea un motiv. La oricare mal, specifică Tăutu, numai dacă nu există o complicitate…
— Vezi ? sări Mircescu, parcă apostrofându-l pe Tăutu. Te gândești la vreo complicitate, nu ? îl auziră pe Ion care tocmai se întorcea cu căruța din sat, bucuros, fluierând o melodie numai de el știută, spre nedumerirea celor doi.
— Am și eu un nepot, strigă el, și aduse la masa unde se aflau Mircescu și Tăutu câteva sticle de vin.
— Nu vă supărați pe mine că-s așa, mai voios, că mai luai un pahar cu fiu-meu ăla mijlociu. Că-i făcu muierea unul cu puță. Avem urmaș acu', că-mi era frică că nu o să fie băiat și cine să ducă mai departe numele ăsta al meu de slugă. Da' e al meu și voi să-l ducă mai departe careva, adică unul din sângele meu, zise Ion aprins de bucurie.
Era limpede. Situație fără ieșire. Tăutu și Mircescu n-aveau încotro. Așa că zăboviră cu Ion la „șprițul" adus de el, că avusese omul grijii să ia și două sticle de apă minerală. Era bucuros, deosebit de bucuros, Ion, Ion „castelanul". Era fericit că avea cu cine să mai stea la „un pahar de vorbă…".
Dar Tăutu și Mircescu nu prea mai aveau timp.
Tăutu îl privi puțin înciudat, parcă zicând : „Te înțelegem, nene Ioane, să—ți trăiască ăla mic, cu puță… da' noi crăpăm

de treaba noastră şi nu avem timp acum de chiolhan. Altă dată n-o să scapi uşor de noi". Şi îi vorbi fără să-l jignească pe „bunic".
— Să—ţi trăiască, nene Ioane, şi îţi mulţumim pentru omenie, da' spune-ne nouă o treabă, ca să ne dumirim, că de, timpul nu ne lasă.
— Păi, întrebaţi-mă. Ce doriţi să aflaţi ? Eu voi răspunde după puterile mele. Cu ce ştiu, păcatele mele. Că, dacă omul nu e întrebat, nu răspunde. Văzui eu că discutarăţi ceva numai cu alde Nae, da' ce era să mă bag ca musca-n lapte !...
— Ei, şi dumneata, ne-o tragi, după cum vedem. Noi am greşit ! Acu' ne-am dat seama că şi dumneata trebuia să fi văzut ceva, un vas, care a tot întârziat dincolo, peste Ostrov, seara, dimineaţa, noaptea... Şi că dumneata ne poţi fi de ajutor.
— A, ă, ă, păi, de câteva zile l-am tot văzut, se bucură Ion că putea să le spună şi el ceva. Cum să nu ? L-am văzut. Unul aşa, mic, alb. Da, s-a oprit acolo, şi arătă cu mâna peste Ostrov, exact unde fuseseră ei cu Nae.
— Şi n-ai văzut cam ce se întâmpla acolo ?
— De văzut, n-am văzut, era prea departe, dar a
stat destul de mult, a plecat în sus, apoi s-a întors pe întuneric, a luat-o la vale, cum se spune, „aval".
— Asta e ! sări Tăutu, eşti de milioane, nene Ioane, eşti formidabil, mi-ai luat o piatră de pe inimă.
— Şi zici că noaptea l-ai văzut ? întrebă Mircescu.
— Da, noaptea, că e lună plină şi eram afară cu cârlanul, că-l scopisem şi nu-l curăţasem bine, i se umflase acolo jos locul, era să moară, dacă nu...
— îţi mulţumim. Dacă vor mai fi şi alte de-alde astea te vom întreba. Dar pe viitor să fii mai atent şi să ne anunţi când vezi sau crezi că e ceva în neregulă...
Cei doi se priviră iute, înţelegând bine, prea bine. ,.De ce dracului nu l-om fi întrebat şi pe Ion de la început ?", gândi

Tăutu. Că jocul ,,de-a întrebările" i-ar fi obligat să-i spună şi lui Ion adevărul. De la început. Că trebuia, într-un fel sau altul, să priceapă şi omul ăsta ceea ce caută ei doi acolo şi de ce sunt aşa de „curioşi".
Ion n-a mai insistat cu băutura. Pricepu repede că aici e vorba de o treabă foarte importantă şi că oamenii nu veniseră pentru distracţ*ie.* Le spuse unde poate fi găsit, le ură noapte bună şi se retrase.
— Să ştii că am început bine, vorbi Mircescu. Mai cu seamă acum, după cele aflate în teren de la Nae şi de la „castelan", putem fi mai siguri pe ceea ce vom întreprinde. Povestea asta începe să prindă contur.
Tăutu nu răspunse. Nota în carneţelul lui şi făcea scheme.
— Stai, mă, îl întrerupse Mircescu, spune-mi şi mie ce faci acolo ? Văd că tot mişti plaivasul ăla pe hârtie...
Tăutu ridică stiloul în aer şi-i răspunse fără a—şi lua privirea din carnet.
— Am o idee ! Şi dacă s-o adeveri, te iau asociat, „Tăutu et company...".
Râseră amândoi şi-l chemară pe Ion să desfacă totuşi şi sticla de vin rămasă intactă.
— Avem dreptul şi noi, nu ? zise Tăutu, şi parcă din toate părţile năvăliră zeci de libelule şi căluţii dracului, cum li se zice, şi se bucurară de începutul pe care abia acum îl simţiră de-a binelea în suflet.
Mircescu, aşa cum au stabilit, plecă la sediu, aici la pichetul Gâsca, rămânând Tăutu. Acesta, conform înţelegerii cu Nae, avea să treacă din nou în Ostrov, să ţină sub observaţie acea parte de Dunăre unde, după ipotezele lor, vasul avea să mai revină. „Aşa ar trebui să se întâmple, dar niciodată nu poţi fi sigur. Una e să socoteşti tu şi să—ţi faci un plan anume, alta e ce hotărăşte celălalt...", se gândi Tăutu.

Întors la bază, Mircescu ceru să intre la colonelul Banu, care, spre surprinderea lui, îl aştepta, de parcă ar fi ştiut c-o să apară.
— Să trăiţi ! rosti Mircescu intrând şi luând poziţia de drepţi.
— Bine ai venit, băiatule ! rosti la rându-i Banu. zâmbind. Se ridică de la birou şi dădu mâna cu subordonatul său. Hai, ia loc, ce-ai rămas aşa, ii spuse el. tot zâmbind. Şi dă-i odată drumul. După fată cred că ai aflat lucruri interesante...
— Sunt, tovarăşe colonel, sunt multe şi interesante, dar sunt şi unele încurcate. Dacă-mi permiteţi, am să vă prezint imediat cele aflate până acum. Şi la ce ne-am gândit noi, adăugă el, scoţând din mapă hârtiile pe care, acolo, jos, Ia malul Dunării, le umplu-seră cu observaţiile şi propunerile lor.
...Banu îl asculta cu atenţie, oprindu-l din când în când, unde i se părea că mai trebuia clarificat câte ceva.
— într-adevăr, interesant, zise colonelul ridicându-se şi oprindu-se lingă fereastră. Cine şi-ar fi putut închipui... Sigur, adăugă Banu, îndreptându-se către Mircescu, vom urmări ca nimic grav să nu se întâmple şi foarte bine aţi gândit. Mă bucur că Tăutu a rămas acolo. îi vom trimite urgent o staţ*ie.* Ridică receptorul telefonului şi apăsă pe sonerie.
Ofiţerul de serviciu intră imediat.
— Să vină Slăvescu sau altcineva de la el... ordonă Banu.
— Am înţeles, făcu ofiţerul şi ieşi.
— Am să iau legătura şi cu vecinii, să vedem ei ce ştiu, ce hram poartă acel vas, al cui c. Ceru centralistei să-i facă legătura cu comandanţii ci tor va unităţi sudice, pe care îi cunoştea, fiindu-i şi prieteni.
— S-ar putea să avem noroc, adăugă Banu şi începu să se plimbe prin birou, aşa cum avea obiceiul.
— Numai să nu fi ieşit... îndrăzni Mircescu.

Telefonul sună scurt, ca un țipăt stingher.
— Aveți legătura cu...
— Mulţumesc, răspunse Banu. Măi, Nicule, măi, vecine, ce mai faci tu ? Care-i treaba ? îmi pare bine, dragă, îmi pare bine, uite... Și-i relată, pe scurt, povestea. Ce-i cu B-ul și N-ul acelea ? Poftim ? Braun ? A intrat de-o săptămână ? Pentru ce ? Turism. Proprietate. Von Konrad. Mulţumesc, dragă colega. Câți oameni la bord ? Șapte, printre ei și o femeie. Au plecat în sus ? Da, unul cu pipă ? Perfect, mulţumesc. Mai am ceva ! Dacă mă poți ajuta cu doi scafandri ! Da ? Mii de mulţumiri. îi aștept mâine dimineaţă. Sau chiar în seara asta. Cu bine, Nicule și salutări soției și copiilor ! Da, da, mulţumesc la fel...
— Am înţeles, tovarășe colonel, am auzit și vă mulţumesc pentru...
— Lasă asta, Mircescule, că nu e nevoie de așa ceva. Important este să rezolvăm cazul. Și asta nu e numai treaba mea, a ta sau a lui Tăutu. Asta e treaba noastră. Eu încerc acum să vă ajut pe toți, ca să ajungem mai repede la liman. S datoria mea...
Colonelul Banu l-a privit direct. Mircescu trebuia să priceapă și ce era spus dincolo de cuvinte. în ochii lui Banu sclipeau luminițe. Soarele filtrat prin geamuri se reflecta în ei. Inspectorul șef era mulţumit de informațiile primite. Istoria începea să se lege și căile de rezolvare se limpezeau. Vru să spună ceva, când se auzi o bătaie în ușă.
— A, tu erai, Slăvescule ? Uite de ce te-am chemat. Ia măsuri ca imediat o staţie bună să ajungă)a Dunăre. Ai o oră !
— ’nţeles, tovarășe comandant, răspunse Slăvescu și plecă.
— Ar mai trebui, tovarășe colonel...
— Voi lua măsuri, să puteți avea totul la dispoziţ*ie.* Sau aproape totul, și începând chiar din noaptea aceasta. Asta ai

vrut să spui, nu ? în rest, aveţi voi multe lucruri de rezolvat la faţa locului. Eu zic că trebuie să vă ocupaţi de ele cu curaj.
— Ne ocupăm, tovarăşe colonel, îmi permiteţi să plec ?
— Şi să mă ţii la curent cu tot ce apare nou în evoluţia cazului. Trebuie să facem repede paşi înainte... Repede, ai înţeles, ca să nu fie prea târziu.
— Am înţeles, să trăiţi !
După plecarea lui Mircescu, Banu continuă să „măsoare" spaţiul biroului în aşteptarea celorlalte legături pe care le ceruse.
Cazul îşi dezvăluia conexiuni nebănuite. Acţiunea „Fluviul" se declanşase. Totul depindea de rapiditatea. inteligenţa şi priceperea cu care aveau să acţioneze oamenii săi şi, de ce nu. de felul cum el, Banu, îi va ajuta, cum îi va coordona.

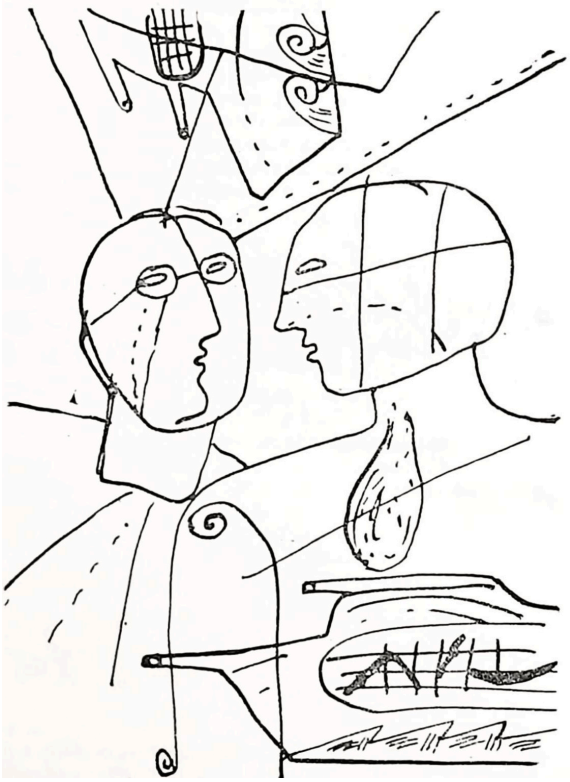

„N-a fost nici scornire, nici vedenie, gândi Mircescu, urcând scările la biroul său. Dar ce dracului caută ăştia de ne încalcă

legile ? Trebuie să fie la mijloc ceva deosebit de important, altfel nu s-ar aventura ci. Oare despre ce să fie vorba ?" Odată intrat în cameră, se duse întins la telefon. îi trecuse prin cap o idee. Formă numărul de telefon al unui bun prieten, profesor de istorie.
— Da, eu sunt, bună seara, am o problemă, adăugă el. simţind că omul de la celălalt capăt al firului păru nedumerit de propunerea lui Mircescu de a se întâlni în câteva minute. Bine, .vin eu la tine, dacă ai invitaţi...
Ieşind clin sediu, privi către noile blocuri ce—şi desenau contururile chiar în zona aceea. Intră apoi în parc şi miros de floare de tei îl învălui.
„Când eram copil, îşi aminti el, mă cocoţam până în vârful copacului să adun fiecare floare, fără să rup vreo creangă." Se .întristă văzând câţiva tei căzuţi victime negrijii, violenţei, nepăsării. Crengile erau aruncate pe iarbă. „Parcă au trecut vandalii. Nu e bine ! Nu e frumos ! Doamne, că multe mai avem de făcut" îşi zise el, iuţind paşii.
Profesorul avea casa lui, nu prea mare, dar bine îngrijită. îl aştepta.
Se salutară şi Mircescu trecu direct la subiect. Nu avea vreme de pierdut.
— Mă interesează dacă ştii ceva de vreo navă scufundată în zona Ostrovului... sau mai pe aproape, ori în amonte, ori în aval. De când sunt eu aici, accentuă el, nu-mi amintesc să se Ii întâmplat vreo nenorocire clin asta. Poate să se fi petrecut mai demult... Sau, altfel, ce interes crezi că ar putea prezenta zona ?
Profesorul îl privi curios printre lentilele subţiri ale ochelarilor. Tăcu o vreme ! Se simţea strădania lui de a—şi mobiliza cunoştinţele. într-un târziu spuse:
— Am auzit că au .fost câteva nave scufundate, în "", la retragerea forţată a nemţilor. Dar nu ştiu dacă asta te

interesează. Cred că am câteva fişe. Da' ce s-o mai fi întâmplat cu navele alea nu ştiu. S-au scufundat şi gata. Adică au fost scufundate. Eu am adunat datele. Ştii tu nebunia mea de a strânge informaţiile.
— Ce-mi spui este interesant. Câte adică şi unde s-au... şi Mircescu nu-l slăbi pe profesor.
Ei stăteau de vorbă întruna din încăperile apartamentului, timp in care musafirii fuseseră lăsaţi pe seama familiei.
— Stai, domnule, că nu dau turcii...
— Ba da, se împotrivi Mircescu. Să ştii că dau ! Te rog, adu fişele alea despre care mi-ai vorbit. Ţi le înapoiez cu, fii fără grijă.
Fără alte comentarii, profesorul se execută şi dispăru în camera-bibliotecă să aducă notiţele.
„Auzi, domnule, se supără Mircescu, ăstuia îi arde de invitaţi, do şpriţane şi eu... noi adică... Mai bine mă făceam profesor. Şi Tăutu ăsta, de ce dracului n-o fi stat la catedră, cel puţin nu-l scula nimeni de lângă nevastă-sa, în crucea nopţii, şi hai la dracu'n praznic...[u]
— Aici îs fişele, poftim, zise profesorul, întinzându-i lui Mircescu un plic.
— Mulţumesc, pe curând şi petrecere frumoasă ! rosti el şi dându-i mâna se grăbi către birou.
După plecarea prietenului său, Tăutu începu să se plimbe pe plajă. Urmărea vasele care urcau sau treceau în aval, gândindu-se ce-o fi acolo, jos. îl aştepta pe Nae şi mai ales pe Mircescu să vină cu veşti. Singurul însă care veni fu Slăvescu, care aduse staţia, întârziind şi el un ceas la marginea Dunării, să—şi spele ochii şi să admire peisajul.
Numai că nu găsi în Tăutu un partener de discuţie şi se retrase pe ponton, să descopere singur alte frumuseţi pe care Dunărea le avea cu prisosinţă.

Deşi planul pe care-l întocmiseră i se păruse „aproape bun”, se gândea la observaţiile pe care le va face şeful. Staţia sosise. Acum parcă nu se mai simţea singur. Prin radio putea oricând să ia legătura cu baza,, să transmită sau să primească veşti.
Soarele se apropia de vârfurile copacilor.
O boare uşoară de vânt se învolbură peste apă, stârnind valurile. în văzduh se cernea o lumină aurie, irizând coroanele copacilor. O tainică undă se răsfira peste acest colţ, nebănuit de plăcut, în care Dunărea, parcă mai potolită, îşi găsise loc discret de odihnă.
Înşiruiţi, cormoranii, păstrând distanţa unul faţă de celălalt, mărşăluiau. Uneori se lăsau pe apă, în aceeaşi ordine, căutându—şi hrana. Păsări de apă, asemănătoare unor raţe sălbatice, ceva mai mari, negre la penaj, cu aripile lungi şi gâturile la fel.
Tăutu privea în tăcere şi gândurile lui, acum mai bine rânduite, se lăsau prinse de acest miracol al Dunării, miracol pe care îl simţea parcă şi fizic. Se întoarse la ponton, unde-l găsi pe Slăvescu. Acesta nu plecase încă. Se aşezară alături.
— Măi, Tăutule, enigmatici mai sunteţi, măi, că am venit într-o răsuflare cu staţia asta, dar văd că nu catadicseşti s-o foloseşti. îţi trebuia chiar acum ?
— De trebuit, răspunse Tăutu, sigur că ne trebuie.
De folosit, vom vedea când, în funcţie de necesităţi, poate chiar în noaptea asta sau poate mâine.
„Chiar .că nu se poate vorbi cu ăsta, gândi Slăvescu, e secretos rău de tot, da’ de ce să insist atât ?” Se îndreptă spre maşina cu care venise şi plecă.
— La revedere şi succes, Tăutule ! îi ură el din maşină.
Şi Tăutu, cu un gest din mână, vru să-i mulţumească şi să-l şi salute. Parcă-i păru rău totuşi că nu-l mai reţinuse pe Slăvescu, dar poate că era mai bine aşa. Acum, treaba asta îi

fusese dată doar lui şi lui Mircescu. Si rămase din nou singur numai cu gândurile lui.
Încercă staţia pe „canalul” stabilit şi, după ce avu confirmarea, comunică :
— Sunt „Ostrov doi”. Apele sunt liniştite. Şalupa aşteaptă cârmaciul. Poate îmi puteţi spune când vine cârmaciul ?
— Se îndreaptă spre bază, auzi el răspunsul.
Era limpede. însemna că Mircescu e pe drum.
— Mulţumesc, terminat !
Lăsă staţia deschisă şi se tolăni pe covorul ele iarbă, puţin obosit, în aşteptarea lui Nae şi a lui Mircescu.
„Se pare, gândi Tăutu, rămânând în aceeaşi poziţie, privind cerul, albastru, fără pic de nori, că vom avea parte de o noapte cu lumină multă. Prietenul meu Mircescu trebuie să vină cu anumite noutăţi şi, cum e normal, cu ordine importante. Ce dracu’ o fi cu vasul ăsta ?! Dar câte nu se întâmplă pe lumea asta. De-ar şti omul tot ce se află sub pământ, sub ape. Dunărea asta a noastră este şi ea o apă din cele mari. Ştim noi ce s-o afla în fundul ei în afară de peşte ? Nu ştim ! Poate că sunt şi aici nişte drăcovenii uitate care într-o zi încep să—şi facă de cap...Sau vreo comoară ascunsă !... Ce caută năzdrăvanii ăştia străini în apa noastră. Dacă o tulbură ? Ce m-aş bucura să cadă în braţele pescarului nostru, nea Nae, sau ale lui Ion. un ins din ăştia, ,,un năzdrăvan”, să-i sucească puţin capul numai aşa, să-i tragă o spaimă, că pe urmă legea e lege, îşi spune ea cuvântul...
Gânduri. Fel de fel de gânduri îl năpădiră.
Până aproape de obrazul său se tot învârteau fel de fel de gâze. Timpul trecu pe nesimţite şi el auzi vâslele pescarului bătând apa. îi ieşi în întâmpinare. Pescarul venise aşa cum stabiliseră. Se simţea obligat să ia parte la întreaga acţiune.
Se ridică, luă staţia şi binoclul şi coborî spre mal.
— Exact la timp, nene Nae.

— Eu, la vârsta mea, nu prea mai am somn, zise Nae. Dacă aş putea, m-aş afla mereu pe baltă.
În Vremea asta Tăutu se şi urcă în barcă.
— Pornim ?
— Pornim. Că doar trebuie să lămurim treaba asta, de care văz că vă ocupaţi ’mneavoastră...
— Cum adică ,,s-o lămurim”, nene ? întrebă Tăutu.
— Păi, aşa mi-am zis. Dacă ’mneavoastră m-aţi luat în echipă, e musai să merg până la capăt. Când îs chestii d’astea, cine poate să aibă somn ? Eu, de când mă ştiu, nici nu puneam geană pe geană când... Eu făcui războiul, tovarăşe locotenent ori căpitan, ce-oţi fi... Şi apucă vâslele, făcu câteva mişcări şi întoarse barca. Apoi continuă : Am reparat barca asta că îmi cam băga apă. Nu mă simţeam sigur pe ea. Acu’ însă îs sigur. Adică putem fi siguri. Toată echipa... Ehe, câţi nu s-au lovit de mine aici la Dunăre, tovarăşe, şi câţi nu mi-au cerut ajutorul !...
Vâsli cu nădejde, ocolind, aşa cum făcuse şi Mircescu, vârtejurile şi acum o luă către Ostrov, unde aveau să lege barca. Apoi or s-o pornească amândoi pe jos printre lujeri şi arbuşti.
— Toate se rezolvă, mormăi ofiţerul. Toate şi la timpul lor.
Acum, privind la pescarul Nae, bărbat trecut prin atâtea, Tăutu se gândi mulţumit în sinea lui. ,,Om de acţiune, pescarul nostru. Ne va fi de un real ajutor”.
...Soarele trecuse de mult spre apus, însă o anume lumină mai persista încă. Apa îşi schimba luciul devenind treptat o masă argintie uşor întunecată. în acel ceas, culorile se pierdeau treptat. Un joc ciudat de umbre îşi făcea loc. Curând luna va stăpâni întinderile de apă şi de uscat şi atunci contururile vor ii mai clare. Acum formele intrau parcă unele în altele. Din Ostrov, ca o chemare, se auzi cântec de cazani.

— Ei, fazanii, au puii în grijă, că femelele ies să mănânce pe la ora asta, zise Nae după ce ajunseră şi legă barca. îşi cheamă puii, îi adună. Găina doar îi cloceşte şi-i scoate. Da' nu toate, că multe rămân fără pui. Le mănâncă dihăniile ouăle. Altele nici nu au sămânţă.
Porniră, înconjuraţi de astă dată de roiuri de ţânţari şi musculiţe.
Tăutu se feri, dădu din mâini să le îndepărteze.
— Am eu leac, spuse Nae, sesizând agitaţia lui Tăutu. Şi arătă către raniţă. Scoase de acolo o sticlă în care se afla leacul ! Acum daţi cu soluţia asta pe faţă şi pe braţe şi-o să vedeţi minunea.
Se opriră, de altfel nici nu înaintaseră prea mult. Tăutu lăsă staţia jos, luă sticla şi începu să se ungă pe faţă, pe braţe, oriunde se simţea expus „atacului" gângăniilor.
— Stau la distanţă acu', o să vedeţi, zise Nae.
Într-adevăr, soluţia avea un miros înţepător, ceva
amintind a oţet şi spirt, iar ţânţarii şi celelalte „lighioane" nici că se mai apropiau.
— Mare minune, nene Nae. Fără drăcia asta a dumitale, cred că afurisitele astea mă terminau până să plecăm ele aici.
„Om practic, pescarul, îşi zise Tăutu. Ce mă făceam fără el ?"
În locul unde hotărâră să—şi aşeze „punctul de comandă" Tăutu descoperi că Nae adusese şi câteva lucruri care le erau de trebuinţă. Ştia pescarul ce ştia. Poate şi de aceea nici nu scosese vreun cuvânt când se tot frământa el ba de una, ba de alta. Acum puteau rezista dacă ploua sau cine ştie...
— Păi, nu ştiam eu, aici aveţi de toate. Şi apă am adus, că setea vine repede şi pe neanunţate. Şi de-ale gurii...
— Măi, nea Nae, dumneata ne înveţi multe ! îl lăudă iarăşi Tăutu. Dumneata eşti o comoară la casa omului. Eu cred că pe dumneata te caută nebunii ăia cu vasul şi nu ştiu cum să te găsească.

Râseră cu poftă amândoi. Tăutu simţi că între ei se stabilise deja o caldă legătură umană.
— Dunărea îşi are şi ea năbădăile ei. Şi vara asta la fel. Când o începe să mă junghie genunchiul, o să avem ploaie. Sigur. Genunchiul meu e mai sigur decât toţi specialiştii ăia de la radio...
Rânduiră lucrurile şi rămaseră în nemişcare, aşteptând. Vase sau şlepuri nu mai treceau.
Începuse să se însereze tot mai mult. Se părea că se găsesc undeva la o margine de lume. în junii lor se porni cântec de greieri.
Seara, parcă subţire, strecurată hoţeşte printre verdele plopilor şi al sălciilor, îi învălui deplin pe cei doi în mantia ei, înainte ca ultimul marş al păsărilor brune să se fi încheiat.
Tăutu si Nae, pe marginea apei, aşteptau fie semnalul lui Mircescu, fie apariţia ciudată a acelui vas care "poposise" în zonă, pentru cine ştie ce treburi necurate. S-ar părea că cineva are neapărată nevoie de ,,ceva" care s-ar găsi aici !
Staţia tăcea încă. Nimic nu se auzea. Nimic în afară de greieri şi oftat tainic de ape.
Deasupra Dunării se aşeză un văl argintiu, semn că luna apăruse dincolo, în stingă celor doi, şi bătea cu razele-i reci în valurile mici ce respirau către mal.
— Parcă n-ar curge, zise Tăutu, aprinzându—şi ţigara, făcând mâna căuş să nu se observe flacăra.
Exact în acel moment se auzi semnalul lui Mircescu. Comunicatul era simplu şi clar. ,,«Ostrov doi», sunt unu, ascultă-mă ! Vin spre bază. în două ore sunt acolo !.."
Luna plină păştea pajiştile ca într-o cunoscută poezie.
— Nene Nae, poţi să mergi la pichet. Rămân eu. Dacă vrei însă, stai cu mine. Eu n-am nimic împotrivă.
— Cum vrei matale. Eu, unul, parcă aş mai rămâne. în doi, timpul trece mai repede. Nici nu-l simţi...

— Prea bine, nene Nae, ai dreptate. Patru ochi şi două minţi fac mai mult în clipe ca astea.
După ce îşi revăzuse notiţele şi îşi mai clarificase unele lucruri, Mircescu intrase iar la colonelul Banu. Îl găsi tot plimbându-se prin birou, ca şi-n alte dăţi, semn că era frământat, că se gândea la ceva, că urmărea firul unei idei, că se străduia să dezlege o nouă taină.
— Şi totuşi, măi băiatule, zise el către Mircescu, când acesta închisese uşa, legând discuţia de parcă
nici nu fusese vreodată întreruptă, şi totuşi în zona aceasta există ceva, ceva care interesează. Uite, am citit chiar acum datele astea, un documentar de la filiala arhivelor. Este vorba tocmai despre această zonă a Dunării. Uite ce scrie : „întâmplări interbelice pe Dunăre". Vezi ? Am găsit aici ceva. Dar au trecut atâţia ani, ce-ar putea fi acolo, în adânc ? Oricum, aceşti indivizi, evident falşi „marinari", sunt porniţi pe urma a ceva care-i interesează şi care, prin urmare, ar trebui să ne intereseze şi pe noi ! Acum nu ştim încă despre ce e vorba sau, mai bine zis, ne scapă încă sensul, dar...
Apoi se opri şi i se adresă lui Mircescu.
— Ce-ai mai aflat ? Ia loc şi spune tot ce ştii.
— Exact ce presupuneţi şi dumneavoastră. Că a existat... Sunt nişte epave prin acele locuri. Dar pentru ei nu epavele sunt interesante. Eu cred că e ceva de valoare *în* aceste epave. Şi, desigur, acum încearcă recuperarea.
— Gând la gând cu-bucurie, Mircescule, zise Banu. Aşa bănuiesc şi eu. Dar dacă reuşesc să recupereze „acel ceva" şi să plece, asta nu e bine deloc. Asta înseamnă că ei au avut date sigure şi mai înseamnă ceva : că noi suntem slabi... că nu ne-am priceput să apărăm ce-i al nostru. Trebuie găsite epavele şi ,,luate la întrebări" fără ca „oaspeţii" noştri să afle ceva. Aşa ai gândit şi tu, nu ?

— Da, şi vă asigurăm că vom reuşi, că .nu ne-om lăsa noi înşelaţi. Daţi-mi voie, îndrăzni Mircescu, am aici câteva lucruri, cred, interesante.
— Dă-i drumul. Adică, dă-mi-le să le citesc eu, oi înţelege însemnările astea ale tale aruncate aşa, „cu furca”. Că după cum gândeşti, puteai să înveţi să scrii şi frumos...
Mircescu lăsă privirea în jos, zâmbind uşor ruşinat.
Era o realitate. Avea un scris, beleaua de pe lume. Nici el singur nu se putea descifra. Şi cum îl mai rugau ai lui, ăi bătrâni, să scrie mai frumos, şi cum îl mai pedepsea învăţătorul ! Zadarnic !
..Mazăre, orz, grâu, rosti colonelul cu voce înceată. Când? Când lumea era între viaţă şi moarte. Fără documente la bord, fără jurnal de bord, fără nimic. Chiar şlep să fi fost ? în documentul acela e vorba de monitoare şi uite în preajma aceluiaşi loc... Iată că merită să ne angajăm în descifrarea acestei poveşti, care pare adevărată. Apoi i se adresă direct lui Mircescu.
— Cine ţi-a spus toate astea ? E vreunul care a fost pe acolo şi a văzut ? Sau de unde ştie toate astea ? Că au fost scufundate şi toate celelalte.

— Profesorul Barbulea. El e cel care ştie. Zice că s-au dat lupte şi două şlepuri au fost avariate şi duse la fund... El e istoric, a adunat tot felul de date privitoare la zona aceasta. Se gândeşte să scrie un capitol special dintr-o viitoare lucrare despre momentul revoluţionar de la 23 August.

Banu tăcu un timp, apoi îşi reluă plimbarea prin birou. Prin fereastra deschisă, miros de tei pătrundea în încăpere.

— Nici măcar n-am băgat de seamă, Mircescule, că toiul a înflorit. Uite, ne gândim numai la obligaţiile ce le avem, la datoria noastră, şi nu mai simţim viaţa.

Banu s-a apropiat de fereastră, umplându—şi plămânii cu aerul răcoros, înmiresmat de floare de tei. Se părea că nimic nu-l mai poate tulbura, că se gândeşte la cu totul altceva, că e deplin furat de mireasma de tei. Ba, Mircescu putea să jure că l-a auzit rostind : ..Flori de tei deasupra noastră, or să cadă rânduri, rânduri“. Se crease o atmosferă specială.

— Acum, că ştim mai multe despre acest caz, la treabă, Mircescule, şi cit mai repede să daţi un semn de viaţă, rosti Banu, revenind brusc la problemele zilei, dovadă certă că niciun moment el nu se desprinsese din realitatea presantă a misiunii. Totul fusese doar o părere. La revedere ! Şi transmite-i lui Tăutu că n-am uitat să-i semnez raportul de concediu, dar va pleca după această misiune... Acţionaţi în liniște. îți mai dau doi oameni. Nu trebuie mai mulţi. Slăvescu a dus staţia de radio. V-am dat şi aparatură pentru fotografiat noaptea. Tot ce aveţi nevoie. Acum, să ştii, vasul „Braun“ se află înspre gurile Dunării, clar ?
Mircescu, mulţumit, salută şi se retrase. „Ehe, gândi el, dragă Tăutule, «lăuntrica lucrare», cum zici tu, nu mai e metaforă, o să muncim până o să cădem din picioare..
Noaptea se dovedi răcoroasă, semn că bătrânul pescar, care adusese pături, nu se înşelase. Cunoştea el mersul vremii şi ştia el să descifreze ,,nazurile apei“. Tăutu luă o pătură şi se acoperi privind cu încântare „plaiul” de apă, strălucind în lumina lunii. „Ca o veşnică străbatere într-o vie şi statornică iscodire“, gândi el, cuprins de nostalgie. „Aici şi acum, îşi zise el, oricine se poate simţi poet. Aici şi acum, timpul şi spaţiul se transformă, se confruntă. Aici şi acum, mă găsesc în faţa unui început de lume.“
Pentru un om ca el, acest colţ de pământ românesc, mângâiat de Dunăre, deveni dintr-o dată altceva. Locul acesta era centrul universului. Şi el, Tăutu, se găsea în inima centrului. Si tot acest loc era şi tărâmul confruntării. ,,Sunt în centru, îşi continuă el meditaţia, şi trebuie să apăr tot ce se află în jur. Trebuie să împiedic ca să se întineze puritatea de cristal a acestui spaţiu. Stătea învelit în pătură, privea imensitatea cerului încărcat de stele si bătut de lumina lunii, asculta cântul molcom al apei şi se simţea mai puternic decât oricine.

Şi Dunărea curgea mereu. Şi alături de el se auzea respiraţia egală a lui nea Nae. Mii de ochi stelari îşi căutau cuib în apele neostenite ale fluviului. Nobilă clipă de veghe. ,,Să nu uit să le mulţumesc acestor străini, pe care-i aştept să-i pedepsesc că-mi calcă pământul şi apele, pentru că mi-au oferit şansa să mă bucur de asemenea noapte, îşi spuse Tăutu. Le mulţumesc şi apoi îi pedepsesc" !

— Vrui să întreb, sparse tăcerea nea Nae, dacă nu-i cu supărare, nu eşti prea tânăr pentru o treabă ca asta ? Adică nu că nu te-ai pricepe, dar flăcăii tineri ca matale se gândesc la altele... la vreo fată, ce zic eu fată, la vreo muiere. Mă ştiu pe mine când eram la vârsta asta, zile şi nopţi eram cu ele... Şi puse una mâna pe mine... Doamne, ce muiere ! O văduană, tânără, tânără, că-i murise bărbatul în război... Numai eu ştiu cum am scăpat de ea !

Vorbele lui Nae îl treziră de-a binelea pe Tăutu. Când însă să continue, pescarul, parcă ruşinânduse de tinereţea celui de lingă el, se opri.

— Păi, cum a fost nene Nae ? întrebă Tăutu, trăgându—şi mai bine pătura pe umeri. Ce te-ai oprit ? Tocmai acum, când era mai interesant.

— Ehe, păcatele mele, cum să fie, cum se întâmplă când îţi căşună ceva pe suflet. Ehe, dracu', adică femeia despre care nu degeaba se zice că are pe dracu' în ea, mă vrăjise. Ai văzut şi dumneata sau ai citit că şarpele hipnotizează. Are el ochii mici, dar are o mare putere în ei, ehe, şi femeia aia avea ochii mici, dar erau mai puternici decât ai şarpelui. Da' eu nu mă întâlnisem până atunci cu şarpele acela, adică ăl adevărat, care să mă privească în ochi şj să-mi ia minţile, să-mi sugă sângele... Ehe ! Mi-au plăcut muierile, trebuie să recunosc. Dar şi ele mă iubeau cu foc. Odată...

Foşnet adânc de iarbă şi frunză se răzvrăti peste nemişcarea văzduhului, parcă vălurind şi despletind taine cu nebănuite

înţelesuri. Doar pentru o clipă Nae se opri.
— E vorba, deci, tot de vreo femeie, nu ? întrebă Tăutu, căutând să-l descoasă, să-l facă să continue povestea pe care o începuse.
— Ehe, se strecura ca nimeni alta prin tufişuri şi avea mersul de sălbăticiune şi trupul ca un arc, aşa era, înnegrit de soare şi de apa Dunării, dar avea ochii ca smoala, parcă era drac nu fată. Şi bărbatul oftă, de parcă acum se risipea în anii aceia trecuţi. Ieşeam des cu ăl bătrân al meu, îmi dăduseră tuleiele, eram flăcău, mă făleam cu statura şi braţele mele, eram călit, dar ce ştiam eu atunci de fete ? Cum să le iau ? Pe unele vădane le prăvălisem eu prin păpuşoi şi pe paie, mă învăţasem la muieri, dar cu asta nu ştiam, nu ştiam cum să mă port. Mă pierdeam, ehe, şi parcă pătimeam. O boală ciudată parcă-mi intrase în măruntaie ! O boală grea, care părea fără leac. Şi tocmai în acel an a fost un pescuit în toată legea. Că trăgea somnul, şalăul o minunăţie, nu alta. Am prins odată chiar şi un morun rătăcit, de fo şaptezeci de kilograme. Doamne, doamne ! Nu ştiu dacă era o răsplată a suferinţei mele pentru muierea aia, Mărina, că aşa o chema. Aşa o cheamă şi acuşi, că mai trăieşte, da' e vai de capul ei, c-a avut parte de-un neisprăvit, un beţivan, şi Nae deveni pentru o clipă furios. Ehe, îşi continuă el povestea, văzând că e ascultat de Tăutu, mă perpeleam la cherhana, pe patul ăla cu rogojină, şi pufăiam. Învăţasem să fumez al dracului cum văz că faci şi 'mneata, da' să nu uit unde aveam să ajung şi ce-o să mi se întâmple.
Tăutu privi către bătrân, fascinat poate şi de modul în care Nae istorisea iubirea lui pentru Marina aceea, făptură tot de pe aci, de pe malul Dunării, pescăriţă sau fată de pescar, cum erau şi alţii pe aici. Probabil însă că era altfel...
În lumina lunii faţa bătrânului devenise asemenea unei peceţi atinse de fiorul ascuns şi adânc al unei mari înţelepciuni...

— Spune, nea Nae, că eu sunt numai ochi şi urechi.
— Am fost găgăuţă, ce mai, zise el, potrivindu—şi pătura pe genunchi, n-aveam armata, n-aveam nimic, mă ardea sufletul după ochii muierii de care vă zic, ai Marinei, şi nu vedeam decât subţirimea ei, şi şoldurile, ţâţele, nişte ţâţe mici, ca merele, şi când am coborât într-o dimineaţă şi ne-am scăldat, amândoi goi, goi puşcă, aici, în malul ostrovului, parcă mi-a trecut un cuţit prin moalele capului. Până atunci, ne scăldasem fiecare în alt loc, ea se dezbrăca în altă parte, se scălda în altă parte şi eu tot aşa, în altă parte... M-am trezit cu ea odată fugind spre mine, speriată, îşi pusese mâinile în faţă să—şi acopere partea de dinainte a femeii, era speriată, zicea că a văzut o namilă mare prin apă, nu'ş'ce, şi... Eu am rămas cum eram, gol, n-am pus mâinile dinainte nu'ş de ce, am rămas aşa... Şi apoi am mers amândoi aşa cum eram ca doi draci goi, în susul şi în josul apei şi ne-am scăldat şi apoi ne-am aşezat pe iarbă, aci pe mal. Ce muiere era... Mi s-a părut a mai grozavă dintre toate. Şi azi aşa, mâine aşa, până plecai în armată şi când venii din război, găsii pe dracul meu, cu ochii negri ca smoala, cu altul, se măritase.

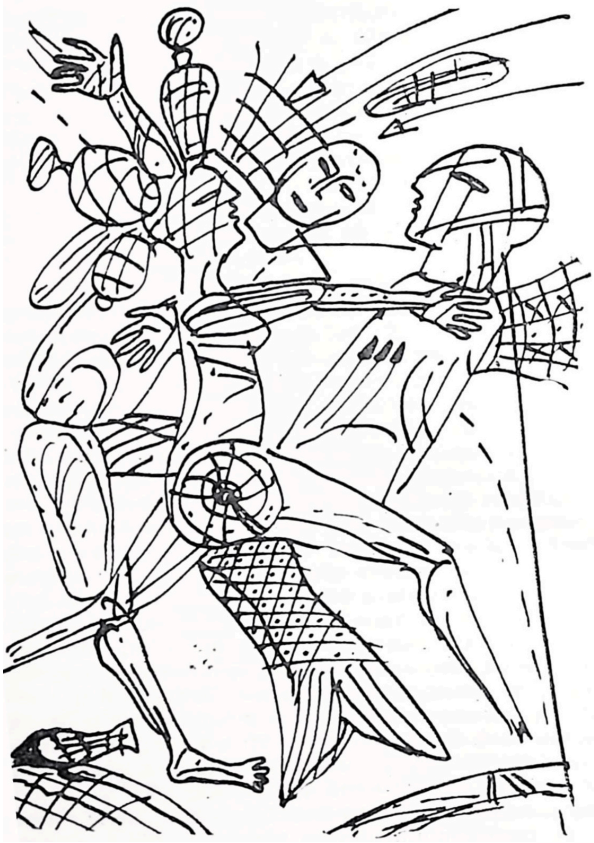

Şi vocea omului deveni parcă mai tristă, se simţea în ea acea dureroasă aducere aminte şi, de ce nu, lacrima după pierderea acelei femei, care-i plăcuse cel mai mult, şi căreia îi rămăsese devotat în felul lui. Trecuseră atâţia ani. Cât de mult o iubise nea Nae pe Marina !

— Înţelesesem după aia, vorbi tot mai încet bătrânul, că mă frânsese în două muierea asta. Fierbea sângele în mine. Dar şi în ea fierbea. Era ca o leoaică, mă trăgea de păr prin apă şi mă privea drept în ochi şi-mi fura respiraţia. Bucuria ei, ţipată scurt şi ascuţit. ţâşnea şi se înfigea în bolta cerului. Doamne, am păcătuit ! Alături de ea mă credeam alesul lui Dumnezeu. Când stăteam pe nisip sau de vorbă, mă privea tot timpul, pusese stăpânire, ce mai, pe sufletul meu... Când venea aici la mine, la Dunăre, îi plăcea să stea goală, cum o făcuse mă-sa. Şi atunci se învârtoşa tinereţea în noi, ne cuprindeam în braţe, râdeam cât ne ţinea gura, fără să ştim do ce râdeam aşa

întruna. Fierbea nisipul sub noi, fierbea sângele în noi și-mi spuneți că fără de mine, n-ar avea de ce trăi. Ne-am legat unul de altul cu tot ce aveam mai curat în noi.
Și o lacrimă, un bob de mărgăritar se rostogoli pe fața bătută de vânturi, de apă și de soare a pescarului, care se opri din povestit.
— Și după aceea ? întrebă Tăutu, copleşit de istorisirea bătrânului.
— După ? Vă zisei, am plecat în război și..” Ce puteam să fac ? Am trăit fiecare cum ne-a fost scris. Ea în patul altuia, cu trupul. Că nu cred să-i fi dat altcuiva inima... Ehe, o femeie ca Marina, așa să-mi placă, n-am mai întâlnit. Marina, nu mă feresc s-o spui, a fost pentru mine semnul cel mai bun al tinereții mele.
Și Tăutu înțelese deodată multe despre nea Nae...
Noaptea devenise mai rece și Tăutu simți o răceală în trup și se zgribuli în pătură.
— Trec ştimele apei la acest ceas, vorbi iarăşi : pescarul, d’aia simțiți ceva rece în trup. Și mai ales când e lună plină. E ca o boare...
— Ca o boare, cum zici dumneata, recunoscu Tăutu, dar asta nu mi s-a întâmplat niciodată. S-ar putea să fie din cauza poveștii dumitale... mai zise el glumind.
Se auziră lopeți lovind apa și totul se pierdu. Revenirea la „clipa reală” se făcu brusc. [1]
Era Mircescu. Cu toate că întârziase, adică trecuse dincolo de cumpăna nopții, venea cu veştile cele bune.
— Aici sunteți ? întrebă el cu voce joasă, parcă să nu trezească vietățile pădurii. Vino și mă ajută, Tăutule, își chemă el colegul. |
— Măi să fie, izbucni Tăutu, când văzu câte erau adunate în barcă. Că n-o să ne pierdem toată vara ; aici !... ;

Mircescu adusese un cort mic, cu toate cele necesare de hrană pentru câteva zile, semn că datele pe care le avea anunţau o activitate mai complexă şi de durată.
— Vasul a ridicat ancora de la gurile Dunării şi urcă.. A făcut aprovizionarea pentru câteva zile. Este o călătorie de „plăcere“. Şi mai sunt şi alte probleme... Dimineaţa vom proceda la cercetarea locului. Vor veni mai mulţi specialişti, îi spuse repede, dintr-o răsuflare, Mircescu.
Tăutu tresări, dar Mircescu nu băgă de seamă reacţia prietenului său. Luna trecuse spre apus şi noaptea deveni parcă mai măslinie.
— Trebuie să câştigăm timp, mai zise Mircescu, înfăşurându-se şi el într-o pătură. Şi vom câştiga pronunţă el sec, privind apele Dunării.

Tăutu rămase aşa nemişcat, gândindu-se la cele spuse de Mircescu. Într-adevăr, lucrurile căpătau ' contur. Enigma aventurii vasului străin trebuia dezlegată. Dunărea trebuia apărată. Şi totul ţinea acum de modul în care ei vor şti să acţioneze.
Dimineaţa se dovedi răcoroasă. Tot sporovăind nici nu băgaseră de seamă cum o ceaţă subţire, un fel de abur, se ridicase deasupra apei.
Cu nopţile nedormite erau învăţaţi ei. Aşa că suportară cu bine prima pândă din Ostrov, în atmosfera de „deltă“ cu ciripituri păsăreşti, orăcăituri de broaşte, „chemări” de căpriori amorezaţi şi grohăit de scroafe şi vieri mistreţi. Deodată, peste toate astea, se auzi zgomotul motorului unei şalupe.
— Sunt ai noştri, zise Mircescu ! Cei doi scafandri. Şi cred că ni se aduce şi restul de aparatură. Trebuie să ne apucăm imediat de treabă.
Aşa era. Cu cei doi veni şi căpitanul Capanu, un ins subţire, figură de adolescent, volubil, cu o privire ageră şi minte

iscoditoare. Era la „origine" criminalist si, deocamdată, singurul în măsură să poată efectua împreună cu scafandrii cercetare în apă — îndeosebi fotografii.

Între timp, Nae pescarul dispăruse, fără să fi fost băgat în seamă momentul retragerii lui.

Mircescu şi Tăutu se apucară vârtos să monteze cortul adus. În câteva minute îl aranjară, apoi trecură la şalupă să-i ajute pe noii veniţi, să dea jos aparatura şi celelalte materiale necesare lucrării sub apă.

Nici nu apucară bine să termine, când îl observară pe Nae, urmat de Ion „castelanul" cu ceaunul cu mămăligă şi un altul cu lapte fiert.

— Hai, copii, Ic zise, el. Înainte de lucru trebuie să gustaţi câte ceva. Am făcut o mămăligă a-ntâia, nu ca aia a lu' Marghioala lui Păpădie... şi laptele e şi mai şi. De iarbă grasă, de luncă !

— Măi, nea Nae, şi dumneata, nene Ioane, la toate v-aţi gândit. Chiar că după noaptea asta, când n-am pus geană pe geană, ni s-a făcut o foame a-ntâia. Dar ne-am luat cu treaba. Noroc că sunteţi pe-aici, pe aproape, glumi Mircescu, aşezându-se lingă ceaun şi invitându-i şi pe noii veniţi la un ,,mic dejun la iarbă verde".

— Avem şi caş şi brânză mai tare şi o ceapă, le mai zise Nae, umplând, cu ajutorul unui linguroi de lemn, străchinile cu lapte.

După ce au terminat de mâncat, care mai de care îi mulţumi pescarului.

— Ehe, lăsaţi, răspunse bătrânul şiret, să vedeţi ce vă *surprizesc* eu la prânz, că numai de conserve ştiu că aveţi parte când faceţi deplasări în teren.

Strânseră masa, iar el şi Ion plecară la ale lor, lăsându-i pe .,copii" să—şi vadă de treaba lor.

După ce rămaseră singuri, Mircescu, cel căruia inspectorul Banu îi ordonase să preia comanda acestui mic colectiv, spuse :

— Cred că ştiţi ce avem de făcut. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi trebuie să facem o „excursie” acolo, jos, în adânc, şi arătă cu mâna către locul vizitat. Adică nu noi toţi, ci numai dânşii, că sunt specialişti. Cred că aparatura adusă este exact ceea ce ne trebuie aici. Mai mult de zece-doisprezece metri nu are apa, poate chiar mai puţin.

— În ordine, răspunseră cei doi.

— Din punctul meu de vedere, intră în vorbă şi Capanu, nu aveţi nicio grijă. Sunt echipat până în dinţi. Dânsul, şi arătă către unul din scafandri, este specialist şi în fotografii sub apă şi în televiziune subacvatică. A lucrat şi pe un vas de cercetări oceanice. Aşa că.. sperăm să iasă un lucru bun.

— Aşa cum ni se cere, răspunse modest, dar ferm omul despre care Capanu vorbise în mod elogios.

Cei doi îşi puseră costumele de scafandru şi împreună cu ceilalţi urcară în şalupă. Capanu se „harnaşamă“ cu aparatura lui. Dorea să intre şi el, „să observe unele chestiuni pe care numai un ochi de criminalist le poate prinde“.
Subofiţerul, conducător al şalupei, viră de la mal, către punctul vizat.
Şalupa o porni cu toată viteza. Liniştea se sparse în cioburi stridente la zgomotul produs de motor.
— Dacă şi treaba pe care o vom face o să fie precum această dimineaţă, vom avea toate motivele să fim cei mai fericiti.
— Aşa cum eşti tu, îi răspunse lui Tăutu, Mircescu. Dar apropo, să—ţi dau o veste care o să te bucure, puştiul tău a terminat cu zece şi te aşteaptă peste două zile la serbare. „Negreşit, mi-a zis, negreşit să vină tata.“ Vezi cum te descurci.
— Şi de ce nu mi-ai spus până acum ? reacţionă Tăutu.
— Am neglijat, iartă-mă, dar nici tu nu m-ai întrebat ce mai e pe la casele noastre...
Timpul trecea şi tensiunea era în vizibilă creştere, întrebarea care plutea în aer era : „ce va fi acolo. în adânc ?“ în zona respectivă, unde plantaseră deja o mică geamandură, în precedenta lor incursiune cu bătrânul pescar, şalupa „Lebăda” făcu câteva ocoluri, apoi aruncă ancora.
Fixară troliul, legară bine furtunurile şi, după ce îşi montară căştile, cei doi scafandri se lansară în adânc. Erau dotaţi cu aparatura necesară. Nevenindu-i să stea locului, Capanu, înzestrat şi el cu un aparat de fotografiat, fără a fi însă echipat corespunzător, se lăsă şi el ,,la apă”, dar se ridică la strigătul celor de pe şalupă pentru că nu avea cum să se descurce, curentul apei fiind destul de puternic.
_ Trebuia să mă las cu unul dintre ei, zise el, după ce renunţă.
Între timp se şi auzi vocea unuia dintre scafandri.

— Am ajuns ! Suntem aproape de ţintă ! Este într-adevăr un vas.
— Desigur. Un vas. Asta am priceput şi noi destul de bine, spuse Mircescu. Auzi, Capanule, eu zic să stai liniştit, să nu mai cobori. Ei se pricep foarte bine, e treaba lor o chestie ca asta... Te rog să-i dirijezi. Ce nevoie mai e să cobori tu ?!
— O mică aventură nu strică, îl înţepă Tăutu.
Apoi se făcu linişte. Toată lumea aştepta.
— Aici e o tăietură recentă. Se observă destul de bine, se auzi în cască vocea unui scafandru.
— Fotografiaţi-o ! le răspunse Capanu celor din adine.
Putură auzi discuţia dintre cei doi scafandri. Aceştia comunicau nu numai cu şalupa, ci şi între ei.
— Este foarte interesant că tăietura nu este terminată. Probabil n-au avut destul material pentru aşa ceva. Sau... Decuparea se poate face şi cu explozibil, clar e periculos. Sau... nu ! Iată mai sunt şi alte semne de tăieturi. De parcă totul e pregătit ca să vină cineva să ia „capacul” !
Cel care vorbea era tânărul mult lăudat de căpitanul Capanu.
— Fotografiază tot. Ne trebuie o imagine cât mai exactă.
E totuşi dificil, comentă Tăutu mai puţin pricepul în astfel de treburi. Prea mult întuneric, prea mat... Şi mişcarea este dificilă...
— Păi, cum ai vrea să fie, îl luă peste picior Mircescu. Asta e apă curgătoare. Şi chiar cu lanterne puternice, şi cu tot reflectorul nostru, nu poţi face mai mult. Depinde, continuă el, şi de adâncime şi de viteza apei şi de mai multe...
— Lasă-mă domnule, parcă ai fi scafandru. Dacă era aşa, de ce-au mai venit scafandrii ? Şi Capa nu de ce s-a ridicat ?
întrebase mai mult să-l incite pe Mircescu.
Era intr-adevăr greu, foarte greu să lucrezi acolo jos, unde presiunea apei este destul de mare şi curentul foarte rapid.

— Să nu ne băgăm unde nu ne pricepem, adăugă Mircescu. Acolo e greul.
Capanu, oarecum trist de nereuşita lui, renunţase la ideea coborârii. Băieţii făceau lucruri bune jos, el era mulţumit, asista la discuţia celor doi şi zâmbea.
— Mai ales aici, continuă el. Unde curentul te ia ca pe un nimic. Şi când ai şi aparatură... continuă Mircescu.
— Prietene, mă faci praf, spuse ironic Tăutu. Văd că te-ai documentat nu glumă. Sau poate ai făcut armata pe submarine şi până acum ai tăcut...
— Nu pe submarine, dar câte ceva tot mai ştiu şi eu. Că la marină am făcut.
— Se schimbă placa atunci. Câte nu afli de la cineva când stai mai mult cu el, zise Tăutu şi oftă, oarecum şmechereşte.
— Poţi să gândeşti ce vrei, răspunse Mircescu, cunoştinţe despre scafandri am. Şi încă multe. Clar ?
— Păi, eu am zis altfel ? îl întrerupse colegul său, cu care se afla într-o fierbinte dispută. Merită să—ţi
pui in valoare asemenea cunoştinţe. E păcat să nu le valorifici cumva. Ţi-am mai spus...
De vorbit, vorbeau. De înţepat, se înţepau. Dar erau numai urechi, „aşteptau" comunicările celor de jos !
Vasul, după detaliile primite, „se conservase" bine. Se făcuseră din câteva părţi tăieturi, dar zona demarcată nu fusese încă „eliberată". Numele vasului se ştersese sau poate nici nu avusese vreun nume. Câteva mitraliere şi un tun mic au putut fi identificate. Erau într-adevăr ruginite.
— Relicve ale unui trecut oribil, gândi cu voce tare Tăutu. Dar ce mama dracului o ascunde vasul ăsta în burdihanul său ? !
— Astea l-au mâncat fript, spuse unul dintre scafandri. Bine lovit. Bravo !
— Apropiaţi-vă mai mult, ordonă Mircescu scafandrilor. Trebuie să verificaţi bine.

— Degeaba, mai mult nu se poate observa.
Câțiva pești speriați o zbughiră din fața scafandrilor. Asta era tot. Taina rămânea încă taină.
— E mult de muncă, dar cine știe ce idee năstrușnică or avea stimabilii noștri turiști, îi spuse Tăutu lui Mircescu. Tu ce zici, prietene ? întrebă el, curios să afle și părerea colegului său.
— Încă nu ne-am lămurit. Mai rămân atâtea necunoscute. Apoi se uită la ceas și se adresă celor din apă : Puteți să urcați. Deocamdată, prima parte o putem socoti încheiată.
— înțeles, răspunseră scafandrii și începură să urce.
Trecuseră aproximativ două ore. Soarele se ridicase bine deasupra și, așa cum observară, începuseră să apară vase și șlepuri, tractate de remorchere pe apa Dunării.
Neobosiți parcă și mereu ordonați în zborul lor simetric, cormoranii își continuau marșul. Nemângâiat parcă de faptul că nu fusese acolo jos să tragă câteva poze, Capanu, cu îndemânarea-i cunoscută, prinse pe peliculă imaginea acestor păsări deosebite, cu zborul lor fascinant.
— Asta ca o dovadă că m-am aflat atât de aproape de ei ! Nu se sperie. Și o fotografie reușită e bună chiar și pentru o expoziție. Dacă oi face-o vreodată... se scuză el lui Mircescu.
Cei doi scafandri se agățară de șalupă, ajutați de șalupist și de Capanu. își dezbrăcară costumele, se eliberară de greutatea tuburilor ele oxigen, ele măști. Treptat-treptat își reveniră.
— Muncă multă, nu glumă ! Ore întregi au lucrat acolo. îi interesează pe ei ceva,- nu numai pușlile alea ! spuse unul dintre scafandri.
— Asta e limpede ca lumina zilei. Dar ce anume ? Și trebuie să aflăm repede, înainte ca ei... comentă Mircescu, vădit înciudat că n-au reușit să descopere încă misterul.
Șalupistul ridică ancora și... la drum. Acum, în liniște, cu răbdare, toate cele aflate urmau să fie studiate. Trebuia să se pună cap la cap elementele noi descoperite, să fie coroborate

cu datele pe care le aveau şi pe urmă... Nu mai era nicio îndoială. în pântecul acelui vas se afla ceva deosebit, ceva care justifica riscul celor de pe „Braun". Nimeni nu s-ar aventura într-o asemenea „ieşire" decât dacă...
În locul pe care şi-l alesese, Tăutu bombănea mereu câte ceva. Ba, din când în când, tot scria pe carneţelul lui însemnări. Mircescu. îl lăsă în pace convins fiind că prietenul lui „coace" o idee, „cine ştie dacă nu e o dezlegare", gândi el.
Sc comunicai la bază, prin radio, că „primele sarcini fuseseră executate[4]* .şi se aşteaptă noi ordine. Confirmarea nu se lăsă aşteptată. Deşi colonelul Banu se afla plecai în teren la o altă acţiune, lăsase vorbă ca Tăutu să rămână în continuare la punctul „Ostrov", iar ceilalţi săi se „retragă". Mircescu urma să facă o deplasare intr-un judeţ vecin pentru stabilirea unui plan de bătaie comun.
Zis şi făcut. Sarcinile au fost repartizate şi s-a trecut la executare.
în drum spre oraşul-port din judeţul vecin, Mircescu mai trecut o dată pe la sodiu pentru unele clarificări suplimentare. Ştia acum ce are de făcut. Ar fi vrut el să stea de vorbă şi cu inspectorul şef, dar acesta era „în teren". O puternică erupţie a unei sonde l-a determinat pe colonelul Banu să plece în ‘ plină noapte către locul cu pricina.
în plicul care i-a fost înmânat, Mircescu a găsit indicaţiile necesare. Şi-a scris raportul, a luat legătura cu judeţul, a dat spre studiu câteva din „piesele" culese şi a pornit-o la întâlnirea cu vecinii.
Legătura cu inspectorul şef urma s-o ia prin radio.
De altfel şi lui Banu îi părea rău că nu putea să stea de vorbă pe-ndelete cu Mircescu, dar păcătoasa aia de sondă...
Două zile şi două nopţi s-au luptat oamenii. Se formase şi un comandament cu cei de la judeţ şi alţi specialişti şi nimeni n-a pus geană pe geană în tot acest interval. Până la urmă

oamenii biruiseră. Automat. gândurile lui Banu s-au conectat la misiunea celor de la Dunăre.
— Direct la sediu, băiatule, spuse el şoferului. Una e ce am auzit prin radio si alta o să citesc cu ochii mei şi să iau legătura cu băieţii !
Nu numai cei de la Ostrov făcuseră treabă bună, ci şi prietenii din judeţul vecin. Alertaţi de telefonul lui Banu, dat omologului său, au intrat şi ei în acţiune.
Mişcările celor care coborau de pe vasul „Braun“, mişcări pe care le făcuseră în respectivul oraş şi nu numai acolo, nu scăpaseră băieţilor. Ceva nu era în regulă cu vasul ăsta şi cu oamenii de pe el. Dar ce anume nu se clarificase. Oricum se adunau date. Fiecare gest, fiecare deplasare, fiecare pas puteau căpăta relevanţă atunci când se va strânge întregul material. Izolate, ele puteau să pară nesemnificative, dar prinse într-un sistem... cine ştie ?
Curios rămânea faptul că „stăpânul“ nu coborâse niciodată.
Femeia însă „intrase” în oraş şi nu a putut trece neobservată. în cazul ei nici calificarea „frumoasă” nu era potrivită. Tânărul ofiţer care primise misiunea să urmărească orice mişcare a celor de pe vas şi care o supraveghea pe ea şi pe cei doi însoţitori fusese realmente emoţionat când o zărise prima oară. Că s-a stăpânit, că nimeni n-a putut pricepe ce s-a petrecut în acea secundă în mintea şi sufletul lui asta e altă poveste. Adevărul era că la apariţia Helgăi, băiatul a simţit că e scurtcircuitat. Femeia îşi cunoştea „armele” şi nu era deloc discretă cu farmecele ei. Bust impecabil, picioare lungi, desenate parcă, iar când mergea toate formele corpului deveneau active şi erau puse în evidenţă. Un păr bogat, mai mult deschis, cu sclipiri diamantine, înconjura un obraz bronzat, luminat de verdele insinuant al ochilor. Tremurul buzelor, puţin prea groase, accentuat senzuale, făcea din chipul femeii o primejdie publică.

„Halal de mama ei”, zise în gând tânărul ofiţer, eliberându-se de puternica impresie pe care i-a produs-o Helga. Cu ea umblau alţi doi „călători” de pe vas. a turişti, intraseră în barul hotelului cel mare din oraş şi comandaseră cafea, după ce în prealabil au prezentat la biroul de schimb o sumă considerabilă şi au cumpărat câteva suveniruri, sticle de băuturi, cafea şi ţigări. Nu au discutat cu barmanul sau cu altcineva decât cele normale în asemenea situaţii, dar ofiţerul, care îi supraveghea de la o masă destul de ferită altor priviri, sesiză că Helga avu la un moment dat o tresărire scurtă a feţei. Îşi revenise imediat şi, şoptindu-le ceva celor doi însoţitori, ieşi, o intrând apoi în primul magazin. Ofiţerul rămase însă la masă, chinuindu-se cu cafeaua lui, destul de amară şi destul de proastă. Zadarnic, nu reuşea s-o bea şi pace.

La numai câteva minute se ridică de la o masă un individ înalt, tuns scurt, cu favoriţi mari, contrastând cu restul podoabei capilare, îmbrăcat decent. Se îndreptă tacticos spre ieşire. Părea un client oarecare.

Intuiţia ofiţerului se dovedi însă fără greş. Bine că n-a băut cafeaua, bine că n-a plecat după femeie. Aflase ceva...

Mircescu intrase în posesia acestor informaţii şi acum, aşezat în biroul său, cu un set de fotografii şi rapoarte în faţă, încerca să descopere conexiunile, să lege cap la cap tot ce se adunase până atunci. „Am ce să-i prezint şefului, oricum...”.

La un moment dat simţi ,că i se face foame şi, ca omul care o dată fusese păţit, puse mâna pe telefon şi formă numărul de acasă, spunându-i soţiei să-i pregătească ceva. „Şi dacă nu ajung în zece minute să-mi aducă ăla micu’.”

Aşează telefonul în furcă şi începu iarăşi să analizeze „documentele”. Aproape că şi uitase de cele zece minute şi probabil trecuseră mai multe. Cât ? Cine, le-a ţinut

socoteala?! La un moment dat se auzi telefonul. Atunci îşi aminti de promisiune.
Închise biroul şi coborî. Seara începuse să—şi reverse umbrele peste oraş, dar căldura de peste zi continua să—şi facă mendrele.
„Tu ai parte de apă şi de baie, Tăutule, gândi el, în timp ce se îndrepta spre ieşirea din sediu. Şi de câte ori nu mi-a zis Maria, nevastă-mea, să nu mai promit ceva când nu mă pot ţine de promisiune ?!“ îşi făcu el un fel de autocritică, întâlnindu-l pe băiat, un puşti uscăţiv. „Parcă ar mânca numai de post, mă, Tăutule, ca şi al tău“, îi zisese odată prietenului şi colegului său.
După-ce schimbă câteva vorbe cu „ăl mic“ luă pacheţelul cu mâncare şi se întoarse în birou. Nu mai avea cum merge acasă. „Mă iartă ea, Maria, că vede că-s cu treabă, ştie că-s băiat bun...“, începu el să vorbească de unul singur.
Luă un sandviş şi muşcă cu poftă. Trecură aşa câteva minute. Deodată îi veni o idee. „Timp, timp, am nevoie de timp, şi n-am de unde să fac rost.“ Riscă o înjurătură, dar se abţinu, „nervii îi păstrăm pe altă dată, vorba lui Tăutu, colegul ăsta înţelept..”
Îşi făcu puţină ordine în hârtii şi formă un număr de telefon.
— Iordane, vino urgent la sediu. Urgent băiete, n-avem vreme de pierdut.
Celălalt rostise un „înţeles” cam echivoc, dar de venit, veni cât se putu de repede...
— Vezi ce-i cu acest inginer, Urdeanu. în cel mai scurt timp. Ce ştii despre el, tot. Absolut tot. Şi ce visează noaptea trebuie să ştiu.
— Păi, pot să vă spun şi acum destule, răspunse Iordan, precipitându-se.
— Măi, băiete, nu vorbe şi păreri, vreau ceva palpabil. Fără înfloriturі. Ce-a făcut, ce-a dres. Totul. Gata. Ai plecat?

Nu putea să mai aştepte. Se făcuse târziu. Sună şi se interesă dacă inspectorul şef se află tot acolo.
Răspunsul fu negativ.
— Mâine dimineaţă, la prima oară, îi raportă ofiţerul de serviciu.
— În ordine, mulţumesc.
Prin fereastra deschisă năvăli aer curat. Afară începuse să plouă. ,,Plouă repede, ploaie de vară cu stropi mari“, gândi el şi continuă să privească spre parc. „Vai de capul tău, Tătule, asta mai trebuia să te apuce o ploaie în pustietatea aia !”
Se auzi sirena unei fabrici din oraş. Oamenii intrau în schimbul trei. „La galere, Mircescule !“ îi sunară în urechi cuvintele lui Tăutu. „Chiar că bine zice, la galere“, că toate s-au întors pe dos şi trebuie să deosebim cele bune de cele rele. Fiecare cum e şi cum a fost...
Iordan s-a întors destul de repede şi i-a pus pe birou câteva hârtii, scrise mărunt, dar ordonat şi foarte citeţ.
— Este tot ce se ştie. Acum e plecat în concediu de boală, dar se pare că e la mare... După divorţ, n-a mai dat pe la serviciu, se corectă el, s-a îmbolnăvit subit şi e în concediu...
— Pe dracu’, sări Mircescu. Dar ăsta cine e ? Şi scoase o fotografie, destul de reuşită, şi i-o băgă sub ochi lui Iordan. Arată ăsta a om bolnav ? Cine dracu’ i-a dat certificat de boală, că trebuie să fie cineva ? Mâine, la prima oră, te interesezi şi afli. Nu eşti informat cum trebuie, băiatule. Acum eşti liber...
Rămas singur, se apucă să citească cele scrise de Iordan. Rostea din când în când câte un „mda“, „nu“, „da“ destul de tare.
,,A umblat ceva inginerașul nostru“, îşi zise el, apucându-se să transcrie ceea ce-l interesa mai mult din raportul lui Iordan. ,,O hahaleră. N-a făcut nimic pe unde a umblat. Cine dracu’ l-o fi propus p’ăsta să plece ?!“ Citi mai departe şi se

lămuri. Avea un „om“ în centrală. Se zvonise că i-ar fi unchi sau cam așa ceva“. Și totuși nu sunt treburile așa de simple. Că e ceva de capul lui. Specialist... invenții... Dumnezeu să-l priceapă ! Și a avut muiere ca lumea, biolog. Specialist integru. Și el. Ce e el acum ?“...
Se opri. Se ridică. Se mai duse o dată la fereastră să ia o gură de aer curat apoi se trezi spunând cu glas tare : „Ce concluzie tragi de aici, Mircescule ? Unde ajungem cu indivizii ăștia ? Și trebuie să și plătim pentru ei. Că unul ca ăsta, după câte făcu, arată clar că e gata s-o vândă și pe mă-sa, darmite interesele țării. Îl vinde și pe Dumnezeu pe o sticlă de whisky și pe un cartuș de țigări. Sau cine știe pentru ce ! Cum dracu' a putut pleca ăsta, și încă de atâtea ori ?“ Așeză hârtiile într-o anumită ordine, le bătu ușurel cu mâna, și—și zise : „Și Urdeanu se simte cu musca pe căciulă, cu siguranță. Iar acum încearcă să se dea la fund. Asta s-o creadă el. S-o creadă. Că noi ce păzim aici ?!“

Mircescu se frământa să descifreze exact rolul lui Urdeanu ca legătură a indivizilor de pe vasul „Braun“. Abia târziu, către dimineață, i-au venit noi date care confirmau relația acestuia

cu Helga. Fuseseră colegi la şcoala primară!! „Bine, bine, colegi de şcoală primară. Şi aşa, deodată, se întâlnesc şi se recunosc după vreo douăzeci de ani ? Asta s-o creadă mutu' ! Nici ăla mic al meu n-ar putea fi păcălit cu
o asemenea poveste". Citi pe nerăsuflate textul primit. „Deci domnişoara Helga învârte şi ea ceva treburi pe-acolo pe unde se află. Şi Braun ? El e stăpânul ei sau ce ? O fi cu adevărat „unchiul" ? Tot ce se poate. Dar de ce s-o folosească în treburi din astea periculoase pe propria-i nepoată ? De ce mă mir ? monologă în sine Mircescu,' câtă murdărie nu există în lumea asta... ?"
Întâlnise el tot felul de cazuri în care erau implicaţi părinţi ce —şi abandonaseră copiii şi-i aruncase în mocirlă, în imoralitate. „Lipsă de onoare, lipsă de suflet, degradări ale fiinţei umane."
...După ce Iordan veni cu datele cerute şi încă altele în plus, reuşi să aibă o imagine mai limpede.
Abia după toate acestea, Mircescu se apucă să pună la punct raportul pe care avea să-l prezinte inspectorului şef. „Ce bine ar fi dacă ar putea veni şi Tăutu. Să fie şi el la analiză", gândi Mircescu.
Când intră la inspectorul şef, acesta îl primi ca întotdeauna, cu încredere şi cu o bucurie neascunsă în priviri.
— Care-s noutăţile, Mircescule ? întrebă el. Ştiu că te-ai agitat, că m-ai căutat şi că... n-ai dormit astă-noapte. Se vede pe ochii tăi. Hai, vorbeşte, că te simt cu sacul plin. Noutăţi ?
— Multe, tovarăşe colonel. Problema, mi se pare, ia o întorsătură care la început m-a derutat Abia astă noapte am mai limpezit câte ceva...
— Chiar ai limpezit ?
— Poate nu m-am exprimat eu tocmai corect, dar ceva-ceva tot s-a clarificat. Raportez, tot ce am aici, şi lăsă mapa pe

birou, sunt date care aduc oarecare lumină în... acţiunea „Fluviul”.
— Cum i-ai zis ? Ştii că nu-i rău ? îmi place.
Zâmbi. Aşa o numise şi el, pentru sine. ,,Ca să vezi că nu e nimic nou sub soare !“ Aşa o s-o şi trecem în arhivă... după rezolvare. Până una-alta eu zic să mergem acolo, la Ostrov, la faţa locului. Acolo vom face analiza. E mai multă linişte. E şi Tăutu. Ai şi tu timp să te mai odihneşti câteva ore, clar ? Peste trei ore vino maşina să te ia. Acum... somn uşor.
Era o zi tare călduroasă şi ar fi fost foarte greu de suportat dacă n-ar fi existat respiraţia Dunării. Din când în când mici adieri de vânt.
Şalupa o luase nu spre Ostrov, ci în aval, cu motorul la un moment dat stins.
Tăutu se aşează mai bine pe canapea, ciulind şi mai mult urechile. Mircescu apucase să-l informeze, repede şi pe scurt, aşa că era perfect „ancorat“ în temă. ,,A naibii treabă!“ De data asta îl asculta pe Mircescu care continua să dea toate amănuntele în raportul pe care-l prezenta inspectorului şef.
,,E logic, e clar şi e precis tot ce spune, gândea cu bucurie Tăutu, urmărindu-i expunerea. Nu ne facem de râs.“ Din când în când Banu îl oprea pe Mircescu, obligându-l să revină asupra unor aspecte, să insiste pe câte-un amănunt, să caute şi alte explicaţii.
— Da, se pronunţă la un moment dat Banu. Este un aspect pe care lucrătorul nostru, Iordan, nu l-a sesizat la timp şi nu l-a exploatat... Nu e bine. îl credeam mai pregătit, mai ager şi cu mai multe iniţiative. Teamă mi-e că m-am înşelat.
— Dar, încercă să-l disculpe Mircescu, inginerul Urdeanu nu a sosit de la contractări decât de puţină vreme... Şi nu era...
încercarea lui Mircescu de a-l mai apăra pe Iordan nu prea avea şanse de izbândă. Colonelul Banu era supărat să

constate că un lucrător al lui nu i-a justificat încrederea. Ba se simțea și el vinovat de situaţia creată.
— Nu erau date suficiente ? îl întrerupse Banu şi-l privi scurt, tăios. Ce date ? Voiaţi poate să vă spună el... Aici e chestie de talent, de meserie, de pregătire profesională. Doar în romanele polițiste se merge în primul rând pe „fler“ sau pe „întâmplare“. Aia e literatură şi la noi e viaţă. Viaţă şi mare răspundere. Nu încerca să aperi o cauză pierdută, că ştii bine unde e adevărul și dreptatea. Lasă că și eu sunt de vină. Dar asta o s-o analizăm altă dată. Important e că ştim acum unele date pe care le puteam cunoaşte mai demult ! Cine este acest Urdeanu ?
Cei doi luaţi prin surprindere se priviră în acel moment, niciunul nefiind în stare să rostească vreun cuvânt.
— Știa Iordan de acele fotografii care au ajuns în mâna fostei sale soţii ? Că aceasta, înspăimântată, a venit la noi, știa ?
Se auzea numai fâșâitul apei. Șalupa, doar uşor manevrată, aluneca pe spinarea apei. O „echipă“ lungă de cormorani îşi desfăşura marşul în amonte într-o perfectă şi înaltă ordine firească, ceea ce îi atrase atenţia şi admiraţia lui Banu.
„Cum dracului n-am fost în stare, gândi Mircescu, să aflăm amănuntul acesta, deosebit de interesant ? Dacă am fi ştiut că individul o cunoştea pe Helga puteam fi siguri că îl cunoştea şi pe Braun şi atunci..” Chestia asta îl îndârji şi mai mult pe Mircescu. „Fir-ar al dracului de inginer, povestea asta mă revoltă, inginerul ăsta... să mă ia naiba dacă nu mi-e scârbă de el ! Şi Iordan ăsta al nostru... cum Dumnezeu a fost aşa de orb ?”
Privi către celălalt mal şi văzu cum se scăldau câţiva copii. Treaba asta îi muta gândul spre cei de-acasă. „Nici acum nu l-am învăţat să înoate. Mereu amân.“ Tăutu privea şi el la jocul copiilor şi era atent totodată la vorbele rostite. Nu se simțea obosit, ci doar încordat. Erau în el neliniște,

frământare şi dorinţa de a acţiona. Asta era. Nevoia de a trece la fapte. Dar până atunci...
— Continuă, Mircescule, se auzi vocea autoritară a lui Banu. Te ascult.
Mircescu tresări. Parcă atunci fusese trezit din-tr-un vis adânc şi sortit să primească o lovitură de care el nu încerca să se apere. Îşi reveni repede, în fond el urmărea să elimine cât mai curând toate punctele neclare ale cercetării. Doar aşa putea desluşi treaba.
— Urdeanu s-a întâlnit într-adevăr cu Helga, nu demult, adică nu numai în ţară, preciză el. Datele noastre se conjugă perfect. La nodul ăsta ne mai trebuie funda...
— Bravo, Mircescule, credeam că numai Tăutu obişnuieşte să facă literatură, îl întrerupse Banu şi zimbi, văd că te-ai molipsit.
— E boală grea, vă raportez, tovarăşe inspector şef, ce să fac ? spuse Mircescu de data asta mai liniştit, văzând că norii din ochii lui Banu dispăruseră. Sunt multe date, tovarăşe colonel, ce să mai zic, poate dacă le-am fi exploatat la timp, treaba ar fi fost rezolvată.
— Greşelile le vom discuta altă dată, acum trebuie acţionat potrivit cu ceea ce am reuşit să aflăm.
Banu observase la cei doi ofiţeri o anume frământare determinată, firesc, de intervenţiile lui anterioare, de nemulţumirea şi supărarea lui faţă de modul cum s-a acţionat la început şi acum dorea să depăşească momentul acela dificil.
Colonelul îi îmbrăţişă într-o privire adâncă, dar luminoasă.
— Tovarăşe colonel, interveni Tăutu, permiteţi-mi, eu aş crede că pe undeva se mai află nişte umbre.
Se întoarse curios.
— Măi băieţi, sunteţi oameni cu carte, cu logică, nu vreau să bateţi câmpii. Se opri puţin, admirând din nou marşul

cormoranilor care în ziua aceea parcă aveau ,.spectacol de zbor", şi reveni. Ceea ce avem până acum constituie doar premise frumoase către elucidare, dar... Oricum, spune, Tăutule.
— Şi dacă, totuşi, acele fotografii or fi trucate ?
— Fotografiile nu se pot pune la îndoială, reacţionă pe loc Mircescu. Teoretic, da. Se pot truca. Dar astea sunt sigure şi „curate" !
— Tăutule, zise Banu, să lăsăm această ipoteză. Tu te retragi la pândă. Trebuie să rezolvăm şi problema acestei specialiste în biologie. Şi Mircescu să—şi continue investigaţiile acolo unde a început. Şi colaborăm, adăugă el. Ceru apoi legătura prin radio cu dispeceratul.
Priviră din şalupă locul unde era scufundat vasul. Se deplasară puţin în sus şi în jos, fixară azimuturile pentru a constitui o „hartă" operaţională a locului cu pricina şi a împrejurimilor. Într-un târziu se retraseră la Ostrov.
„Ar fi regretabil să nu-i dăm o lecţie domnului Braun", îşi zise Banu.
Faptele se derulau cu „încetinitorul" spre stupefacţia şi, mai ales, spre nerăbdarea lui Tăutu. Aşteptarea, pânda permanentă pentru a prinde şi a desluşi firele care conduceau aici, la această epavă, i se păreau din ce în ce mai grele, îl apăsau. Când Capanu rămase în locul lui, iar el se repezi să verifice legăturile inginerului Urdeanu, răsuflă mai uşurat. „Ivlişcarea" îi făcea bine.
Banu fusese căutat insistent prin staţ*ie*. Era aşteptat de preşedintele Comitetului executiv într-un anume loc, nu prea departe de reşedinţă. Se iviseră nişte probleme care cereau rezolvări ferme şi urgente.
Când a ajuns, l-a găsit necăjit şi nervos.
— Nu e admisibil, Banule ! Sunt unii care—şi bat joc de utilaje. Seceta asta nu ne iartă şi ei... De staţia asta, despre

care ştii cât e de importantă, mă doare sufletul. Ba cred că fără ea nici vorbă de planul la porumb. Şi ăştia...
Pe măsură ce vorbise, preşedintele se mai liniştise. Se uita la Banu, de parcă el avea în mână soluţia ideală şi imediată. Acum cerea măsuri drastice.
După ce se clarifică despre ce era vorba, Banu îl asigură că va face cercetările de rigoare, va vedea dacă vina e a celor de la staţia de pompe sau a altora, care nu le-au dat curent şi combustibil. În sfârşit, s-a obligat să rezolve situaţia.
...că nu putem pedepsi decât conform legii şi dacă oamenii sunt cu adevărat vinovaţi.
Plecară împreună să facă o porţiune de drum pe jos, printre porumb. „Să nu fie, mă tem, şi aici ca la sonde, la fel s-a crezut şi acolo că sunt vinovaţi oamenii şi...“ gândea Banu.
Îi ordonase lui Cristescu, şoferul, să cheme la el, de la „bază“, pe doi lucrători de la economic.
După ce au străbătut în tăcere bucata de drum până-n şosea, s-au urcat în maşină şi s-au îndreptat spre alte tarlale: de porumb, de floarea soarelui, de soia.
Preşedintele voia să-i arate pe viu ceea ce încercase să-i explice prin „vorbe“.
Îi zise şoferului să oprească şi coborâră.
— Uite, vezi, i-a ieşit mustaţa şi n-are planta apă pentru a face rod, nu-i dăm apă, se duce, Banule... se-alege praful!
Mergeau alături pe marginea lanului de porumb, însetat, cu foile întoarse către un nor nevăzut sau către vreun şipot de apă. Avea el, preşedintele, un fel al lui, când era amărât, ofta, ceva între o respiraţie adâncă şi un geamăt scurt. Şi apoi tăcea.
Sistemul fusese terminat, apă era, dâr se aştepta racordul la staţia de repompare şi cantitatea de combustibil necesar. Cei doi bărbaţi priveau şi tăceau. Se cunoşteau de multă vreme. N-aveau nevoie de cine ştie ce cuvinte ca să se înţeleagă.

Acum aveau probleme. Cu apa, cu pompele, cu oamenii şi utilajele, cu porumbul. Iar Banu purta pe umeri şi povara acţiunii „Fluviu“ şi a altor treburi specifice.
Mergea şi se gândea. „Ce-or face băieţii ? Or fi dezlegat relaţia dintre Braun şi Urdeanu ? Cine-o fi de vină cu situaţia asta de pompare ? lată-mă că trec de la spionaj la porumb şi de la porumb la spionaj...“.
— După cum mi se pare, nu eşti în apele tale, Banule. E ceva grav pe acolo, pe la Dunăre ? !
— Grav nu se poate spune că este. De aproape o săptămână dau unii târcoale într-un loc anume al Dunării, acolo, la Ostrov. Se scufundă în costume de scafandri, mai cu seamă noaptea. Şi ce mi-am zis ? Ia să ne scufundăm şi noi ! Ia să vedem şi noi ce caută „turiştii” ăştia ! Aşa că am şi eu o echipă acolo. Descifrăm. Până acum rezultă că acolo se află scufundat un vapor. Studiază epava. Să vedem. Dar că-s cumva întors pe dos, m-aţi observat bine. Am avut azi dimineaţă o discuţie ,,mai tare” cu un şef de la eşalonul superior. Mă strădui, cum bine ştiţi, să formăm, să consolidăm un colectiv zdravăn. Azi ne confruntăm cu o diversitate mai mare de activităţi, ticăloşii şi-au perfecţionat metodele... Am reuşit să avem aici o echipă puternică şi bine pregătită. Cu unii din ei nici n-a fost de acord eşalonul superior când i-am promovat, că-s „prea cruzi”. Am luat-o pe cont propriu. Acum aceşti băieţi sunt formidabili. îmi tot iau din ei. Să-i pună acolo, dincolo... N-am fost împotrivă. Sunt doar oamenii crescuţi sub ochii noştri de peste un deceniu, sub îndrumarea noastră. Firesc, am toată încrederea în ei şi promovarea lor e mândria mea. Şi în altă parte trebuie oameni buni, cu practică. Mi-au plecat în ultimii ani vreo douăzeci. Mă deranjează altceva. îmi trimit în schimb pe unii care nu mai au loc prin alte părţi. în plus, m-am necăjit că nu mi-l

aprobă pe Alecu, un băiat capabil şi foarte muncitor. îl ştiţi. Parcă ar fi fost „născut” pentru munca asta...
— Ce-i impută acestui băiat ? îl ştiu. E harnic şi priceput.
— Multe. Că e mic, scund adică, că au ei acolo nu ştiu ce informaţii că „trage cu şnapsul”, că au adică o „jalbă” şi, ce mai, ca să mă convingă că nu-i cel mai indicat pentru funcţia aceea, mi-au zis că „e şi urât”... Eu am zis că povestea cu „urâtul” şi „scundul” e bună de anecdotă, dar n-au picat bine vorbele mele. Se vede că omul acela, pe care-l ştiam altfel, era ori obosit, ori supărat. Oricum, n-avea nicicum umor astăzi dimineaţă. Mi-a ţinut o lecţie despre ierarhie, despre politica de promovare...
Preşedintele l-a ascultat cu atenţie pe Banu. Pricepuse el că aici e mai mult o chestie de orgoliu.
— Bine, dar asta e propunerea noastră, pe care am analizat-o bine când... Că doar, ai dreptate, nu alţii lucrează cu omul ăsta, ci noi aici, la judeţ...
— Aia-i, mi-a închis telefonul, tocmai când exprimam treaba asta. Susţinerea acestui om, vorbele mele adică au fost apreciate drept ,,afront”....
— Eşti necăjit, te-am observat eu, Banule... Lasă, că trece. Să terminăm noi chestiile astea cu pompele şi cu vasul ăla şi om vorbi amândoi cu tovarăşul acela. Nu lăsăm noi lucrurile aşa.
Discuţiile au mai continuat un timp pe alte teme. Tăcură apoi, privind întinderile ce începeau să capete o culoare verde-gălbui.
Urcară în maşină şi şoferul întrebă încotro să meargă.
— La staţ*ie*. Acolo e cheia acestor plante, zise preşedintele şi— şi scoase şapca de pe cap şi o aruncă pe scaunul din faţă al autoturismului. La staţie şi până n-o porni nu mă mişc de-acolo. Dar nici toţi ăia. Pe urmă i-om judeca, la o şedinţă de comandament.

Tăutu intră într-o casă mică, dar frumoasă şi bine îngrijită, aşezată la capătul străzii. De-o parte şi de alta a drumului castani şi salcâmi. Bătrâna îl privi curioasă. îl aşteptase pentru că aşa i-a promis la telefon,
Tăutu s-a prezentat cu un buchet mare de garoafe. Femeia i-a deschis şi l-a poftit înăuntru. Era singură Soţul ei, profesor de istorie, arheolog şi numismat cunoscut, murise de câţiva ani. Primul ei soţ, un negustor, murise într-un accident, într-un incendiu, dar toată căsătoria fusese un eşec, o mare dramă. A doua căsătorie a însemnat pentru ea şi dragoste şi fericire. Dar acum a rămas singură. Nu mai avea pe nimeni. Din informaţiile culese anterior, Tăutu ştia că băiatul doamnei Lovrin, inginerul Urdeanu, o vizita foarte rar şi atunci numai din interes. Şi mai ştia că ori de câte ori pleca, inginerul, copil din prima căsătorie, avea grijă să—şi însuşească măcar o singură piesă din colecţiile tatălui vitreg. Şi fiecare piesă avea o mare valoare. Ce făcea cu ele nimeni nu aflase.
— Scumpă doamnă Lovrin, începu Tăutu, vă rog să mii iertaţi de deranj, dar am ţinut să vă cunosc şi să vă asigur de respectul meu, ca unul ce l-am ştiut şi l-am stimat pe soţul dumneavoastră. Dacă îmi veţi permite voi avea grijă să împrospătez mereu buchetul de garoafe pe care vi l-am adus astăzi.
Doamna Lovrin avea peste 60 de ani, dar era vioaie, în putere, într-un cuvânt se ţinea destul de bine. Cu un gest plăcut îi arătă un scaun împletit din răchită şi-l invită.
— Tinere, este şi plăcerea mea să mai schimb o vorbă cu un om delicat şi politicos. Ia, te rog, loc.
Tăutu mulţumi şi se aşează încercând să lege o discuţie cât mai firească.
Respectuos, politicos, delicat în întrebări, lăudându-i dulceaţa de cireşe amare, vorbindu-i despre meritele profesorului,

regretatul ei soţ, Tăutu fu repede acceptat de bătrână ca un prieten al casei.
— E bine la dumneavoastră. Nu ştiu de ce, dai parcă mă simt ca acasă, la mama.
— Mă bucur, dragule, spuse femeia. Şi eu mă simt bine aici. E casa mea, stau în curtea mea, adică nu ne-au demolat pe noi ăştia, de pe strada asta. Nu ştiu dacă aş suporta la bloc, să-mi facă unul şi altul zgomot. Aici mă mai ajută vecinii. Ce să fac ? Sunt singură, dar aici am cuibul meu... Şi nu ies nicăieri. Nu mai am de ce. Nu mai am la cine.
Bătrâna avea dreptate. Propriul ei fiu, inginerul, mai mult o necăjea decât s-o ajute. Nu apărea decât atunci când avea nevoie să ia câte ceva.
Pe bătrâna au bucurat-o într-adevăr cuvintele lui Tăutu. Felul de a se purta al tânărului i-a făcut plăcere.
Tăutu se hotărî să atace şi zone mai delicate.
— Aş vrea să-mi vorbiţi puţin şi despre foştii dumneavoastră cunoscuţi. Aţi fost o femeie adulată şi, vă rog să mă credeţi, nu degeaba...

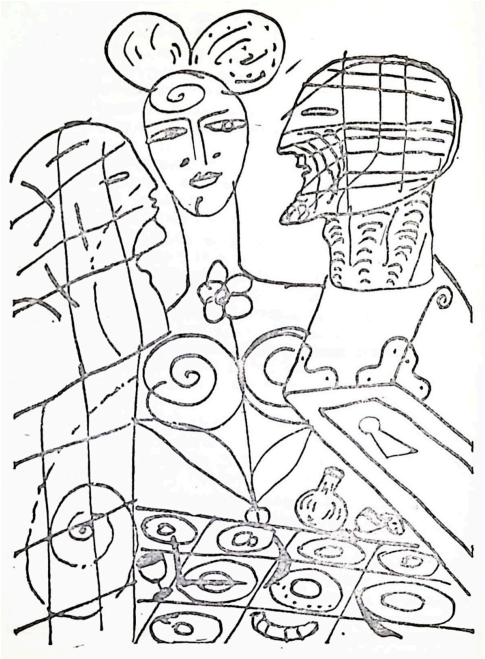

I se păru, şi nu greşea, că bătrâna s-a simţit flatată. Era limpede că i-a făcut plăcere.
— Aşa este, adică aşa a fost, mulţi mi-au făcut curte şi nu mi-a părut rău. Am avut un bărbat, vorbesc despre profesorul Lovrin, excepţional. Avea o încredere oarbă în mine. Şi eu nu i-am înşelat-o niciodată. Am fost fericită, tinere. Şi asta e foarte mult pentru o viaţă de om.
O umbră de tristeţe se abătu peste fruntea bătrânei. Avea ochii albaştri, acum puţin obosiţi, dar se vedea că fusese o femeie deosebită. Fusese într-adevăr frumoasă, se vedea şi din pozele înrămate în o sumedenie de tablouri mici, şi mai păstra încă din acea frumuseţe. Apoi vorbea frumos, decent şi cu căldură.
— Doamnă Lovrin, aveţi multe amintiri, după cum îmi dau seama, dar aş vrea să-mi spuneţi câte ceva din prima perioadă. Ştiu că vă este greu, dar fiul dumneavoastră are nişte cunoscuţi care ne poartă spre acei ani. Nu v-am ascuns nici cine sunt, nu vă pot ascunde acum nici ce mă interesează.
Doamna Lovrin păru descumpănită.
— Nu înţeleg, zise ea. S-a întâmplat ceva cu el ?
— Nu, nu s-a întâmplat, dar s-ar putea. Pot să vă spun acest lucru. S-ar putea ! Păcat că nu aţi depus la muzeu colecţia de numismatică...
Femeia stătu un timp îngândurată. Apoi pricepu, făcând probabil legătura cu golirea ei sistematică de piese. ,,Şi ce greu le agonisise profesorul !“
— Tinere, n-am nimic de ascuns. Să ştii dumneata că am fost amândoi oameni ce n-am înşelat lumea 4 vremea. înainte, când eram cu fostul meu bărbat, primul, veneau la noi mai mulţi prieteni şi cunoscuţi, veneau şi personalităţi ale oraşului...
Tăutu se hotărî dintr-o dată să rişte :

— Vă amintiţi de un oarecare von Braun, doamnă ?
Femeia a stat puţin pe gânduri, apoi zise cu destulă certitudine :
— Da, cred că ştiu un anume Braun. Unul care fuma pipă. Dacă nu mă-nşel, părea bărbat cult. Sigur că da. îmi amintesc bine. Zicea că studiase filosofia sau istoria, ca şi bărbatul meu de-al doilea. Da' dacă stau să mă gândesc bine, era un om ciudat, foarte ciudat, accentuă ea. îi plăceau femeile. în orice caz eu nu eram genul lui...
Râse şi Tăutu, scuzându-se totodată şi cerând voie să aprindă o ţigară.
— Da, da, dragule, dumneata fumează, că şi răposatul, bărbatu-meu, fuma, Carpaţi. Oricum, sunt obişnuită cu mirosul ele tutun.
— Şi ce aţi putea să-mi mai spuneţi despre acest Braun ? accentuă Tăutu.
— Nu v-am spus ? în afară de faptul că venea la partidele de poker şi bridge, la petreceri, avea slăbiciuni pentru femei, nimic mai mult. Numai ţin minte altceva...
Se opri, parcă să—şi tragă răsuflarea, şi Tăutu avu pentru un moment impresia că bătrâna ar încerca să-i ascundă ceva.
— Fostul dumneavoastră soţ, primul, nu v-a lăsat nimic? Nimic deosebit, vreau să întreb, din acea perioadă ?
Bătrâna oftă.
— Ce să-mi lase ? Era un mare jucător de cărţi. Totul s-a dus. A urmat şi incendiul. Ce-a avut .s-a dus. S-a dus şi el. S-a dus şi averea. Şi caseta s-a dus. Totul s-a terminat.
— Caseta ? Care casetă ?
— O casetă mare în care el ţinea tot ce avea mai de valoare.
— Şi erau lucruri de mare valoare ? Adică, vreau să ştiu, dacă aveau cumva vreo valoare cu totul deosebită, mă înţelegeţi ?
— Da, dragul meu. Unele piese, bijuterii, lucrături, nici nu puteau fi apreciate ! Cu dumneata văd că mai pot să-mi

depăn amintirile, că altfel nimeni nu mă mai ascultă sau așa mi se pare. Atunci s-au mai salvat doar câteva fleacuri.
Bătrâna obosise. Avea ceva totuşi bizar în privire, îl invită în camera „secretă” a soţului.
— Şi domnul Braun nu v-a mai dat nicio veste ? întrebă Tăutu, așa, într-o doară, în timp ce privea cele câteva piese scăpate din incendiu şi pe care doamna Lovrin se oferise să i'le arate.
— De la dispariţia soţului meu, adică a primului soţ, atunci în incendiu, nimic. Erau amândoi nedespărţiţi în timpul acela. Făcuse o tranzacţie, nu mi-a spus ce, dar părea debusolat. Venea în zori şi dormea până către prânz. Eu eram cu copilul. Avea pe atunci un an sau doi. Uite, că nu mai ştiu exact. Nu-l mai interesa prezenţa mea. Mi-a şi zis-o de câteva ori. De altfel, nici eu nu-l mai suportam. Eram sigură că făcusem o mare greşeală măritându-mă cu el. Apoi, profesorul Lovrin revenise din război, rănit, şi iubirea noastră s-a dovedit că nu murise...
— Înţeleg, zise Tăutu, probabil fostul soţ pricepuse ceva despre idila dumneavoastră cu profesorul, altfel...
— Nu, nu-l interesa. N-avea nimic. îl striviseră jocul şi băutura. Atâta îi plăcea. Altceva nimic.
— Poate avea o altă femeie...
— Asta nu, îl ştiam bine. Nu suporta sau poate ele nu-l suportau. Negustoria lui şi... atât.
— Şi cu fiul dumneavoastră cum s-a rezolvat situaţia ? schimbă Tăutu discuţia.
— Aaa, acum te înţeleg. Pentru el ai venit, că mereu aici ajungi cu întrebările. Deci... M-aţi luat pe departe ca să ajungeţi la el. Helga, nu ? E o poveste cam lungă, dragule. Nu vrei o cafea ?
— Nu vă pot refuza, doamnă Lovrin...

în cameră se afla faimoasa colecţie a profesorului Lovrin şi se vedea că mâini pricepute făcuseră aici curăţenie, semn că acest colţ se bucura de o îngrijire aparte. Biroul de lucru al fostului profesor, încadrat de două fotolii şi un scaun înalt, frumos incrustat, formau cam tot mobilierul. Acum... de prisos. Pentru că, în rest, numai rafturi cu vitrine, cutii de lemn lustruit pe care stăteau într-o ordine deosebită obiectele, piesele rare, strânse cu migală şi pasiune.
Un catalog legat în piele odihnea pe biroul masiv.
Doamna Lovrin urmărea privirea tânărului ofiţer şi-i simţea curiozitatea.
— Uitaţi-vă prin el, dacă vreţi. Nu mai sunt toate, dar soţul meu ţinea o evidenţă desăvârşită.
Tăutu nu se putu abţine şi începu să răsfoiască acel catalog.
— Şi, totuşi, zise el după ce-l aşeză la loc, sunt ceva amintiri despre acest Braun, doamnă Lovrin.
Aceasta nu răspunse deocamdată nimic. Apoi adăugă.
— Studiaţi, studiaţi !... şi se îndreptă spre ieşire intrând în bucătărie.
Tăutu, după ce frunzări şi privi cu ochi atenţi la ce ar putea să-l intereseze, ieşi în curte şi se aşeză pe scaunul pe care mai stătuse, aşteptând gazda cu cafeaua promisă.
Femeia reveni. Aşează tava cu două ceşti aburinde pe măsuţa împletită.
— A fost un serviciu frumos, chinezesc, zise ea, mândră parcă. Cel mai veritabil porţelan, cadou al domnului Braun, care zicea că a călătorit cândva prin China.
,,Coincidenţele ne dau târcoale, gândi Tăutu, sper că n-am venit degeaba. Parcă simt că bătrâna asta, care ştie cu siguranţă mai multe, are chef de confidenţe...“ Sorbi din cafea.
— Excelentă ! Excelentă, doamnă Lovrin, o lăudă el.

— Făcută ca pentru oaspeţi mai deosebiţi, dragule, răspunse femeia, vizibil flatată de cuvintele tânărului ofiţer.
— Doamnă Lovrin, reluă Tăutu firul discuţiei, cu . von Braun, care văd că v-a fost un prieten de familie, aţi mai ţinut vreo legătură, v-a mai dat vreun semn ? Oricum un prieten bun se zice că nu te uită niciodată.
— Adevărat, aşa se zice, remarcă şi femeia, ridicând ceaşca şi sorbind din cafea. Din păcate nu ne-a mai dat niciun semn de viaţă până când... Se opri, parcă cenzurându—şi sensul cuvintelor.
— Până când... o ajută Tăutu, l-a întâlnit pe fiul dumneavoastră, pe inginerul Urdeanu...
-— Da. O întâlnire însă întâmplătoare, preciză ea, o întâlnire care, după mine, nu i-a adus fiului meu decât necazuri.
— Şi cum s-au întâlnit ? insistă Tăutu.
Femeia aşează ceaşca pe tavă şi privi dincolo de poarta casei.
— Fiul meu a fost în delegaţie în acel oraş şi, într-o seară, împreună cu încă doi colegi, au mers la un restaurant unde se serveau mâncăruri din bucătăria noastră, românească. Acolo a întâlnit-o pe Helga, o cântăreaţă sau mai ştiu eu ce, oricum o femeie foarte frumoasă. Cel puţin aşa se spune. Ea a auzit numele fiului meu şi, ştiţi cum se întâmplă... Se revedeau după douăzeci şi ceva de ani. Fuseseră colegi la primară. Se schimbaseră mult şi unul şi celălalt, dar trăsăturile feţei le-au reţinut fiecare. A venit la masă. Apoi, i-a făcut cunoştinţă cu von Braun. O întâmplare. Pur şi simplu o întâmplare, zise ea, oftând uşor. Şi von Braun şi-a amintit atunci de primul meu soţ, adică şi de noi, de oraşul nostru. A fost, zice-se, o seară de aduceri aminte, stropită din belşug cu şampanie. Se pare că fiul meu, Gelu, s-a bucurat de atunci ’de o atenţie specială. Braun l-a invitat şi a doua seară şi aşa, aproape seară de seară, cât a stat acolo. Cred că de atunci s-a

încurcat şi cu Helga. Deşi în ţară avea nevastă. Acum este în divorţ cu ea şi...
— Şi credeţi că tot ea, Helga, e la mijloc ?
— De altfel, mi-a spus câte ceva din toate acestea într-un moment de căinţă, de mare încordare sufletească. Era chiar deprimat. La mine vine mai rar. Şi acum, dacă nu-l sun eu, nici nu mai vine.
— Şi când vine, poate că mai ia câteva piese, rosti Tăutu, privind chipul femeii. Nu l-aţi întrebat niciodată ce face cu ele ? Ce se întâmplă cu piesele pe care le ia ?

— Ba da, răspunse ea, întotdeauna mi-a răspuns vag. De fapt, fiind singurul meu copil, nu puteam să-l refuz. M-am gândit că le transformă în bani. Ştiu că are nevoie de bani...
— Înţeleg, zise Tăutu. Având însă în vedere valoarea istorică şi documentară a acestora, trebuia să-l întrebaţi. Totuşi colecţia asta înseamnă viaţa şi munca omului pe care l-aţi iubit.
Bătrâna tăcu iar Tăutu nu mai insistă.

— Ai dreptate, tinere. Te-ai oprit crezând că mă supără mustrarea dumitale. Nu ! Simt că ai dreptate. Întreabă-mă. Dacă ştiu ceva, îţi voi spune.
— Mi-aţi pomenit totuşi de o casetă care a dispărut fără să-i mai daţi de urmă. O casetă mare şi de o excepţional:! valoare. N-aţi bănuit pe nimeni ? Soţul, adică profesorul, participa şi el uneori la sindrofii ? Cum s-a cunoscut cu Braun ?
— Participa, dar nu lua parte la niciun joc de noroc. Venea pentru mine. Primul meu soţ nu-i interzisese nici lui să ne viziteze aşa că nici mie nu mi-era interzis să primesc în casa noastră pe cine voiam.
— Deci Braun îl cunoştea bine... i-a cunoscut bine pe amândoi, adică şi pe negustor ?
— Da, foarte bine. Era un prieten pentru ei, era un prilej să se discute despre mai multe, despre artă, cultură, filosofi^, în general, despre arheologie şi câte altele.
— Deci să cred că von Braun ştia de casetă ca şi despre pasiunea profesorului Lovrin pentru numismatică ?
— Normal ! Ştia sigur, răspunse bătrâna. Soţul meu i-a arătat nu o dată piese, se consultau reciproc... Cumva, cred că se şi simpatizau. Măcar la început. E posibil ca soţul meu, Lovrin, să fi bănuit o clipă
că ar fi fost ceva între Braun şi mine. Dar nu era adevărat. Şi bănuielile, câte or fi fost, s-au spulberat. După ce m-am recăsătorit, Braun a venit din ce în ce mai rar. Poate şi pentru faptul că frontul se apropia de noi şi se schimbau multe... Braun era mereu în alertă. Se plângea de o serie de sabotaje şi devenise cam irascibil. Până la urmă am aflat că Braun a plecat, că a dispărut cu ai lui. Şi-au dat seama, probabil, că totul era pierdut pentru ei. Şi-au plecat. Vasul a fost însă scufundat de o unitate românească şi am crezut că a pierit...
— Şi după câte se vede n-a dispărut. Şi o duce bine mersi. Şi răscoleşte trecutul unora. Al dumneavoastră, de exemplu...

— Am avut un lung coşmar când mi-a spus Gelu. Dar...
— Îl preocupă, se pare, partea asta de lume, pe unde a mai fost, rosti Tăutu, parcă înciudat. Ceea ce s-a petrecut cu fiul dumneavoastră e numai un exemplu, o mostră. De fapt, ştiţi vorba aia a noastră românească, „lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba...“
— Pare să fie adevărat, recunoscu femeia. Nu mi-au plăcut, vă mărturisesc, lucrurile încurcate. Şi deşi soţul meu a acceptat să-l creştem pe Gelu, să rămână la noi, n-au fost niciodată prieteni. Gelu e o fire mai aprinsă, uneori hazardată. Tatăl lui vitreg era altfel. Era un om calm. Venise totuşi schimbat de pe front. Plecase mai târziu şi de atunci simţeam că nu-l mai poate accepta în preajmă pe von Braun. Bărbatul meu era un om corect. Şi mă iubea. El s-a purtat frumos şi cu fiul meu. Aş putea spune că a făcut multe pentru el. L-a făcut om cu carte. Poate şi pentru faptul că mă iubea pe mine... ! Doamna Lovrin oftă din nou şi ochii îi fură inundaţi de stropi de rouă.
— După câte înţeleg, fiul dumneavoastră, pe care, firesc, îl iubiţi, s-a tot îndepărtat de dumneavoastră. Cu toate că aţi făcut tot ce aţi putut pentru el...
— Aveţi dreptate, recunoscu doamna Lovrin. Işi are prietenii lui. prietenele lui, pe mine m-a cam uitat. Apoi aţi văzut şi dumneavoastră, vizitele lui au cam fost interesate. Mi-e ruşine, dar trebuie să recunosc că venea numai să ia piese din colecţ*ie.*
— Şi n-a luat puţine, poate că pe cele mai importante, zise Tăutu, gândind că ar trebui invitat un expert să consulte colecţia şi să facă o confruntare cu catalogul. Şi ca să fie sigur îi ceru acordul doamnei Lovrin şi o rugă chiar să-i împrumute catalogul. Vreau să-l consult în linişte, doamnă Lovrin. Aveţi încredere, vă pot da la nevoie şi o dovadă. Mâine vi-l aduc. Era şi un motiv de-a o putea vizita din nou pe bătrână,

— Cum dorești, dragule, cu plăcere, zise femeia.
înainte de plecare, Tăutu mulțumi doamnei Lovrin pentru discuția interesantă, pentru tratația cu cafea și-i recomandă discreție în privința celor discutate, chiar și față de fiul ei. Doamna Lovrin acceptă. Va putea oare să se țină de cuvânt?
Mircescu nu avusese o clipă de răgaz în acea zi. Umblase, ceruse detalii, date. Era pe urmele Helgăi, alo lui Braun și, mai ales, pe urmele inginerului Urdeanu. Știa că acesta nu fusese la specializare singur și o discuție cu ceilalți colegi se impunea, deși în rapoartele acestora, aflate la conducerea întreprinderii respective, nu se găseau fapte care să aibă vreo valoare specială. De altfel, el însuși recunoscuse că a întâlnit, cu totul întâmplător, o fostă colegă și o cunoștință de familie. în ceea ce privea activitatea de „specializare", erau notate cu lux ele amănunte toate detaliile, inclusiv, și aici Mircescu devenise mai atent, faptul că, deși în contractul respectiv se stipulase ca specialiștii români să participe la "probele tehnologice", fuseseră uitați... Curios lucru ! O altă declarație importantă preciza că în seara premergătoare „probelor", invitați fiind de Braun și Helga, "probabil că au reușit să ne drogheze, așa că ne-am trezit când trecuseră probele...". Bineînțeles, cei de la firmă s-au arătat ofensați. Dar, de fapt, nu ei erau cei lezați. "Ce mare valoare putea avea pentru ei că specialiștii români, veniți să vadă pe viu cum se derulau probele respective, au ratat momentul ?" Pe urmă treburile s-au rezolvat. Dar pentru asta au fost făcute „eforturi" din „simpatie". Mircescu a reținut și alte explicații date.
Din fericire însă, după venirea în țară nu se încheiase niciun contract cu firma respectivă „pentru cumpărarea acelui produs, întrucât era costisitor și instalația nu era cea mai potrivită pentru noi..." Atunci, se întrebase Mircescu, ce dracu' o urmări acest Braun in relația lui cu inginerul Urdeanu ? Ce e Ia mijloc ? Avea acum în față și raportul lui

Tăutu. Sublimase pe el aspectele care i se păruseră mai interesante. Şi de aici încercă să scoată o concluzie. Braun şi Helga sunt sau nu străini de importanţa încheierii icelui contract ?... Tot ce se poate, socoti Mircescu. Dar pe Braun l-a interesat cel mai mult acest Urdeanu şi colecţia tatălui său, profesorul. Poate că Tăutu are dreptate. Dacă acea casetă a fost luată, câştigată, să-i zicem, de Braun la poker? Sau incendiul ? Ce rost a avut ?... Este oare peste tot mâna lui Braun ? Cu aceste întrebări în gând, îşi fixă pe carnet problemele pe care să le reanalizeze cu cei doi specialişti.
Dacă ar discuta acum cu Urdeanu acesta nu i-ar alerta oare pe Braun şi Helga ? Şi atunci cum ai rămâne cu vasul, cu epava ?
Mircescu, ca şi Tăutu, doi băieţi „descuiaţi", cum le spusese odată inspectorul Banu, îşi puneau, în continuare, tot felul de întrebări. în primul rând ce caută Braun ăsta în acel loc, în mijlocul Dunării noastre ? Apoi, ce este cu povestea casetei ? Din câte aflase şi Tăutu, despre caseta aceea doamna Lovrin a vorbit i şi cu fiul ei. Şi atunci ?
Mircescu îşi luă carnetul şi ieşi din birou. Coborî la maşină.
Ziua era splendidă. Cald şi senin. Poate chiar prea cald. îşi scoase haina şi urcă în maşină. ,,Mai bine acolo, la Ostrov, unde există şi răcoarea apei", îşi zise el, în timp ce demară.
Mircescu încerca sentimentul că este pe un drum bun. Această meticulozitate în evaluarea fiecărui aspect, a problemelor ridicate într-un asemenea caz era o lecţie învăţată de la Banu. Era o cerinţă fără de care succesul nu putea fi apropiat.
Oraşul către care o pornise îi apăru deodată în faţa ochilor cu blocurile lui impunătoare. Şoseaua şerpuia uşor, iar drumul era bine întreţinut.
Marea întreprindere, cu turnuri masive de foc şi fum, era învăluită într-o ceaţă roşiatică, persistentă. O luă pe o

scurtătură asfaltată.
Era aşteptat. Un coleg avea sarcina să-i prezinte lui Mircescu pe cei doi specialişti. Mircescu se pregătise. Pentru a putea purta o discuţie constructivă trebuia să fie bine informat în legătură cu viitorii lui parteneri de dialog. Ce ştia Mircescu? „Inginerul Preotu, om de treabă, sensibil, muncitor, pasionat de electronică, dar şi de muzică. Duce o viaţă de familie normală. Are o comportare corespunzătoare,
lucrează în colectiv de 4 ani. A fost de trei ori în decurs de doi ani în străinătate. Inginerul Sandu. Şeful de lucrare. Om dintr-o bucată, bine pregătit profesional, îi place muzica buna, e pasionat de electronică şi pictură. Are chiar o expoziţie personală. Fără probleme în familie. Cunoaşte mai multe limbi străine."
De aici trebuia el să pornească. Era mult ? Era puţin ?
Niciunul dintre specialişti nu a fost contrariat de discuţ*ie.* De caracterul ei mai ales. De fapt ei îşi făcuseră datoria conştiincios şi n-aveau nimic de ascuns. Nu-l acuzau pe Urdeanu, colegul lor. Da, într-adevăr, el, Urdeanu, se mai despărţea de ei, mergând cu femeia aceea, dar asta îl interesa personal. Îşi spuneau pe numele mic. Le-a mărturisit că au fost colegi de şcoală. în legătură cu Braun, singurul 'element nou rămânea acela că ,,individul era curios să afle cât mai multe despre ţara noastră, despre evoluţia oraşului-port şi despre zona aceasta de frontieră, din jurul oraşului". Regreta, la timpul acela, că nu putea să ne viziteze „având unele probleme pe cap"...
Referitor la neparticiparea la „probele tehnologice" amândoi au recunoscut că din cauza acelei seri ,,de pomină" au „ratat" exerciţiul cel mai important ,,pe viu". „Parcă ne-au luat şi minţile şi picioarele." Sau „ştiam însă că nici partenerul nu avea chef să ne arate cine ştie ce tehnologie". Sau „tot ce se

pregătise era improvizat. Fiecare își apără secretele fabricației".
Din toate aceste date, care completau ceea ce el și Tăutu stabiliseră, Mircescu întocmi un raport amănunțit. Era clar interesul lui Braun față de Urdeanu încă de acolo, din străinătate.
Cu tact, aparent dezinteresat, trezindu—și amintirile, Braun, fără a-i face pe cei doi suspicioși, aflase câte ceva despre transformările din această zonă și despre altele. Braun organiza mici „întâlniri" pentru a obține pe nesimțite informațiile dorite. în rest, nu le-a cerut nimic. ,,Chiar nimic?" se întrebă Mircescu, cutremurat de ideea că specialiștii noștri vorbiseră poate prea mult. Braun avea și alte interese, chiar dacă, probabil, lucra și pentru firma respectivă. Acum se puteau pune și alte întrebări : au fost scoase afară unele piese ? care ? de ce ? nu cumva cele mai valoroase ? Sau : ce legături s-au stabilit între Urdeanu și Braun ? Ce i-a promis acesta ? Ce rol are Helga ? și câte altele.
„Treabă complicată, Tăutule, își zise Mircescu, im-provizârid un fel de dialog cu colegul său. Se cam încurcă țțele, dar timpul lucrează acum pentru noi. Treabă complicată."
Cu gândurile astea Mircescu părăsi întreprinderea. Se urcă în mașină și se îndreptă spre inspectorat. îl aștepta discuția cu inspectorul șef Banu.
Vara se rostogolea fierbinte, uluitor de fierbinte. Fuseseră ele călduri și altă dată, dar nu chiar atât de chinuitoare. Ploaia căzută acum câteva zile n-a putut potoli setea plantelor, a florilor, a pomilor, setea pământului.
Tăutu, după discuția cu specialistul în numismatică, fu uimit. Dar mai uimit a rămas el, specialistul.
— Cum, domnule căpitan, așa valori sunt acolo și nimeni nu a știut de ele ? ! Este de neînchipuit, este de neiertat... Nu mai înțeleg nimic.

Tânărul ofițer reținu această reacție, își adună toate însemnările și se prezentă la Mircescu.
— E dată dracului treaba, maestre. Suntem pe un butoi de pulbere. Colecția profesorului, adică a răposatului Lovrin. e de foarte mare valoare. Și asta e o formulă modestă. Citește ce scrie aici, și-i întinse raportul.
— Mda. făcu Mircescu după ce-l ascultă și după ce citi hârtia. Dacă e p'așa a-ncurcat-o inginerașul nostru. Mai abitir decât puteam crede.
Rămase pe gânduri o clipă, apoi se ridică.
— Tăutule, sper să ne înțelegem bine. De aproape o săptămână suntem prinși ca într-un vârtej și încă, așa simt eu cel puțin, ceva nu ne merge. Ceva lâncezește sau, dacă vrei altfel, scârțâie.
Tăutu vru să-l întrerupă, dar Mircescu îi făcu semn să aibă răbdare. încă nu terminase.
— Nu, nu e vorba că ne-am împotmolit noi sau că previziunile noastre s-au dus dracului. Altceva e la mijloc. Și mi se pare că vom mai avea surprize. Chestia asta cu colecția, cu evaluarea ei, faptul că multe piese nu mai sunt acolo, toate astea încep să mă sâcâie. E ceva care mă cam roade, mă înțelegi ? Mai rău decât ulcerul ăla al meu. Să-i prezentăm tovarășului colonel urgent noile date. Cred că trebuie să introducem mișcări noi în partida asta de șah.
— Da. Dar o să ne întrebe, ca de obicei, la ce ne-am gândit. Eu. să—ți spun, m-am gândit la mai multe variante. Oricum, am o idee care cred că poate fi pusă urgent în aplicare. Poate că merită. Așa cred.
Mai statură puțin, până ce Mircescu se „edifică“ cu proiectul lui Tăutu. Apoi îi zise :
— Ce te oprește ? Acționează. Asta ne cere și șeful : să acționăm pentru a clarifica totul. Ce-mi spui cred că e foarte corect și util. Putem începe imediat.

Apoi se despărţiră. Tăutu plecă să transforme planul în realitate, iar Mircescu rămase cu ale lai. Singur, Mircescu căzu pe gânduri.
Aflat la volanul „roşcatei” sale care mergea şi pe arătură dacă era nevoie, o Dacie „chinuită”, dar destul de îngrijită pentru un necunoscător în ale mecanicii, Tăutu se îndrepta spre doamna Lovrin. Vorbea de unul singur, aşa, ca să-i treacă de urât, blestemându-i cu voce tare pe cei de la drumuri pentru gropile, „ca de bombardament”, ivite atât de frecvent în asfalt.
Roşcata torcea. Trăgea săraca. Şi Tăutu o manevra cu dibăcie. „De la Cristescu ai învăţat, Tăutule, parcă te-ar fi avut ucenic”, îl lăudase Banu odată. „Ce sâ fac şi eu, tovarăşe comandant, ca orice meserie, se-nvaţă furând din mers. Ca şi învăţătura furată în timpul când am lucrat nemijlocit cu dumneavoastră în o serie de cazuri”, i-a răspuns el şefului.
Toate acestea îi treceau acum prin minte. Voia să nu se facă de râs, să nu-l facă pe Banu să regrete că l-a cooptat în colectivul care rezolva acum un caz atât de dificil.
Discuţia, adică noua discuţie pe care dorea s-o poarte cu bătrâna Lovrin, devenise aproape obligatorie. Era parte integrantă din planul propus lui Mircescu şi acceptat.
”Deşi mi-a spus că nu ştie ce a luat fiul ei din colecţie, este imposibil să nu-i fi vorbit profesorii despre valoarea pieselor ce se aflau în camera aceea Deci, profesorul face un stop cardiac şi nu mai are timp să—şi verifice colecţia, să vadă dacă fiul său vitreg, Urdeanu, sau altcineva nu umblase la ea. Treaba asta nu e clară. Urdeanu a umblat sau nu în colecţia tatălui său vitreg când acesta mai trăia ?”
Tot drumul n-a făcut altceva decât să—şi pună întrebări şi să caute răspunsuri. Se străduia să găsească şi formula cea mai fericită pentru discuţ*ie*.
Trecu pe la florăria din colţ, de unde cumpără, ca şi rândul trecut, garoafe. Apoi trecu şi pe la cofetăria de unde luă o

sticlă de lichior şi prăjituri. Văzuse atunci că bătrâna s-a bucurat şi de flori şi de cutia cu bomboane. ,,Cine ştie de când n-o mai fi primit o floare !“

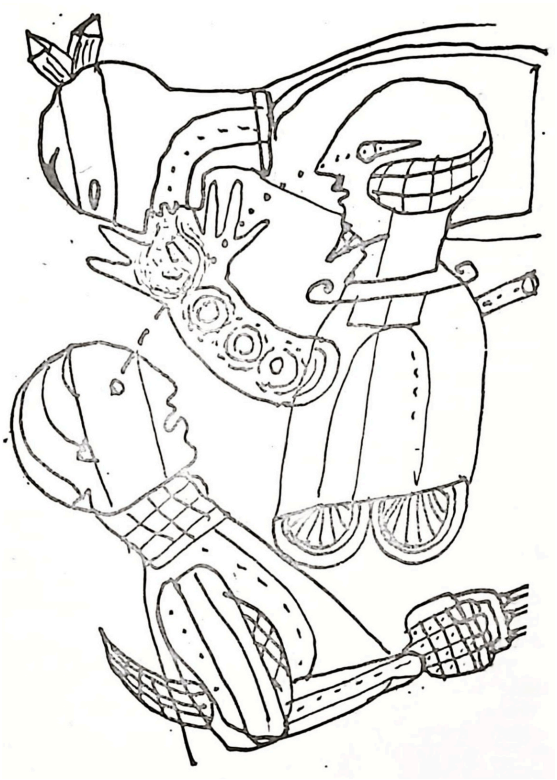

Oraşul i se păru mai frumos decât oricând. Alături era Dunărea. Peste tot, covoare de flori. Prin parcuri şi pe largul bulevard, agitaţ*ie.* Oamenii inundaseră străzile. Unii mergeau la lucru în cele câteva mari întreprinderi, alţii, pur şi simplu, se plimbau.

Tăutu lăsă maşina într-un loc de' parcare şi o luă pe jos cale de câteva case până la locuinţa doamnei Lovrin. Era îmbrăcat într-un costum sport. Cravata o ţinea în cuier şi o lua ori de câte ori era chemat la şefi. Ba, în renunţarea la cravată era şi o formă de protest. ..Aşa, nu ne mai pot zice toţi : băieţii cu cravate” — expresie pe care o întâlnise de atâtea ori şi pe stradă, dar şi în unele cărţi poliţiste.

Intră pe strada bine îngrijită, străjuită ele castani şi încărcată de o sumedenie de flori. Aproape că nu exista casă fără trandafiri.
Apăsă pe butonul soneriei şi din curte auzi vocea bătrânei.
— Imediat, imediat, tu eşti Agripino ?
Se apropie de poartă, Tăutu îi auzi paşii şi răsuflarea obosită. Trase zăvorul.
— A, dumneata erai ? Parcă ai fi un sportiv, dragă, ehe ! tinereţe, tinereţe ! exclamă bătrâna, lăsându—şi mâna sărutată şi invitându-l pe ofiţer să intre.
Tânărul îi întinse garoafele şi pachetul cu toate cele cumpărate de la cofetărie apoi se aşează pe aceeaşi canapea pe care stătuse şi în ziua când o cunoscuse pe bătrână.
— Mulţumesc de vizită şi mă bucur că nu m-ai uitat. Te-ai ţinut de cuvânt şi asta înseamnă că nici eu nu m-am înşelat în ceea ce te priveşte. în viaţa asta trepidantă, zise ea, nu e timp pentru o vizită, darmite pentru mai multe.
— Când vrea omul găseşte timp pentru orice, doamnă Lovrin. Numai să vrea. Dar nu e mai puţin adevărat că s-au schimbat şi oamenii.
— Oho, exclamă bătrâna. S-au schimbat. Şi oftă pradă unei gând ascuns.
— V-am adus şi catalogul, zise el, după un moment de tăcere, încercând să canalizeze discuţia spre ceea ce-l interesa mai mult. Să ştiţi că l-am studiat cu atenţ*ie.* E foarte interesant.
Bătrâna, după cum observase, era parcă mai palidă. ,,Se întâmplase ceva în cele două zile care au trecut ? E frământată de vreo ştire ? Apăruse cumva fiul? Tăutu n-avea de unde şti.
Rămase câteva clipe singur, pentru că bătrâna se dusese să facă o cafeluţă, timp în care el căută o explicaţie la schimbările de pe obrazul femeii.

Doamna Lovrin apăru. Nu erau aceleaşi ceşti ! Acestea erau dintr-o garnitură deosebit de scumpă, aurită. Trebuia să înţeleagă că acum era socotit un oaspete deosebit. Aduse în acelaşi timp şi două păhărele de cristal veritabil, o sticlă şi un sifon. Se reîntoarse şi puse pe măsuţă o cănuţă cu câteva cuburi de gheaţă.
Îl rugă pe Tăutu să deschidă sticla de lichior. Acesta se execută şi turnă.
— În sănătatea dumneavoastră, doamna Lovrin, închină el.
— Pentru tinereţea dumitale, tinere, şi pentru fericire. Un licăr albastru fulgeră în ochii încă frumoşi ai bătrânei doamne şi femeia sorbi cu plăcere. Când eram mai tânără, singură pregăteam lichiorurile. Lovrin se dădea în vânt după ele, spuse ea, aşe-zând păhărelul pe măsuţă.
Bătrâna sorbi iar din lichior, Tăutu imitând-o, deşi de felul lui nu agrea asemenea băuturi.
— Doamnă Lovrin, după câte mi-am dat seama din spusele dumneavoastră, profesorul a fost un om deosebit. De altfel şi dumneavoastră, adăugă el bucurându-se că gazda nu—şi ascundea plăcerea de a fi complimentată. Nu vă reamintiţi, continuă el, daca în zilele premergătoare acelei morţi stupide, nu s-a arătat cumva iritat, supărat vreau să zic, nu cumva o enervare mare i-ar fi putut declanşa criza aceea atât de gravă ?
Doamna Lovrin se lăsă pe spătarul scaunului. Nu părea încântată de întrebare, dar se străduia să răspundă corect.
— Desigur, desigur, credeam că ştiţi...
— Părerile mele trebuie verificate, doamnă. Şi cine poate şti mai bine decât dumneavoastră adevărul. O discuţie dintre tată şi fiu ! Buun ! Dar ce fel de discuţie şi de ce să declanşeze o supărare atât de mare ? Sper că aţi auzit-o, poate că aţi şi intervenit cumva să luaţi partea vreunuia dintre ei... Eu

încerc să aflu, cu ajutorul dumneavoastră, un adevăr care, cred, a început atunci şi se mai continuă acum.
Bătrâna îl urmărea cu interes. Şi ea încercase, după aceea, să găsească o legătură între atitudinea fiului şi criza care a provocat moartea profesorului.
Tăutu nu stătuse cu mâinile în sân. Se zbătuse, umblase prin arhiva spitalului din localitate şi descoperise foaia de observaţie clinică, ceea ce îi crease o anume bază de discuţ*ie.* în plus se văzu dator din nou să rişte, aruncând în „joc“ o piesă importantă... „Şi dacă o asemenea discuţie n-a avut loc?“
Alungă repede un asemenea gând. „Dacă n-a avut loc trebuia să aibă. Fără o asemenea discuţie planul nu mai ţine.“ A riscat şi... n-a greşit. După reacţia doamnei Lovrin a înţeles că fusese un asemenea conflict. Era pe drumul cel bun.
— Vreau să vă rog, aşadar, stimată doamnă Lovrin, să ne întoarcem cu câţiva ani în urmă. Aveţi o memorie formidabilă şi sper să vă reamintiţi cât puteţi de exact acea discuţie care a avut loc atunci în camera colecţiei.
— Mai pune-mi un pic de lichior, tinere, îl rugă, ea pe ofiţer, şi după ce-l bău adăugă. Ascultă-mă cu atenţ*ie.* Dacă vă este de folos ceea ce am să—ţi povestesc, o fac. Deşi nu-mi produce nicio plăcere. Cine ştie ? Poate că eu singură mai am de înţeles câte ceva. M-aş bucura să vă pot ajuta. Aşa cum se poate bucura o bătrână, o bătrână singură ca mine.
— Vă ascult, zise Tăutu, privind mâinile bătrânei, care tremurau uşor.
— Fiul meu se întorsese atunci din străinătate. Şi ne făcuse o vizită. Soţia lui era plecată la o specializare. Ne-a adus câteva cadouri atunci şi a vrut să aibă o discuţie cu Lovrin. Acesta i-a replicat. „Nu-i nevoie, poate să stea şi maică-ta aici. Nu am niciun secret faţă de dânsa. Tot ce ştiu eu, poate să afle şi ea, că doar n-om fi doi străini sub acelaşi acoperiş. E singurul om

în care am cea mai mare încredere". Fiul meu s-a arătat surprins, dar a încercat să insiste. Soţul însă nu a acceptat. ,,Bine, a zis, fiul meu. Cum doreşti." A scos portmoneul şi din el o scrisoare cu antetul unei întreprinderi şi i-a dat-o. ,,Poţi s-o citeşti cu voce tare, dacă n-ai niciun secret. Nici eu n-am citit-o." A zâmbit urât, aşa, ca un rânjet. Minţea. Eu ştiam că nu e sincer. Pe mine mă minţise de mai multe ori. învăţase de pe la alţii meteahna asta, a minciunii. Dar să mă întorc la clipele acelea. Nu se păstrează acea scrisoare de câteva propoziţii pentru că soţul meu a rupt-o imediat, tulburat de cele ce se scriau acolo. Câte ceva îmi mai aduc aminte. „Bunii mei prieteni, am întâlnit pe fiul vostru aici şi mi-a făcut plăcere. Este un om de perspectivă. Eu mă voi strădui pentru el, să devină cineva. Prin el veţi afla o propunere a mea. îl. rog pe profesorul Lovrin să ţină cont. Cu afecţiune Braun..." Cam atâL Nu cred că am uitat ceva. „Ticălosul", a izbucnit Lovrin. „Cum îşi permite dobitocul !" Scrisoarea era parcă venită de dincolo de mormânt. Ştiam că Braun dispăruse în apele Dunării. Cred că ştia clin capul locului la ce se referea Braun, dacă devenise aşa de nervos.

Totuşi i-a cerut fiului meu să rostească mesajul lui Braun.

În cameră se făcuse dintr-o dată parcă mai cald. Am deschis fereastra.

„Domnul Braun m-a rugat să—ţi transmit că vrea să trateze cu dumneata. Are nevoie de nişte piese din colecţ*ie.* Plăteşte bine, are de unde, şi nu e un zgârcit. Am şi un avans. Poftim !" Şi aruncă teancul pe masă. Câteva mii de mărci. „Ce ? ! a izbucnit profesorul. Asta ar însemna să mă vând, să-mi vând adică munca mea de o viaţă ? Şi să-mi calc jurământul dat strămoşilor mei ?"

A zis mai multe. Aproape că nu se mai controla. Niciodată în viaţa noastră comună nu l-am văzut aşa agitat. Am încercat să-l liniştesc.

„Ieşi din casa mea ! Ieşi !”, i-a strigat fiului meu. „Bine, plec, dacă zici să plec, plec. Dar nu uitaţi. Eu vreau să fiu un om de cuvânt. I-am promis... Şi să nu faci pe nebunul că atunci va trebui să schimbăm tactica...”
„Ieşi, măgarule, a ţipat profesorul, că—ţi dau cu ceva în cap. Simt că mi-ai luat liniştea, că-mi otrăveşti viaţa. Ieşi ! Şi să nu mai îndrăzneşti să calci pe aici...”
Fiul meu a ieşit val-vârtej. N-a avut încotro. Tot la fel rânjea. Nu-l mai recunoscusem nici eu. Lovrin, după plecarea fiului meu, şi-a pus capul pe masă. Tremura. Tremura din tot corpul. Apoi câteva zile a rămas în pat. N-avea poftă de mâncare şi de nimic, în fiecare zi mergea în odaia cu colecţia şi privea crunt piesele. Atunci m-a şi rugat să-i aşez canapeaua acolo. I-am zis că e prea rece, n-avem sobă în acea cameră. I-am spus c-o să se îmbolnăvească. M-a rugat să-i cumpăr un lacăt sau o altă încuietoare. Am cumpărat o yală şi mi-a pus-o un meşter, un vecin.
Bătrâna, prinsă de cele povestite, uitase o vreme de cafea, apoi sorbi încet, cu ochii pierduţi în frunzişul cireşului.
— Şi mai departe ? în următoarele zile ? întrebă Tăutu, sesizând în vocea bătrânei o anume oboseală.
— L-am căutat pe fiul meu. îmi era fiu, ce să fac ? Mă gândeam şi să nu facă ceva rău. M-am dus la el. Chiar în ziua când cumpărasem yala. Era acasă. Tot singur. M-a primit politicos. S-a interesat ce face „bătrânul”.,,S-a ridicat din pat, dar tot e bolnav“, i-am răspuns. ,,L-ai zdruncinat cu vorbele alea.“ ,,Se face el bine. Nu-i nimic. îi mai trebuia şi lui aşa câte un duş... Că a fost comod toată viaţa, de când îl cunosc eu, dumneata te-ai zbătut cu toate. Să vadă şi el pe ce lume trăieşte. Toată viaţa a fost un idealist. El şi istoria şi strămoşii. Nu mai vedea altceva. El nu vede că lumea s-a schimbat ? S-a ramolit tatăl ăsta al meu...“

L-am privit uimită. Nu mă aşteptam să vorbească aşa despre cel care-l ţinuse în facultate şi avusese grijă de el în acei ani grei. Nu că Gelu e copilul meu, dar să ştiţi că e un băiat cu multe calităţi. Chiar dacă mi-a produs atâtea supărări. Ceva s-a întâmplat cu el. Nu ştiu ce. Devenise indolent, nerecunoscător.
„Ascultă, mamă, mi-a zis. Ştii dumneata că eu dându-i piesele astea lui Braun, el îmi dă altceva mai de preţ ? Cu adevărat de preţ. Şi pentru mine şi pentru dumneata. Că amândoi suntem moştenitori de drept...“
Am fost curioasă să aflu la ce se referea fiul meu. „Ce moştenire, mă, ce vrei să spui .?“ l-am întrebat. „Moştenirea. Caseta de care nu ştii dumneata..” „Ba ştiu, i-am zis, dar poate nu ştii tu că s-a pierdut, a ars. A dispărut ! Ce să mai umblăm după cai morţi ! E o minciună ce spune Braun !“ „Nu, mamă, e adevărat. Şi e moştenirea mea. E tot ce mi-a lăsat tatăl meu adevărat”. N-am mai ştiut ce să-i spun. Era ceva cu o casetă. Cu nu ştiu ce comori în ea. Dar eu n-am mai văzut-o. Ştiu că avea nişte chei speciale şi că se putea umbla foarte greu la ea. Şi mai ştiam că într-o noapte, pe la începutul lui, Braun l-a rugat pe bărbatu-meu să-i pună la loc sigur, în casetă, nişte valori. Atunci, dacă nu mă-nşel, cu totul întâmplător am văzut caseta aia blestemată pentru ultima oară. Un fel de cufăr, ceva mai mic. Si iată că din nou se ivea. Poate de dincolo de viaţă şi de moarte. Eram îngrozită. Fiul meu era pornit şi eu simţeam, cu inima mea de mamă, că e dus de nas, dar şi că nu-l pot trezi. I-am strigat : ,,Te minte ticălosul ăla de Braun. Caseta nu există. Nu ne aparţine. Colecţia de monede nu e a noastră. E a lui Lovrin. Nici a lui nu-i. Că el o donează ţării. Te nenoroceşti, fiule ! Şi ne nenoroceşti şi pe noi !“
Totul a fost zadarnic. Mă privea ca un ieşit din minţi. Apoi s-a liniştit. Rânjetul s-a transformat în zâmbet şi a început să

vorbească asemenea unui om normal. Puteam să cred că furtuna a trecut. Când să plec m-a întrebat ce am în sacoşă.
„Am cumpărat o yală. Ne trebuie. Că schimbăm broasca la uşă. Ni s-a făcut frică de hoţi“.
„Dă-mi, te rog, şi mie o cheie. Poate am nevoie şi eu să vin să te văd. Să nu-l mai supăr pe tata — profesorul“.
I-am dat o cheie. E fiul meu. Aici, cred că am greşit. Nu trebuia. Şi astăzi am sentimentul că l-am trădat pe profesor, că sunt vinovată. Nu ştiam că fiul meu e în stare... doar eram mama lui. Nu l-am putut refuza.
Bătrâna iar s-a oprit. A vrut să—şi şteargă câteva lacrimi care-i invadaseră ochii. Era şi obosită. Pe măsură ce povestea parcă îmbătrânea.
Tăutu a încercat chiar s-o oprească, dar n-a putut. Maria Lovrin se hotărâse să spună toată istoria şi nimic şi nimeni n-o mai putea împiedica. În toţi aceşti ani a dus singură întreaga povară, acum se elibera.
„Aşadar, îşi zise Tăutu, aşadar există o legătură foarte strânsă între Urdeanu, Braun, caseta, colecţia Lovrin şi toate celelalte. înseamnă că putem crede că suntem pe un drum bun. Piesele sustrase din colecţia lui Lovrin sunt, trebuie să fie la Braun. Plătite sau neplătite. Dar dacă Braun urmăreşte şi altceva cu Urdeanu ? Oameni ca Braun nu se dau în lături de la nimic. Când e vorba de bani, de avantaje mai ales, sau de cine ştie ce alte ticăloşii. Plătise el ce plătise cu distracţiile lui Urdeanu, dar acum trebuia să—şi întoarcă cu vârf şi îndesat acele cheltuieli.”
Femeia se pregăti să—şi reia spovedania. Tăutu se uită rugător la ea şi ea pricepu că el avea de pus o întrebare.
— Spune, tinere, spune ! Dacă ştiu, am să—ţi istorisesc.
— După acea întâlnire, fiul nu v-a călcat, fără să ştiţi, casa ?
— Sigur, rosti bătrâna, sfâşiată de păreri de rău fără margini.

Se chircise parcă pe scaun şi se făcuse mai mică, sau aşa i se păru lui Tăutu, şi îşi mototolea în neştire capotul albastru, dintr-o mătase mai veche, fină.
— Era târziu. Dincolo de miezul nopţii. Am auzit un zgomot. Profesorul nu putea să doarmă. Sau era, aşa, într-o criză. Avea insomnie. A auzit şi el zgomotul. S-a ridicat. M-am ridicat şi eu. L-am ajutat. Am aprins lumina. Era totuşi un om curajos. Făcuse şi războiul. înţelegeam ce gândea. ,,Hoţul e fiu] tău, altcineva nu e. Mi-a promis-o şi uite că se ţine de cuvânt...“ înăuntru era într-adevăr fiul meu. Sus-trăgea, înţelegeţi, adică fura din piese, şi bătrâna izbucni mai tare în plâns.
Faţă de această pornire a bătrânei, care nu se putea stăpâni, Tăutu încercă s-o scoată din impas.
— Doamnă Lovrin, în definitiv asta s-a întâmplat mai demult. Ştiţi, cunoaşteţi adică consecinţele, acum, nu mai are rost să... vă rog... Nu vă mai chinuiţi.
— N-are rost, într-adevăr, zise bătrâna după ce încetă să plângă. Acum nu mai are niciun rost. Tăcu, îşi şterse lacrimile şi Tăutu îi mai turnă încă un păhăruţ de lichior şi în celălalt pahar, sifon. Dar de chinuit, mă chinui. Mulţumesc, dragule, mulţumesc, rosti bătrâna, şi sorbi o mică înghiţitură. Când a văzut soţul meu scena, reluă ea, că s-a dus acolo în odaia aceea, am crezut că leşină. Dar nu a fost aşa ceva. S-a repezit la fiul meu. Acesta, mult mai tânăr, şi mai puternic, l-a imobilizat.. “Încetează!” am strigat eu. „Eşti nebun ? Te pui cu un bătrân ?[a] „Mamă, să nu te bagi, m-a avertizat el. Am o socoteală cu acest domn profesor.” L-a eliberat totuşi, dar i-a strigat : „Ramolitule ! Am terminat. Noapte bună !“ şi a ieşit. Altceva nimic. Atunci soţului meu i s-a făcut rău. Am telefonat la salvare şi l-am dus la spital. Eu ce era să fac ? Să-mi dau fiul pe mâna autorităţilor ?! La trei zile soţul meu a

murit. L-am pierdut. De fapt, i-am pierdut pe amândoi şi pe soţ şi pe fiu.
Se opri. Mai luă o înghiţitură.
Ziua lăcrima boabe dulci de aur în văzduhul limpede, obositor de albastru al acelei după-amieze.
Pentru Tăutu, multe lucruri se clarificaseră, dar se iviră alte întrebări. Şi alte zone de cercetare deveneau iminente. Negustorul — tatăl inginerului — avusese legături cu cămăşile verzi, pe urmă îi părăsise. Cam de atunci data şi caseta. De altfel a pătimit pentru că renunţase la vechile "prietenii". Azi, una, mâine, alta, şi într-un târziu, când se aştepta mai puţin, incendiul şi gata ! Pe urmă a apărut colecţia profesorului Lovrin. Şi mereu, până spre începutul lui 44', domnul Braun. Şi acum, după atâţia ani, iată că se leagă-toate : Braun şi inginerul, colecţia şi caseta, vasul rămas pe fundul Dunării. Cine ştie ce s-o mai găsi acolo jos, în pântecele acelui vas blestemat.
Tăutu se smulse din toate aceste gânduri şi simţi nevoia să-i vorbească bătrânei femei din faţa lui cu toată căldura :
— Doamnă Lovrin, înţeleg, povestea aceasta v-a răscolit, dar vreau să vă rog şi în acelaşi timp să mă credeţi că am să vă vizitez de câte ori am să mai vin prin acest oraş. Sunt sigur că vom reuşi să facem lumină, adică să descoperim piesele şi poate şi acea casetă. Şi vă asigur de tot respectul meu. Dăm noi de capul acestei istorii.
— Şi de fiul meu ? întrebă ea.
— Cu siguranţă, şi de el. Trebuie !
Bătrâna îşi reveni dintr-o dată. Avea încredere în acest tânăr căruia îi spusese lucruri pe care le avea pe suflet. Fusese o adevărată confesiune.
După ce o părăsi pe bătrână, lui Tăutu îi stăruia în minte întrebarea pe care şi-o pusese de la bun început, atunci când se hotărâse cum să stea de vorbă cu doamna Lovrin. Da.

Acum intuiţia se confirma ; anticipase purul adevăr. Verificarea impusă, şi aici se simţi dintr-o dată mai stăpân şi mai aproape de punctul acela al dezlegării enigmei, se dovedise necesară şi-i dăduse satisfacţ*ie.* Era ca o promisiune pentru viitor. ,,Da, sunt necesare, flerul, intuiţia, cum vrei să-i zici, dar nu şi suficiente !“ Formula i s-a părut frumoasă şi Tăutu se şi vedea trântindu-i-o lui Mircescu la prima discuţ*ie.*
Nu s-ar fi putut zice că Mircescu era într-o pasă proastă. Dimpotrivă. După ce ieşise de la inspectorul Banu se retrăsese la el în birou şi—şi schimbase oarecum optica asupra cazului. Îl preocupa de astă dată invenţia inginerului, adică a unui colectiv de fapt din care făcuse parte şi Urdeanu. „De mare importanţă. Se termină cu importul şi ce facem noi este mult mai ieftin şi de calitate superioară. De ce trebuie să plătim valută forte şi pentru electrozi şi pentru aparatura necesară. Plus specialiştii..”
Luă legătura cu-directorul tehnic al întreprinderii în care lucra Urdeanu şi-l rugă să rămână la sediu pentru o discuţ*ie.* Se cunoşteau din anii liceului. Se aruncă în maşină şi în mai puţin de un sfert de oră era în biroul acestuia.
— Cornele, ascultă-mă, nu vreau să te reţin mult, că ştiu cât eşti de ocupat, dar trebuie să stăm de vorbă. Şi dacă ţi-a mai rămas vreme sau vreun rest de cafea în termosul ăla de care nu te desparţi niciodată, să ştii că ţi-o beau.
— Auzi, frate, stai, că nu dau turcii. Mă răsuceşti şi mă învârteşti, parcă ai vrea neapărat să mă ameţeşti. Stai liniştit, în fotoliul acela, -că vezi ce frumos e. E pentru oaspeţi ! Eu nu prea îmi fac veacul pe aici. Eu cam umblu pe la laboratoare, pe la ateliere. Aşa că sunt mare ! Am mai multe birouri! Tu ce vrei? Vrei cafea? Poftim cafea, şi scoase termosul dintr-o servantă masivă, apoi aduse şi două ceşti. Turnă. Cum o vrei ? Mai dulce sau uşor îmbunătăţită ?

— Nu, îmi face rău la digestie, zise Mircescu pricepând despre ce e vorba.
— Nu—ți face ție rău la digestie o picătură de coniac de cinci stele, amice. Că doar suntem leat și avem aceleași... păcate. Și acum dă-i drumul. După cum te văd e ceva grav, nu ?
— Nu încă, dar s-ar putea. îmi trebuie proiectul de invenție ,,SOLAR 5“ și asta cât mai urgent. îl ai ? Și tot ce poți să-mi spui despre el.
— Îl am, cum să nu. E unicat, răspunse directorul.
— Unde e ? întrebă Mircescu.
— În casa aia de fier, de lingă geam.
— Bun. Și cheia, cine o ține ?
— Tot eu.
— Cine are acces ?
— Eu și cei care au lucrat și lucrează la el. Dar ce-i interogatoriul acesta ? Acum câteva zile mi-ai cam speriat specialiștii ăia, acum vrei să... Ce dracului, a luat țara foc?!...
— Ee, văd că tu vrei să dramatizezi. Lasă la o parte felul ăsta de a fi al tău. Nu a luat țara foc, dar trebuie să mă clarifici cu niște lucruri. Pentru noi e foarte important.

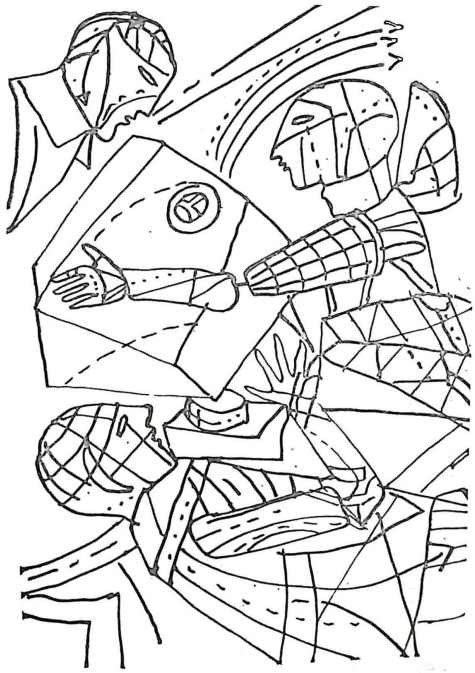

Directorul tehnic se ridică şi deschise casa de fier Cheia într-adevăr era la el.
— O singură cheie există ? Mai are cineva ? insistă Mircescu.
— Nimeni. Una singură şi e la... tata ! Iată documentul. ’
Mircescu citi componenţa colectivului. Directorul tehnic făcea parte din el, dar nu era el coordonatorul.
— Măi, Cornele, de ce-ai refuzat să fii coordonator ? îl întrebă Mircescu, cu o voce care aducea mai mult a dojană.
— Ideea de la care s-a pornit a fost a mea. E adevărat. Urdeanu însă mi-a luat-o înainte cu materializarea. El era înaintea noastră. După accident n-avea niciun rost să devin coordonator. Băieţii aveau ud avantaj de o jumătate de an.
— Vezi de treabă, Cornele. Şi dacă n-ar fi fosl acel stupid accident de maşină, tot ei ar fi fost, te ştiu eu că nu—ţi place să ieşi în faţă. Găseai tu un motiv să pui pe vreunul în frunte. Nu-i aşa ? Cornele, Cornele, dacă mi-ai fi spus tu mie ceva atunci, ehe, nu mai aveau ce căuta lichelele prin jurul tău. Dai acum... Am o idee totuşi. Dă-mi mie documentul şi ţi-l dau eu pe acesta. E mai bine aşa.
Scoase din servieta pe care o ţinea pe genunchi o mapă cu aceleaşi coperte şi aceleaşi dimensiuni.
Directorul o luă în mână şi începu s-o răsfoiască.
— Priveşte bine şi ce conţine...
— Acelaşi, identic, rosti el după ce se mai uită la câteva pagini. Sau *aproape* identic.
— Ai dreptate. ,,Aproape“ identic. Sunt unii, care nu ştiu treaba asta, prietene. Tu eşti singurul care cunoşti adevărul. Unii au mai şi lipsit de la anumite „lecţii”. Aia care aşteaptă să pună mâna pe el, mă înţelegi ? Şi mai sunt şi alte chestiuni pe care nu le poate pune cap la cap niciun specialist. Mă rog, dacă n-are întregul, asta rămâne de văzut. Uite, din cauza asta am dat buzna peste tine. Dincolo de faptul că voiam să—

ţi beau cafeaua „îmbunătăţită”, în rest.,, tăcere ! Ca la Shakespeare ! De acord ?
— De acord, cum să nu, zise directorul tehnic. Dorm şi eu mai liniştit. Ştiu că se află în mâini bune. De ce însă nu l-aş păzi eu... ?
— Ssst ! făcu Mircescu. Se putea şi altfel. Dar eu vreau să te menajez, înţelegi ? Bine. bine. Nu-i numai chestia asta, dar dacă ţi le-oi spune pe toate, o să ştii prea multe şi-o să-mbătrâneşti. Şi e păcat ! Tu trebuie să rămâi „Făt-Frumos” al generaţiei mele. Şi nu uita : dacă e ceva suspect mă cauţi de urgenţă.
Luă documentul adus de Mircescu şi-l încuie în casa de fier. Mircescu îl luă pe cel autentic şi-l introduse în servietă.
— Bine, facem aşa. Dacă zici tu, autoritate, cum să nu mă supun, rosti directorul tehnic. Şi—ţi mulţumesc !
— N-ai pentru ce. Şi eu îţi mulţumesc pentru că m-ai înţeles. Valorile le apărăm toţi, nu numai unii. Asta am învăţat-o de la şcoală şi de la bătrânii noştri. Ei, şi acum ce faci, mergi în oraş ?
— Bineînţeles, te şi invit la mine. Cel puţin să-i vezi pe cei mici. Adică ce zic eu cei mici, că sunt tot aşa de mari ca şi ai tăi.
— Asta, altă dată, prietene, ocoli invitaţia Mircescu. Acum sunt prea ocupat.
Directorul îl înţelese.
— Şi chiar, întrebă el când urcară în maşină, chiar crezi că are să-mi asalteze cineva biroul, casa de fier ?
— E o întrebare, de fapt sunt chiar două, la care nu—ţi pot răspunde. Acum, nu pot. Mâine... îţi propun însă ca în zilele următoarele să lucrezi numai în laborator. Fără documentaţ*ie.* Nu te învăţ eu cum. în orice caz să nu mai umbli la casa de fier. Cel puţin două zile. Adică nici măcar nu —ţi propun... te rog !

Erau în fața blocului în care locuia directorul tehnic.
— E lumină la mine, zise acesta. Poţi să cobori puţin.
— Lasă, altă dată, în liniște și să avem timp suficient. La revedere !
— La revedere, rosti directorul tehnic, îndreptându-se spre intrarea blocului, unul din primele blocuri cu trei etaje și o singură scară, construite aici o dată cu întreprinderea.
Când ajunse la sediu era noapte de-a binelea. Lumina în biroul inspectorului șef ardea, semn că acesta se afla acolo și lucra.
Mircescu urcă scările două câte două. Mai făcuse el isprăvi de-astea și—și rupsese pantalonii ceea ce-i atrăsese cuvinte de „laudă” din partea soţiei. Noroc însă că acum nu se întâmplă nimic.
În servietă avea o „comoară”. înainte de a intra în biroul colonelului Banu îşi aranjă ţinuta. Câteva fire albe de păr îi surâdeau la tâmple. Ca o bună-vestire.
Helga și însoţitorii ei, întorși pe vas, au întârziat în cabine mai bine de o oră. într-un târziu ea apăru pe punte, elegantă și frumoasă, pregătită pentru o nouă „ieșire” în oraș, și fu întâmpinată de Braun.
— Vezi ce faci și cum faci ! „Materialul”, dacă se află la el, să-l aduci imediat. Verifică, tatonează, fii amabilă cu el și nu-l pierde din ochi. S-ar putea să dispară dacă a observat că cineva e pe urmele lui. Discreţie totală.
Helga aruncă scurt din cap și părul ei blond, lung, se revărsă ape pe umeri. Se uita provocator-ironic la patron.
— Nicio grijă, boss. Atâta meserie, știu și eu, nu ? Și apoi am și eu interese în povestea asta !
Braun își mângâie barbișonul și își mută pipa din-tr-o parte în alta, privind în urma femeii care—și legăna ispititor formele desăvârşite ale trupului.

Cu acelaşi mers elegant, Helga părăsi cheiul şi se îndreptă spre autobuz. în urma ei porni discret şi unul din oamenii lui Braun.
Ajungând în centru, Helga mai întârzie puţin prin magazine, apoi se îndreptă spre hotel şi ceru o cameră pentru o singură noapte. Cumpără şi o sticlă de whisky, o cutie de ness, zahăr pudră şi urcă. După ce studie interiorul, declarându-se în sine mulţumită de curăţenie şi confort, încuie şi coborî păstrând cheia. însoţitorul ei se afla tocmai la bar, sorbind din licoarea lui preferată. Femeia părăsi hotelul şi se îndreptă, urmărită de priviri admirative ale bărbaţilor, spre parc. Mai avea destul timp până la întâlnirea cu Urdeanu. Putea să se mai plimbe puţin. Mergea agale, cu unduiri leneşe, privind oraşul, lumea, casele. Juca perfect ! în fond, traseul era foarte precis şi obiectivul era clar. Helga verifica cu minuţiozitate dacă n-are vreo coadă. Deosebea ea bine şi repede privirile admirative ale bărbaţilor de ochiul vigilent al vreunui poliţist sau... ,,prieten" !
Făcu un mic ocol şi—şi privi ceasul de aur, cadoul lui Braun. ,,Un sfert de oră", gândi ea şi se hotărî să se întoarcă. Era liniştită. Nu observase nimic suspect. Avea timp să facă şi un duş. Căldura de afară, înăbuşitoare, o obosise. Se dezbrăcă şi intră în baie. Dădu drumul apei şi se învioră. Se credea puternică, stăpână pe ea. Parcă, nici n-ar mai depinde de Braun. Era detaşată de realitatea în care trăia de o bună bucată de vreme. Se simţea tot mai mult legată de Urdeanu şi nu înţelegea cum inginerul căzuse în plasa lui Braun. Era clar că bossul l-a plătit bine, dar asta să fie totul? Că nici inginerul nu era muritor de foame şi era umblat prin străinătăţuri. Unde dracu' vrea să ajungă Braun ? A încercat ea să-l tragă de limbă. „Ce naiba căutăm noi, aici, pe Dunăre, în România, pe vasul ăsta, elegant, ce-i drept, dar cât o coajă de nucă ?" înţelesese că la mijloc sunt treburi foarte delicate.

Și în apă și pe uscat. Și că drumurile duc spre Urdeanu. „Pe uscat”, pricepuse. O colecție grozavă și o invenți*ie.* Bun ! Dar în apă ? Ce tot se dă zor cu caseta aia blestemată și alte drăcii ? Nu ! Nu putea pricepe încă planul lui Braun și nici rolul lui Urdeanu. Și Gelu ăsta ?! Singurul bărbat pe care l-a simțit sincer. Care n-a ,,cumpărat-o”. Care e mai slab ca ea. Pe care ea trebuie să-l apere. .
Era încă în baie când Urdeanu intră în cameră. Pătrunse cu pași înceți, ,,ca de pisică”.
— Helga, o strigă el. Unde ești, iubito ? Auzi ropotul apei și deschise ușa la baie.
— Ai venit, zise ea, fără a se întoarce și fără a tresări.
Urdeanu rămase pironit în cadrul ușii. Femeia era cu spatele la el. Nu era prima oară când o vedea goală. Dar și acum, ca și altă dată, imaginea acestei femei exercita asupra lui o acțiune hipnotică. Helga îl fascina și declanșa în el elanuri și energii nebănuite. Avea un trup parcă dăltuit în marmură, „trup dăltuit numai pentru iubire”, cum i-a spus el odată, „operă de artă, a opta minune a lumii“. Adăugase : „Tu trebuie să fii privită, mângâiată și iubită. Bărbații ar trebui să vină să se roage la picioarele tale, ca la biserică, iar femeile care te văd ar trebui, să se spânzure“... Așa i-a vorbit atunci.
— Gata ! Am terminat ! Și Helga se întoarse cu fața spre el.
Urdeanu era în continuare rezemat de ușă privind fascinat trupul de zeiță al femeii. Helga ieși din cadă și așa, udă, îl luă de gât și-l sărută.
— Eu sunt pentru a te iubi pe tine... zise Helga. Acum toarnă —ți un pahar, pune-mi și mie unul și, dacă știi, fă câte un ness. în câteva minute sunt și eu gata. Sau vrei să mă ajuți...
Helga îl împinse tandru în cameră, ea închizând ușa de la baie. Peste puțină vreme ieși înfășurată într-un prosop roz, cu sânii dezgoliți, acoperiți fiind doar de buclele aurii ce se revărsau.

Inginerul se apropie de ea şi îngână parcă o rugăciune.
— Helga, sunt nebun ! Eşti superbă, lasă-mă să te sărut. Vino lângă mine. Pentru astăzi doar un sărut. Atât !
— Numai atât, râse ea şi râsul ei cristalin, răutăcios se sparse de pereţii camerei.
Urdeanu nu dădu înapoi. Chiar insistă. O sărută pe sâni, pe faţă, pe gât, îi prinse în palme umerii, o strânse şi femeia scânci uşor.
— Niciun parfum nu are mirosul trupului tău, spuse bărbatul.
Urdeanu se stăpânea cu greu. Ar fi vrut s-o iubească, să poată striga : „eşti a mea !“ Dar Helga era mai mult decât o femeie. Şi ea era mai tare. îl mângâie tandru, îi scăpă pe sub braţ şi îi spuse :

— Altă dată. Acum să închinăm pentru noi amândoi.
— Să fie cum zici tu şi cum vrei tu, iubito, reacţionă într-un târziu Urdeanu. Ciocniră şi sorbiră din băutura tare. Nu credeam că o să ajung aici, Helga. Mă gândesc numai la tine. Te visez. Te iubesc, Helga, zise inginerul lăsând paharul jos, dar asta nu e suficient. Tu te joci cu mine. Nu—ţi fac reproşuri. Cere-mi ce vrei. Fac orice pentru tine !
— Şi eu te iubesc, prostule ! rosti femeia, sorbind încă din licoarea gălbuie.
Urdeanu se aşează pe fotoliu. Helga se ridică în picioare.
,,Ca să poată fi privită, să-mi ia minţile, gândi inginerul. Ce prost sunt !”.
— Cred că fac şi eu un duş, zise el, sper să nu te superi.
— Nicidecum. Chiar ţi-ar fi de folos. Eşti puţin prăfuit şi eşti prea încălzit, dragul meu.
Când bărbatul reveni o găsi pe Helga în faţa oglinzii. Era goală. De data aceasta nu se mai putu abţine. Era om tânăr,

puternic, nu unul ca Braun, ,,un coclit, un fonfăit îndopat cu medicamente”.
Helga îi răspunse. Parcă era alta. Fără ironii, fără ezitări. îi întorcea mângâierile şi sărutările, dezvăluindu—şi patimi şi arderi nebănuite.
Târziu, obosiţi, fericiţi descoperiră că e miezul nopţii...
Treptat, reveniră la realitate, la... afaceri.

— Dacă reuşesc să intru în posesia moştenirii, o să plecăm departe. Departe de tâlharul ăsta de Braun, care mi-a ucis sufletul şi m-a băgat în atâtea ticăloşii, departe de oricine. Numai noi doi, zise Urdeanu, fascinat de propriile-i afirmaţii.
— Dacă... rosti femeia, punându—şi capul pe umerii lui. Dacă... Braun. Mi-a zis să-i aduc materialul. El riscă, asta o spune mereu şi tot ce se găseşte jos valorează nu glumă. Vrea însă materialul şi încă nişte piese...
— Riscă el, dar risc şi eu la fel. Dacă nu mai mult. El poate fugi. El e cetăţean străin. Pe el îl apără un paşaport, răspunse Urdeanu. Riscăm de fapt toţi. Noi avem o vorbă. Am intrat în horă, hai să jucăm. Până la capăt. Dacă ne ţin picioarele,-

până om cădea. Unul din noi. Sper să fie el. Nu noi... Mie îmi dă putere trupul tău...
— Invenţia ! Ai grijă ! Te pot acuza de trădare. Oare merită? Oare e bine ? Te-ai gândit ? îţi pun această întrebare ca să—ţi demonstrez că te iubesc, prostule. Te-ai gândit ?
— Care trădare ? Este invenţia mea. Crezi că eu am să-i las pe alţii să se folosească mereu de ideile mele ? Pentru ce? Vorbeşti de trădare. Trădare. Stătu puţin pe gânduri şi continuă, de parcă ar fi trebuit să facă o anume corectură. S-ar putea. în schimb, vom avea ce dorim.
— Cu ce preţ... şopti surprinzător femeia, dar inginerul era departe, cu gândurile lui.
În glasul Helgăi apărură inflexiuni noi, ciudate. Şi chiar cuvinte neaşteptate. Dar Urdeanu nu mai auzea nimic.
— Helga, tu crezi că Braun ăsta se va ţine de cuvânt ? întrebă el dintr-o dată.
— Se ţine. Dacă nu şi-a schimbat modul de lucru.
— Ce vrei să spui ?
— O să vedem. După ce îţi vei primi moştenirea să fii foarte atent.
,,Dă-l dracului, îşi făcu Urdeanu singur curaj, un boşorog. Apoi se răzgândi. Dar gorilele ? Eu sunt cu Helga. Şi ei ?
— Nu renunţ, zise el hotărât. Cât mai rămâneţi ? o întrebă el pe Helga.
— Mâine e vorba să plecăm. Grăbeşte-te ! Pregăteşte-te ! În dimineaţa asta ar trebui să fii pe vas. Ca simplu vizitator. Adică acum, se corectă ea, privind ceasul brăţară de aur. E mai uşor.
— Nu, zise inginerul. Sunt un înotător bun şi aştept în altă parte. Nu vreau să risc de la început. Preiei materialul şi cobori la vas. Mâine seară am să fiu şi eu lângă tine...
Erau orele două din noapte. O noapte caldă de sfârşit de iunie.

Helga se apropie de fereastră şi privi afară. Strada era luminată. De la etajul unde se găsea privi cerul. Stelele străluceau palide, tulburător de palide şi erau parcă mai aproape de sufletul ei. Poate şi de al lui Urdeanu. Nu-l întrebă însă. Se simţi copleşită de gânduri negre. De pe turla bisericii din apropiere o pasăre de noapte îşi luă zborul ţipând speriată.
Urdeanu o privea în tăcere, doar venise la această întâlnire cu Helga sub imperiul celor mai minunate gânduri.
După ce se sătură de privit cerul, Helga se întoarse spre inginer.
— Putem să mai stăm, zise ea, asezându-i-se în preajmă. De ce, Dumnezeule, m-oi fi lipit de tine ? Cine poate ştii ? Eu o sfântă n-am fost. Viaţa nu m-a mângâiat. Dar contrar aşteptărilor n-am devenit o stricată. Şi pe tine te iubesc. De ce? Nu ştiu ! Şi de când ai apărut tu sunt alta. De ce ? Iar nu ştiu. Şi aş vrea să te apăr. Să ne apărăm. Dar ce ne facem cu altele. Crezi că ne putem începe viaţa cu minciună şi furt şi trădare ?
— Ce-i cu tine, Helga, zise Urdeanu mirat. De unde asemenea gânduri ? De unde asemenea frământări ? Vom trece noi peste toate. Şi vom fi fericiţi. Ai încredere.
— Mi-e frică ! Recunosc. Mi-e frică ! la-mă în braţe şi strânge-mă ! Apără-mă ! Mi-e frică ! De o bucată de vreme mi-e frică şi mi-e ruşine !
Spre ziuă, inginerul Urdeanu o părăsi pe Helga, lăsându-i materialul. Nu peste multă vreme se găsea în mâinile lui Braun care îşi frecă bucuros mâinile. însoţitorul Helgăi îi raportase că inginerul Urdeanu stătuse toată noaptea în camera femeii.
Dar pe Braun acum îl interesa cu totul altceva. Avea materialul. Rămânea să rezolve problema cu vasul, să mai ia nişte piese şj apoi să plece. în ceea ce priveşte pe inginer,

viitorul lui era definitiv... asigurat. E drept că piesele lui Lovrin au o valoare excepţională, dar au fost şi o diversiune de maestru. „Domnule Urdeanu, şah şi mat, ...pe curând şi «adio» ! Helga rămâne în mâinile mele şi toată povestea... a fost !“
Dunăre, Dunăre, drum de ape, drum de vise, drum de istorie, drum de dragoste. Cântec pierdut în luncile împânzite de plopi, sălcii şi ierburi înalte sau mici, puzderie de flori. Dunăre, Dunăre taină de nepătruns. Mângâierea apelor tale ne bucură sufletele. Şi suntem fericiţi de eterna ta logodnă cu pământul sfânt al Burnazului, mirosind a grâne, a pâine, a soare, a secetă şi ploaie, luminat de stelare policandre în nopţi pierdute, în nopţi zdrumicate de ţipătul curat al fazanilor, al cocorilor şi de cântecele fără de leac ale mierlelor şi privighetorilor. Se dospeşte o taină în fiecare pridvor unde, în nopţi înalte de vară, dorm bătrâni pe saltele umplute cu paie din grâu nou. Şi timpul arde miros de smirnă şi busuioc, şi ţese fuioare lungi în patima de a trăi sub acelaşi cer pe care l-au descoperit ei, oamenii, de când au deschis pentru prima dată ochii, cer pe care-l cuprind şi-atunci când pleoapele lor nu mai vor să ne mai mişte iar inima încetează să mai bată.
Dunăre, Dunăre, drum de ape, de stele şi de iubire. Ca o stemă se înalţă la fiecare margine de sat sau în inima lor o cişmea sau o fântână pe care stau scrise numele celor care au participat la săparea sau zidirea lor. O stemă ca o jertfă. Ar trebui şi aici, deasupra apelor, să ridicăm, ici-colo, asemenea steme.
Colonelul Banu a colindat toate aceste pământuri, le aflase nevoile, cunoştea fiecare margine de sat, de oraş, de unde începe şi unde se termină canalul de irigaţii, îi ştia coloana principală, urmărise bunul mers al fiecărei staţii mari sau mici. A străbătut câmpia Burnazului în toate direcţiile, învăţând pe viu istoria din acest colţ străvechi de ţară. Şi toate drumurile, ca un făcut, îl duceau spre Dunăre. Aici, pe malul

fluviului-istorie, pe malul fluviului-putere. pe malul fluviului-frumusețe, aici pe malul fluviului iubire, el, Banu, se simțea mai bun, aici se simţea fericit.
Colonelul Banu şi toţi colaboratorii lui vegheau acum, din pridvorul de apă al acestui ţărm străvechi. Şi Dunărea îşi vede mai departe, calmă şi liniştită, de drumul ei spre Marea cea mare.
Cei doi, Mircescu şi Tăutu, erau plecaţi. Banu aştepta veşti de la ei. Privea vasele şi şlepurile care abia se mişcau pe Dunăre. Era puţin necăjit. „Apa se arată mică, e pericol de secetă. Poate va creşte ? Dar buletinul meteo nu aduce încă vestea cea bună. Se uită la ceas. ,,Ce-oi' face băieţii mei ?“
Ziua era frumoasă iar zborul cormoranilor desena linii simetrice pe înaltul cerului. Desen deasupra apei, risipiri de aripi...
„Turistul” Braun încă nu a ridicat ancora. Şi e bine. Mircescu şi Tăutu sint la posturile lor, păzesc ca nimic să nu lezeze frumusețea acestor locuri.
Dunărea curge leneşă, curge împuţinată... Se aude un zgomot de maşină.
— Să trăiţi, tovarăşe colonel, am aflat că sunteţi pe-aici.
E inginerul Mantu, un vechi prieten, un om de nădejde al agriculturii acestui judeţ, dirijor de recolte bogate. Rău de gură şi bun de treabă.
— Fantastic, zise inginerul, cât a scăzut... Fantastic ! Asta era vorba lui. Am anul acesta o producţie fantastică !... Dar ce mă fac mai departe cu apa ?
Şi vorbe, şi întrebări, şi răspunsuri, şi promisiuni pentru cine ştie ce partide de vânătoare sau de pescuit. Apoi tăcere. Dunăre, Dunăre ! Tăcere între cei doi. Şi linişte. Ceva parcă pluteşte pe deasupra.
— Are să plouă oare şi în balta asta a noastră ? se întrebă Mantu. După oasele mele şi după alte semne mai că-mi vine

să cred că în două-trei zile ne plouă. Şi dacă o fi aşa, am dat lovitura. La grâu făcui treabă bună, porumbul e şi el bun, vreau să fac şi legume tot aşa.
Cristescu se apropie neauzit de colonelul Banu. Discret, îi şopti câteva vorbe şi plecă.
— E bine dacă plouă, te declar profet şi te iau de suflet. Că mare nevoie am de apă. Merseră de braţ o porţiune pe malul Dunării. Apoi îi spuse inginerului. Gata ! Bucuria a luat sfârşit. Acum trebuie să mă ierţi, sunt chemat la sediu. E ceva care nu suferă amânare. Ne vom mai revedea. Eu mai vin aici, un-de—ţi este moşia.
Dincolo, în Ostrov, echipa era la datorie. Undeva, un fazan îşi chema, printre rugii sălbatici, puii.
Inginerul Urdeanu era un adevărat om rătăcit. Rătăcise drumul de mult. Era un bun meseriaş. învăţase bine. Ochiul îl ajuta, mintea îi funcţiona perfect. Printre specialişti era apreciat ca un om priceput. Şi atât. în rest ajunsese să nu mai poată sta de vorbă cu nimeni. Se zvârcolea ca un animal sălbatic ce atacă continuu de unul singur. Nu fusese el un caracter, om de onoare, nici când era tânăr. îi plăcea un păhărel, îi plăceau şi femeile, şi nu prea avea scrupule. Voia bogăţie şi putere. Poate de aceea şi învăţase atât de bine. Ca să fie necesar. Ca să aibă un preţ mai mare. Acum voia cu orice preţ să ajungă la invenţia la care, de altfel, contribuise şi el. Avea să—şi încheie conturile cu Braun şi apoi, cu Helga, să ia viaţa de la capăt. Se considera un om căruia nu i se recunoscuseră meritele. Trimiterea la specializare şi „ieşirile” în străinătate pe cheltuiala ţării nu le punea la socoteală... Voia mai mult. Mereu mai mult. Iată ideea de la care Mircescu pornise pentru a pune la adăpost proiectul invenţiei „SOLAR 5”. Evenimentele se precipitau. Inginerul Urdeanu nu mai putea da înapoi. Mişcările îi erau supravegheate, dar el era orbit şi nu putea sesiza nimic. De altfel şi cei care-l aveau

în grijă erau oameni de meserie. Se strângeau date. încă nu se luase o hotărâre decisivă. A doua zi Urdeanu dispăru fără urmă şi se întoarse la hotel unde-l aştepta Helga. Mircescu era pe fază. Raportă situaţia. „Nu încă, ne interesează toţi, nu numai unul. De ce lucraţi cu jumătăţi de măsură ?“ îi răspunse Banu. Şi avea dreptate. Povestea era prea încâlcită şi apele nu trebuiau tulbur rate.
Urdeanu nu era piesa de bază pe masa de şah a Iui Mircescu şi Tăutu. Interesa mai mult acest Braun cu ambarcaţiunea lui „turistică”, iar inginerul, un „partener” până atunci „novice”, uşor de manevrat, îşi asumase responsabilităţi care îl depăşeau, dar se străduia cu încăpăţânare să-i facă jocul lui Braun.
Tăutu şi Mircescu au „asistat” la întreaga operaţiune realizată de Urdeanu. Acţiunea fusese uşurată şi de lipsa „întâmplătoare” din întreprindere a directorului tehnic. Urdeanu se plimbase în voie prin secţii, motivând că—şi terminase zilele de concediu medical şi acum încearcă să „reintre” în atmosfera locului de muncă. Trecu şi pe la laborator, să se „acomodeze”, şi scăpat de ochii colegilor, dar nu şi de cei ai lui Tăutu şi Mircescu, pătrunse în clădirea administraţiei şi apoi în biroul directorului tehnic. Din punctul lor de observaţie, cei doi ofiţeri, ajutaţi de un coleg, filmară şi fotografiară tot ce se petrecuse acolo, în încăpere. La un moment dat, Mircescu rămase cu răsuflarea tăiată. Era tocmai clipa când Urdeanu luase documentul. Avusese deci chei potrivite. Mircescu se linişti doar când acesta luă mapa şi n-o răsfoi, introducând-o sub haină. Mai bine zis. în căptuşeala desfăcută în prealabil a hainei.
— Drace, exclamă Tăutu, nimic nu mă mai miră. Un om ca el, bătut de soartă, lată că se poartă fără scrupule fiind în stare de orice. Ce i-aş mai trag-

—O mamă de bătaie, îl completă Mircescu. însă nu—ţi e în fire. Priveşte l Urdeanu nu vrea să lase urme. Ştie lecţia.

—Nu poate şterge şi filmele noastre, vorbi ofiţerul special care-i însoţea şi care se ocupa de partea tehnică.

Urdeanu coborî în fugă scările şi se apropie de poarta principală. îşi domolise paşii. Momentul era potrivit. Portarul nici nu l-a observat. Mircescu îi făcu semn lui Tăutu că aici au terminat deocamdată şi amândoi coborâră. Se apropiară în grabă de maşina lor şi Mircescu îi ceru şoferului să urmărească discret maşina care tocmai plecase.
— Este o Dacie, iar cu „Renaultul“ nostru oricum o ajungem, zise şoferul, un subofiţer mai tânăr, dar învăţat cu treburi din acestea.
— Nu. Stai la distanţă în urma lui. Mă interesează dacă mai opreşte la vreo adresă, ordonă Mircescu şi începu să privească acul kilometrajului care urca vertiginos. Las-o mai încet, ce dracului, vrei să ne pomenim într-un stâlp...?
— Lăsaţi, tovarăşe maior, că eu răspund. Am dichisit-o nu glumă.
Mircescu nu lucrase deloc cu băiatul ăsta, dar dacă el zicea aşa însemna că se bazează pe ceva. Totuşi...
În scurt timp erau aproape de „Dacia“ albastră a Iui Urdeanu. Acesta conducea nervos, după câte observă Tăutu, uita să semnalizeze depăşirile. Era vădit agitat.
— Se grăbeşte canalia, îi scăpă printre dinţi. Ţi-am spus ce m-a întrebat maică-sa ? Cu fiul ei ce se întâmplă ? Ce să se întâmple ? Ce se întâmplă cu asemenea specimene. Dar nu m-a lăsat sufletul să o zic cu voce tare. Bătrâna e o femeie la locul ei.
Urdeanu făcu sensul giratoriu, ocolind Grădina Publică, şi o luă pe o străduţă laterală. Şoferul se apropie de colţul străzii

cât mai mult. La câţiva zeci de metri, Urdeanu opri şi coborî lăsând motorul mergând.
Intră în curtea unui cetăţean, întârzie câteva minute. Tăutu, după cc-l văzu dispărând, sări clin macină şi, ca orice persoană ce—şi plimbă paşii pe trotuarul unei străzi, o luă în direcţia respectivă. Pe partea opusă curţii unde intrase Urdeanu era o tufă mare de trandafiri. Privi cu încordare prin frunzele trandafirului spre locul unde se făcuse nevăzut inginerul. Acesta însă reveni, totul a durat câteva minute. Avea în mână o geantă diplomat, şi era condus de un bărbat între două vârste. La despărţire se îmbrăţişară ca doi vechi prieteni. „Deci o nouă legătură", îşi zise Tăutu.
Urdeanu urcă şi dispăru. în urma lui o porni şi Mircescu.
Tăutu se mai plimbă puţin şi trecu pe partea cealaltă a străzii, apăsând pe soneria casei în care sc aflase un timp Urdeanu. „Să nu rămân cu legătura asta neclarificată, altfel o să fiu şi eu ca în povestea aia cu croitorul.."
Povestea aceea le-o spusese, lui şi lui Mircescu, inspectorul Banu. Pe când era locotenent şi se ocupa de supravegherea unui diplomat străin, spion sadea, i-a „picat" ca legătură un individ care făcuse tot ce putuse să se privească cu străinul Trecea când în faţa lui, când lateral, când în urma lui, şi apoi iar îi [recea în faţă... Concluzia : voia să ia legătura cu diplomatul, să-i transmită sau să primească vreun mesaj. Cel în cauză, croitorul Culescu, cel mai bun în breasla sa, a fost luat la „analiză" ca „suspect de legături cu spionul". La el îşi făcea hainele chiar şi Banu. Nici el şi nici ceilalţi colegi nu şi-au mai croit hainele la nea Culescu, croitor mare, considerându-l dubios. Doi ani au trecut până să se lămurească chestiunea. Că în afară de „scenele" acelea când intenţiona „să intre în legătură cu diplomatul" nu se mai reţinuse nimic la adresa acestui om. Banu cu greu a obţinui aprobarea de la şeful său spre a-l aborda direct pe nea

Culescu. Şi aşa a apucat să discute cu el bărbăteşte. Deznodământul : nea Culescu, plăcându-i costumul de haine al străinului, a încercat să-l privească din toate părţile, cât mai bine. „Ce legături să am eu cu un diplomat străin, ce să-mpart cu el, îl dau dracului..”
Aşa că Tăutu hotărî să intre în curtea „legăturii” lui Urdeanu.
— A, dumneata, tovarăşe căpitan ? întrebă mirat cetăţeanul. Poftiţi înăuntru.
— Numai puţin vă deranjez. Am văzut sau mă-n—şel intrând aici un prieten al meu... Tăutu îşi dădu seama că o cunoaşte pe gazdă. Era inginerul Căzănaru, care îşi cumpărase casa aceea de curând. Mai bine zis de vreo trei ani, după ce—şi vânduse apartamentul.
— Mă bucur să vă văd, spuse acesta, bălăbănindu—şi mâinile, neştiind ce să facă cu ele.
— Şi eu la fel, tovarăşe inginer, zise Tăutu privind bolta de viţă. „Mână de gospodar”, îşi zise admirând eforturile inginerului de a—şi face şi de a întreţine o gospodărie frumoasă.
— A fost acum câteva minute la mine inginerul Urdeanu. Da’ era tare grăbit. M-a rugat doar să-i înapoiez geanta diplomat pe care i-am cerut-o eu într-o deplasare.
— În străinătate ? întrebă Tăutu.
— Nu, într-o delegaţie în ţară. N-am mai fost de mult prin străinătate.
— Şi de ce e aşa grăbit prietenul Urdeanu ?
— Tare grăbit. I-am dat-o. I-am dat şi un pahar de apă. A deschis geanta şi a introdus ceva în ea, şi a închis-o la loc. A băut paharul cu apă, mi-a mulţumit şi-a zis că se grăbeşte. Are drum lung. Am înţeles că e vorba tot de o delegaţ*ie*. I-am urat noroc.
— Mulţumesc, tovarăşe Căzănaru. Da’ ce dracu umblă ăsta aşa cam cu capul in nori, parcă a devenii cam irascibil, nu ţi

se pare ?
— Ba da. Când o apucă pe-a lui, nu-l scoţi cu una cu două. Brânză bună în burduf de câine, ce mai...
— Mulţumesc, zise Tăutu încă o dată şi-i întinse mâna inginerului Căzănaru.
Tăutu ieşi din curtea respectivă şi se îndreptă spre sediul organului local. Luă legătura cu judeţul. „Nimic pentru dumneavoastră. Totul este în ordine". „În ordine, pe dracu", bombăni Tăutu şi părăsi sediul. luând-o spre marginea de nord a oraşului.
— îl depăşesc, tovarăşe maior ! zise şoferul. Ăsta m-a simţit şi vrea să mă enerveze.
— Stai cuminte, Gogule. îl potoli Mircescu, nu ţi se pare că ne facem gânduri negre degeaba ?
Şoferul tăcu îmbufnat conducând însă cu mare atenţ*ie.* Se aşează mai bine pe scaun într-o poziţie mai comodă, privind luminile care străjuiau marginile şoselei naţionale. „Nicicând nu mi-a dat prin gând ea acest ingineraş să ascundă în el atâta nemernicie. Bine l-a caracterizat Tăutu. Mi se pare că pe undeva e o greşeală pe care n-o va ierta tovarăşul colonel la analiză. Şi dacă l-aş fi arestat în biroul directorul tehnic ? Aş fi comis desigur o altă greşeală. In primii rând că n-aş fi avut aprobarea comandantului, cai e nu e pentru măsuri hazardate şi pripite. „Vrei să ţi-I declare avocaţii cleptoman, Mircescule, un hoţ oarecare ? Asta nu-i un hoţ, un borfaş oarecare. El învârte, se pare, afaceri mari, Mircescule. Şi pentru abuzul ce-l făcuşi primeşti 5 zile de arest, însoţite de părerea de rău a comandantului. Le vei efectua după terminarea misiunii, după încheierea cazului..." Şi Mircescu îşi întrerupse gândurile zicând şoferului :
— Auzi, Gogule, tu chiar nu poţi fi mai vesel, mă, chiar dacă nu—ţi convine ceva ?
— Ba da, tovarăşe maior.

— Atunci, spune mă ceva, care să mă învioreze şi pe mine.
— Păi, ce să vă spun eu ? Că fusei la o nuntă a unei nepoate şi un lăutar cânta fel de fel de cântece aşa din capul lui : ,,Foaie verde de-o sipică, mi-am luat maşină mică, să mă duc la o gagică, în pădure la Sfinţeşti, să bem vin de Căpşunică de la o femeie mică, să ne iubim o ţârică, în cantonul lui Petrică, până-n zori de ziulică...". Parcă m-ar fi ştiut pe mine, ai naibii de lăutari, că şi eu mi-am cumpărat de cu-rând maşină mică, şi, ce-i drept, mă cam duc prin pădurea aceea, a lui Petrică, ăl cu vânătoarea. Dar aici se sfârşeşte potriveala.
Mircescu începu să râdă.
— Mă, Gogule, măi, e bună. Cât priveşte potriveala, eu nu te prea cred sfânt. Bine că te crede Safta, nevastă-ta ! Îl ştii pe Sandu de la Mavrodin, pe vioristul ăla bătrân. Ăla care s-a îmbrăcat în straie de femeie, de ţigancă, cânta femeieşte, şi apoi a început să se facă că ghiceşte în ghioc... odată, la revelion. Ne-a „ghicit" la fiecare. Mare halima a mai fost.
— îl ştiu ! Cum să nu-l ştiu ? Păi, nea Sandu ăsta din Mavrodin e dracu' gol, şi-a făcut casă cu etaj de pe urma arcuşului şi gâtlejului. Are mâna făcută pentru arcuş, nu alta. Şi chiar nu vreţi să-l depăşesc pe ăsta ?
— Ai benzină suficientă ? întrebă Mircescu fără să-i răspundă la întrebare.
— Aproape plinul. Dacă nu mi-o indica greşit acul ăsta...
— Nu glumesc. Gogule, mai avem de mers încă o sută, poate două, depinde de cel din faţa noastră...
Şoferul se posomori. Probabil avea şi el ceva aranjat.
— Asta-i meseria, băiete ! Ţi-ai ales-o singur, acum... mergem înainte. Un tur de forţă, face bine.
— Dacă ar fi un tur de forţă ! Dar văd că nu-mi daţi voie să forţez. Mi se pare că ne mişcăm ca melcul...
Mircescu deschisese staţia şi ceru baza doi. „Sunt Ostrov unu, recepţie". „Sunt baza doi, comunicaţi". „Totul e în ordine".

„Perfect, am înţeles. Ne îndreptăm spre oraşul vecin, la est. Terminat”. „înţeles, comunicăm acolo”.
Intrară în oraşul de reşedinţă al judeţului vecin. Urdeanu nu făcu niciun ocol. Nu opri nicăieri, nici măcar săi alimenteze. Acum mergea liniştit. Era în oraş.
— Dar nu-i merg semnalizatoarele, sesiză şi Gogu. Zău că nu-i merg...
— N-are nimic, îi ţinem noi trena. O săi ajungă cu bine. Nu e aglomeraţie la ora asta şi cei ele la circulaţie sunt şi ei, poate, în pauză. Te râcâie pe ficaţi, după cum văd, Gogule. Parcă ai lucra de ieri, de alaltăieri în treaba asta. Te frământă ceva. Ai vreo întâlnire pe care o pierzi ? Da’ parcă te ştiu însurat băiete ? Mă, te spun Saftei şi n-ai să mai poţi sta la volan o săptămână !
— Nu încă. Glumiţi, tovarăşe maior. Aranjasem şi eu o treabă serioasă în pădure la Sfinţeşti şi...
— Zău ? Asta era... Fii atent la căruţele alea. Şi nu cumva să dai drumul la sirenă. Că ne ştie toată lumea.
„Sunt «Ostrov unu», vreau «Ostrov doi». Recepţie !“

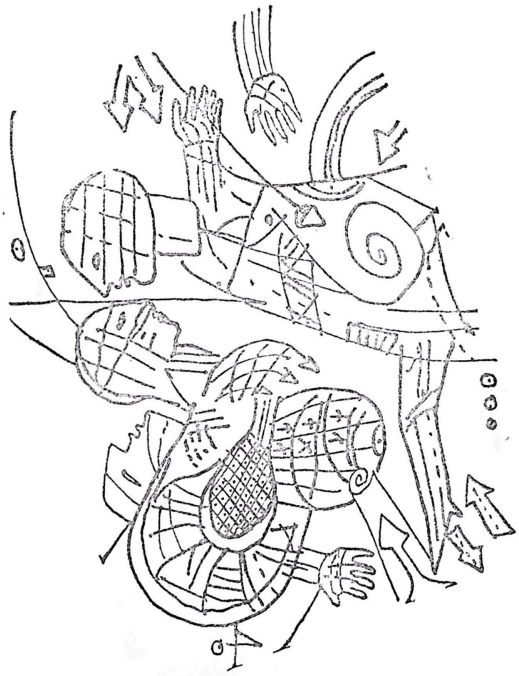

“Sunt «Ostrov doi». Fără probleme, are totul la el. Am terminat”. „Mulţumesc. Recepţionat”.
Inginerul Urdeanu intrase într-un joc periculos şi nu se întrevedea vreo ieşire. La hotel îl aştepta ea.
Calmă, urmărită de privirile lui Braun si ale nostromului, Helga intrase în cabină. Cei doi bărbaţi erau nedespărţiţi. Ce gândeau ei despre frumoasa femeie din faţa lor nu mai avea importanţă. Oficial ca era metresa lui Braun, motiv pentru care acesta o luase în călătoria „turistică“ de-a lung de Dunăre.
Ea se dezbrăcă încet, fără grabă, admirându—şi chipul, gâtul şi umerii în oglinda rotundă de Veneţia, îşi aşeză lucrurile pe fotoliu, lent, tacticos, de parcă ar fi vrut ca această operaţiune să dureze mult, şi se aruncă pe pat. în sufletul ei se produceau grave seisme. Asista la tot ce se întâmpla cu ea de parcă ar fi fost vorba de altă persoană. Oare nu este ea vinovată de faptul că Urdeanu a căzut de tot în plasa lui Braun şi a intrat în acest joc nefericit şi dezonorant ? Se trezi descoperind că ţine la acest bărbat, deşi nici el nu se dovedea stăpânit de gânduri nobile. „Dar dacă a făcut totul din dragoste ? Să poată iubi Urdeanu atât de mult ?“. Şi altele. Şi altele. „Ce-am făcut eu cu viaţa asta, se întrebă încleştându—şi pumnii şi stăpânindu—şi lacrimile care-i dădeau târcoale. Ce-am făcut cu trupul meu, cu simţurile mele ? Ce-am făcut ? Să fie chiar aşa cum se spune că sunt tună numai pentru a satisface pofta bărbaţilor ? Doamne, în ce mocirlă ara intrat ?“ Şi iar zvârcoliri. Helga simţea că se sufoca. „Criză de conştiinţă”', ar fi zis Urdeanu.
Şi femeia începu să plângă încet, încercând să se elibereze de o povară grea, neagră, care-o strângea tăindu-i respiraţia.
Rămase aşa, stăpânită de îndoielile şi deznădejdea ei, până ce auzi în uşa cabinei ciocănituri insistente. Se ridică, se aranja puţin şi deschise.

— Tu erai, Hans ?
— Eu, domnișoară Helga.
Comandantul navei, mai bine zis secundul lui Braun, rămase în fața Helgăi, mut, cu ochii măriți de admirație și patimă. ,,Scârba, gândi Helga. Toți sunt la fel. Ca lupii...“ și înjură românește, așa cum făceau căruțașii pe vremuri, fără ca neamțul să înțeleagă.
— Intră Hans, că n-o să stai ca un popândău în ușă !
Bărbatul se mișcă asemenea unui robot.
— Ia loc acolo. Bei ceva ?
Hans făcu semn că da.
— Puțin, dacă ai ceva, zise el, revenindu—și din uluiala de la început, urmărind-o pe Helga care uitase că e aproape dezbrăcată.
— Noroc, Hans, îi ură ea pe românește.
— Noroc Helga, repetă bărbatul încercând să-i facă plăcere. Pentru frumusețea ta, adăugă. Dar ce-i cu tine, ai plâns ?
— Nu, Hans, sunt obosită. Mulțumesc Hans. De ce m-ai căutat ? S-a întâmplat ceva ? „își permite să mă tutuiască jigodia, gândi ea. Dacă l-ar auzi Braun ?“.
N-avea de unde să știe că de fapt Hans era și el, ca și ea, un manechin. Un om totuși isteț, dar slab, câștigat de aventurierul Braun. în felul său Hans era un om cinstit, oricum un om cumsecade. Acum însă Helga vedea totul prin ochii ei de femeie înșelată, folosită ca o monedă de schimb, un trup vândut și cumpărat. îi veni să strige, dar se abținu și sorbi din băutură.
Hans dădu paharul pe gât.
— Helga, îi zise Hans apropiindu—și mâinile de mâinile femeii.
„Epilepticul”, își zise Helga și se retrase. Căldura, nădușeala palmelor bărbatului o scârbeau. „Coace ceva mintea asta a lui, bolnavă. De nu i s-ar întâmpla ceva lui Gelu. Sau poate...

Nu, nu, gândi ca cu rapiditate. Poate numai să arunce totul asupra mea şi a lui...“.
— Se petrece ceva şi mi se pare, Helga, continuă Hans, că nu eşti străină. Totuşi, nu ştiu ce crezi despre mine. Vreau însă să te asigur de toată prietenia mea sinceră. Vreau să ai încredere în mine. Cât sunt aici nu are să ţi se întâmple nimic. Şi se ridică să plece.
întoarse spatele şi se apropie de uşa cabinei.
— Stai, Hans. Cu rapiditate, neştiind ce reacţie va avea bărbatul, îl sărută. Mulţumesc, Hans. N-am să uit niciodată gestul tău. Acum du-te. S-ar putea să ţi se vadă lipsa şi putem da de bănuit...
Cu paşi elastici, fericit, Hans părăsi cabina şi, făcând un ocol, urcă pe punte.
Dimineaţa, când Urdeanu părăsi hotelul, circulaţia, străzii era aproape nulă. Rar treceau oameni sau maşini pe străzi. Peste o oră ar fi fost altfel. Deschise autoturismul, făcu contactul şi porni.
,,O noapte nebună, gândi el. Am plecat pe un drum ce nu mai ştie întoarcere. Depinde de Helga. Eu am făcut o parte din joc. Diseară sau mâine seară aş putea fi un om fericit sau...“
Întoarse maşina şi demară. „încotro ? Drum fără întoarcere poate“. Nu avea niciun dubiu că Helga avea să-l ajute. încrederea în această femeie devenise certitudine.
O luă pe şoseaua de centură. Drum de o oră. Avea de gând să facă o vizită la un prieten, să—şi cumpere apoi câteva lucruri de care avea trebuinţa. Poate şi ceva hrană. Trebuia să—şi ici măsuri în consecinţă, nu voia s-o pornească la voia întâmplării. Apoi, dacă ar fi rămas in port să observe plecarea vasului, l-ar fi putut bănui cineva. Şi nu voia să se înece precum ţiganul la mal.
Într-un fel. această aventură a lui. alimentată de toate promisiunile lui Braun. îl transformase. îl acaparase încetul

cu încetul, total. Acum nu avea decât o singura idee şi nu s-ar fi dat în lături de la nimic.
Nu regreta nici faptul că documentaţia invenţiei va ajunge în mâinile lui Braun. Plătea. Trebuia să plătească. Pe urmă va primi şi el. Târgul e târg. Dacă nu l-ar fi întâlnit poate niciodată n-ar fi aflat de acea „moştenire" a lui... Apoi, fusese apariţia Helgăi. Iar Helga înseamnă mai mult decât orice moştenire. Şi ce viaţă îl aşteaptă ? Ce viaţă !!
Ziua era frumoasă, cu un cer albastra, pur, iar aerul tare al dimineţii îl înviorase. Opri la un loc de parcare, coborî şi făcu câţiva paşi. Pietrişul scrâşni sub tălpile sale. Inspiră de câteva ori. puternic, şi—şi continuă mica plimbare. Şoseaua era încă liberă la acea oră, dar voia să ajungă la ora când magazinele mai erau deschise. Avea timp berechet. Putea să meargă şi la un restaurant la micul dejun.
Lanuri de porumb şi floarea soarelui se ridicau asemenea unor ziduri verzi, de-a lungul drumului. Dinspre răsărit o flacără roşie începu să se ridice, apoi flacăra deveni glob imens, globul se făcu disc şi acesta se ridică deasupra orizontului. Ciocârlii. ca într-o mare bucurie a necuprinsului, îşi luară zborul spre înalt dintr-o livadă de gutui încă verzi. Zbor desfăşurat în spirală, cu cobcriri şi ridicări zvâcnite imprevizibile.
„Trebuia să trec şi pe la bătrână", îşi zise el, clar îşi curma gândul. Dacă s-o fi sesizat directorul de dispariţia documentaţiei, dacă am fost căutat... trebuie să mă dau bine la fund.." încă nu începuse să-i fie teamă. Directorul tehnic era bolnav la pat şi nimeni nu avea acces la documentaţie în afara lui. Era mulţumit că „lucrase" bine. Nu lăsase nici urme. Totuşi, un semn de întrebare începu să-i încolţească, fără voie, în minte. „Şi dacă sunt pe urmele mele ?" Urcă în maşină şi porni. Mai avea o zi la dispoziţ*ie.* Nu se va răzgândi. Asta n-ar fi făcut-o nici în rup tui capului. Pentru el începuse

numărătoarea inversă. Maşina luase viteză şi parcă se lipise de fâşia curată de asfalt. Ii plăcea să şofeze. La volan se simţea eliberat de orişice greutate. Şi pe el ceva îl apăsa. De fapt, de mic copil avusese această apăsare. Tot timpul a fost un însingurat. Nu se putea spune ca fusese lipsit de afecţiune Şi totuşi mereu s-a crezut singur. Până când a apărut Helga.
Îşi aminti cum se căsătorise. De ce făcuse pasul nici el nu ştia Fusese o încercare de aşezare, de schimbare. Sau numai o afacere, tot o afacere. Socrul era un om înstărit. O ştia bine. Poate pentru asta o făcuse. Soţia? Da, nu prea a avut el noroc în căsnicie. Firi diferite. Au ajuns să doarmă separat după două săptămâni. Până la urmă s-au convins amândoi că nu se mai poate trăi aşa. Şi totuşi, la început a crezut c-o iubeşte. Nu-i putea reproşa nimic. Poate lui Dar nu era nici locul, nici timpul pentru autocritică.
Acum se afla la un pas de a se descoperi pe sine. ,.Helga m-a făcut om. Helga şi moştenirea. Helga şi perspectiva de a avea altă viaţă ! Braun e un nimeni, e o moluscă. Norocul lui este că are bani, relaţii si putere. El mai mult m-a ambiţionat. M-a făcut să cred mai mult în posibilităţile mele. Această şansă trebuia să-mi fie dată. Ceva ce mi se cuvenea. S-o găsi un loc sub soare şi pentru mine. Şi pentru Helga. Voi vedea... Să am eu bani şi să fiu cu Helga şi îi dau în trăsnet pe toţi“. Conducea cu încordare, dar şi cu atenţ*ie.* Hotărârea îi dădea putere. Circulaţia începu să fie tot mai vie. Se pornea acel du-te-vino de maşini, caracteristic orelor de vârf. Acum nu—şi mai făcea probleme că poate fi urmărit Ajuns în centru, parcă maşina, plăti şi o luă pe jos la prima adresă. Un vechi cunoscut, un bătrânel pe care-l vizita din când în când şi căruia îi mai aducea uneori câte o piesă din colecţie, pentru verificare. S-o vadă, s-o admire. Niciodată bătrânul nu-i ceruse să-i vândă. Singura lui plăcere era să cerceteze, să ştie că se mai găsesc piese interesante, uitate, descoperite care

spun mult despre oameni și viața lor. De la el a aflat valoarea adevărată a pieselor și atunci s-a îngrozit. Cifrele erau senzaționale. Câteva piese bine vândute și erai un om făcut. Definitiv făcut !
Restul nu-l interesa : „istorie, cultură, tradiție, vorbe de clacă, vorbe pentru copii !“
Bătrânul locuia într-un bloc vechi, cu două etaje. Avea un apartament cu două camere, care străluceau de curățenie. Trăia singur, periodic trecea pe la el o soră care-l ajuta în ale gospodăriei.
Îl întâmpină afectuos, ca pe propriul fiu. Îl îmbrățișă și-l sărută.
— Ce bine-mi pare că te văd. N-ai mai dat de mult pe la mine. Ia loc te rog. Cu ce să te servesc ? Eşti cam obosit. Ai păţit ceva ? întrebă el și, cum Urdeanu dădu negativ din cap, continuă. Atunci e bine. E foarte bine !
— Am trecut doar să vă văd. S-ar putea să fac o călătorie mai lungă. Şi am vrut să vă arăt câteva
piese. Să vă bucurați și să-mi mai vorbiți despre valoarea lor. Păcat însă că am întârziat pe drum și acum sunt foarte grăbit.
Zicând acestea, scoase din buzunarul interior al hainei un plic și-l așeză pe masă.
Ochii bătrânului străluciră. Omul nu—și ascundea emoţia. După câte observă Urdeanu, bătrânul ar fi vrut chiar atunci să le vadă.
— Chiar și dintr-o simplă privire, fără să pun lupa pe ele și tot pot să—ți spun că sunt excepționale. Unicate ! O avere ! Dar ce zic eu o avere. Astea şi cu ce am mai văzut sunt o comoară pentru țară. Am înțeles că pregătești o mare donaţ*ie.* E foarte bine, înainte de a le aranja cum trebuie aș vrea să le văd pe toate. M-aș bucura și poate te-aș ajuta la catalog.
Bătrânul vorbea și dădea din mâini. Era emoționat și agitat. Era bucuros. Radia.

— îmi pare bine că v-am făcut această plăcere. Cum mă întorc mă ocup de donaț*ie.*
— Foarte bine, foarte bine. Şi eu cu ce pot să—ţi fiu de folos?, întrebă bătrânul.
— Uitaţi cu ce. Eu nu mai am timp să trec pe la mama. Am aici un plic pentru ea. O ştiţi. Ştiţi şi unde o puteţi găsi. Vă rog să i-l daţi dumneavoastră.
— Înţeleg ! răspunse bătrânul. Sigur, cum să nu. Apoi, părându-i-se atitudinea lui Urdeanu oarecum nelalocul ei, îl întrebă. Spune drept, v-aţi certat ? Vreo femeie ? Sunteţi supăraţi ? De când n-ai mai văzut-o ?...
— De două-trei săptămâni. Dar nu mai pot acum ! Timpul mă presează. Am să-i trimit veşti cât de curând.
Deşi nu păru mulţumit de răspunsul primit, bătrânul acceptă. ,,Ce s-o plămădi în capul tânărului ăsta ?“, se întrebă el luând plicul din mâna lui Urdeanu şi ascunzându-l într-unul din sertarele biroului. „Să nu facă vreo prostie !“ continuă el.
însă fermitatea, hotărârea lui Urdeanu îl făcură să tacă. Ar fi fost în zadar să încerce să-l întoarcă din „călătorie”, să renunţe adică.
— Şi încă o rugăminte, domnule profesor, rosti Urdeanu.
— Spune.
— Să aveţi grijă de mama. Călătoria mea o să cureze câteva luni şi ea nu mai are pe nimeni. Vă las şi dumneavoastră această sumă de bani. Am chinuito destul cu metehnele mele, dumitale pot să—ţi spun. în caz că are nevoie, greutăţi... Am să vă fiu recunoscător.
Bătrânul refuză plicul cu bani. Se simţi chiar jignit. „Ce Dumnezeu, suntem oameni”, se gândi.
— Fără...
Era inutil. în cameră nu se mai găsea nimeni. Urdeanu plecase.

Inginerul părăsi repede apartamentul, profitând de deruta profesorului. Era mai bine aşa. Acum era calm. I se făcuse foame. Întârziase ceva cu bătrânul dar n-a fost rău. Prelungea acea dimineaţă. Intră într-un restaurant. înţelesese că se afla în posesia unor piese de „milioane" şi făcuse pactul cu propria-i conştiinţă în ceea ce o privea pe maică-sa.
După ce mâncă tot ce comandase, începu să colinde prin câteva magazine, mai ales prin cele sportive. Cumpără de toate. Nu uită să achiziţioneze şi o barcă pneumatică. Maşina era plină ochi.
Părăsi centrul cu regret şi o porni spre sud pe şoseaua care avea să-l ducă în oraşul-port de unde se va „lansa". Soarele ardea. Niciun nor nu apăruse pe cer. Urdeanu socoti că ăsta e semn bun.
Lumina cădea prea direct. Nici nu puteai privi afară. Tăutu îşi aşează carnetul în faţă şi începu să scrie. îi era necesară o clipă de bilanţ şi pentru asta el trebuia să scrie. Aşa se învăţase. Acum nu-l deranja decât această lumină.
Tăutu se aşternu pe scris. Avea nevoie de puţină linişte şi ordine ca să—şi organizeze toate informaţiile culese şi pentru asta scrisul era sfânt. Aşa îşi făcea el bilanţul.
Lumina cădea pieziş pe o statuetă de bronz, cadoul unui pneten. pasionat după sculptură.
Scria, socotea, şi iar se oprea. Pe urmă recitea cele însemnate. Şi totul a durat câteva ore bune. Tăutu era acum mulţumit. Lucrurile i se clarificau.
Era clar. Până la întoarcerea lui Mircescu putea să—şi ducă până la capăt investigaţiile. Apoi vor discuta împreună fiecare punct în parte. Intre ei s-a legat şi o trainică prietenie. ..Lucrăm pe aceeaşi lungime de undă...", obişnuia să spună Mircescu.
În stradă se auziră voci vesele. Grupuri de elevi se îndreptau spre liceul din apropiere. Tăutu se ridică să-i privească.

Mergeau la banchet. ..Seară unică în viaţa lor. Şi eu am trăit aceste momente”.
Se bucură pentru aceşti tineri, pentru bucuria şi fericirea lor.
Cei doi ofiţeri credeau că pot acum redacta, o sinteză convingătoare şi limpede a cazului.
Lucrurile evoluaseră destul de repede. în ultimul interval, ba chiar se precipitaseră. Amândoi alergaseră într-o parte şi în alta, fără să simtă oboseala şi nu degeaba. Urma să pună totul cap la cap.
— Tăutule, zise Mircescu, cred că într-o oră scriem sinteza şi o putem prezenta la analiză.
— Dacă între timp n-o mai apărea ceva !
Începură deci să aştearnă pe hârtie toate datele cazului numit de ei : „Acţiunea «Fluviul»”. Interesul manifestat de Braun pentru inginerul Urdeanu, concluziile care decurgeau cu necesitate, natura relaţiilor dintre Helga şi Urdeanu, proiectul „SOLAR 5“, destăinuirile doamnei Lovrin, dezvăluirile scafandrilor. Şi toate celelalte.
Telefonul sună scurt şi Mircescu ridică receptorul.
— Da, imediat, răspunse el. Tăutule pe tine te caută. E prietena ta, cea mai recentă cucerire, doamna Lovrin. Cred că are ceva veşti...
— Da, eu, sigur, bine, mulţumesc, doamnă. Daţi-mi adresa. Da, am înţeles. Şi telefonul ? Da ? în ordine. Vă rog, doamnă, nu disperaţi. Facem tot posibilul. Da, da... şi închise.
— Săru’mâna femeie. Zice că un cunoscut din... cred că bănuieşti din ce oraş, a sunat-o. I-a spus că Urdeanu a trecut pe la el şi i-a lăsat ceva în grijă. Mă roagă s-o ajut cumva. I se pare ciudat că fiul ei lasă la alţii mesaje pentru ea...
Mh'cescu privi carneţelul pe care Tăutu îşi notase adresa şi numărul de telefon al fostului universitar Păun şi exclamă:
— Dacă vestea asta venea peste un sfert de oră, ştiai adresa de la mine.

— Cum adică ?
— Păi, „radiografia” călătoriei lui reține și această vizită. Am deja toate datele despre profesor. Acum să mai aflăm veşti despre omul nostru.
Luară legătura telefonică cu „vecinii” care-l aveau în grijă pe Urdeanu și aflară că inginerul da „târcoale” prin lunca Dunării, dar că vasul a plecat din port.
— Tăutule, pe cai ! Să nu pierdem pasărea. Treci mai întâi pe la profesor, să aflăm ce și cum. Apoi, ne găsim la Dunăre.
În câteva clipe amândoi erau plecați.
„Într-un ceas sunt la casa profesorului”, socoti Tăutu accelerând.
Deşi în acea după-amiază şoseaua era cam aglomerată, se descurcă bine. își făcu planul că trebuie să ajungă-n oraş înaintea şirului de automobile. Avansul pe care-l luase la drum întins, i se păru suficient. Profesorul locuia în centru, pe o străduță mai liniștită. Tăutu parcă și el maşina cum putu, pe un trotuar. ,,Dacă scap de amendă, treaba e bună“, își zise el zâmbind. O mai pățise. Avea chiar și o ștampilă radar la activ, ceea ce trezise supărarea fiului său. ,,Ce, tată, tu, căpitan, și să te ardă un plutonier ? De ce nu te-ai opus?“ Ce să-i explice unui copil !? I-a zis doar că oricine greşeşte, plătește... O luă pe strada umbrită de castani și intră în blocul în care locuia profesorul Păun. Sună. Bătrânul întrebă cine este și el îi răspunse că „vine din partea doamnei Lovrin”.
Profesorul deschise uşa. Cu grijă. Nu prea avea, se vede, încredere în vizitatori.
— Bună ziua, zise Tăutu, arătându-i profesorului legitimația. Și când văzu că profesorul se făcu alb ca varul se grăbi să adauge : Nu vă neliniștiți. Doamna Lovrin m-a rugat să vin la dumneavoastră.
— Intrați, intrați, domnule căpitan, vă rog, și-i făcu loc să intre.

— Domnule profesor nu am timp mult la dispoziţ*ie.* Trebuie să ne ajutaţi. Vreau să-mi răspundeţi la câteva întrebări.
— Cu plăcere.
— Când v-a vizitat Urdeanu. ce v-a arătat şi ce v-a lăsat în păstrare.
Bătrânul se aşează pe scaun abia stăpânindu—şi emoţia.
— Eu, ştiţi... niciodată... Adică eu... sunt profesor.
— Domnule profesor, vă rog să fiţi calm. Nu vă acuză nimeni de nimic. Vrem s-o ajutăm pe mama lui şi chiar pe el. O facem în numele umanismului pentru care luptăm. Aţi fost şi sunteţi un mare istoric. Cunoaşteţi mai bine decât alţii această chestiune.
— Sigur, sigur, zise bătrânul care prinsese curaj. Mi-a arătat 5 piese deosebite şi m-a întrebat care e valoarea lor. Probabil dintr-un tezaur descompletat. Cine ştie cine a intrat în posesia lui ? Şi mai are câteva piese, mi le-a arătat cu altă ocazie. Sunt ale profesorului Lovrin, care mi-a fost coleg şi prieten foarte bun. Are intenţii bune. Când se întoarce din călătoria în care pleacă va reface colecţia şi o va dona statului. O să fie o treabă formidabilă. Toate au o valoare incomensurabilă. Sunt de nepreţuit. Dar. văd că staţi ca pe ghimpi şi eu dau din gură. Înţeleg graba dumneavoastră. Şi sunt sigur că vreţi într-adevăr să ajutaţi o mamă care nu vrea să—şi piardă unicul copil. Mi-a mai lăsat o sumă destul de mare pentru maică-sa. De altfel m-a supărat tare că mi-a lăsat şi mie nişte bani, ceea ce e o mare jignire. Am vrut să-i dau înapoi şi să-l cert, dar plecase.

— Și n-a spus unde se duce ?
— Mi-a spus că pleacă într-o călătorie mai lungă. Nu mi-a dat niciun amănunt. Nici când pleacă și nici unde. Era puțin surescitat. Și. oricum, era grăbit. Așa mi s-a părut. Părea că plecarea este urgentă. Ne cunoaștem de mult, trecea deseori pe la mine. Și în delegație, când venea prin oraș, dormea la mine. Am fost, cum v-am spus, bun prieten cu tatăl său vitreg. Eu l-am înțeles mai bine. Era, este un însingurat. Am încercat să-l cunosc mai bine, dar e ca argintul viu. Scapă printre degete...
— Domnule profesor, vă spune ceva numele unui oarecare Braun ? E foarte important !
— Da, bineînțeles, l-am cunoscut ! Dar asta de mult. Foarte de mult. Poate acum treizeci de ani. De la Lovrin îl știu. Aflasem că a dispărut într-un bombardament pe Dunăre, așa ceva... Asta cam la începutul lui ’44. Da ! Da ! în l944.
— Se ocupa de numismatică ?
— Avea parcă asemenea preocupări. Se lăuda cu o colecție importantă. Sincer să fiu, nu l-am crezut. Mai ales după incidentul cu caseta și moartea subită a lui Urdeanu, tatăl

bun al acestui băiat. Niciodată nu m-am mai gândit la el. Nici n-aveam timp.
— Sunteţi bun să-mi arătaţi ce v-a lăsat Urdeanu ?
— Cum să nu !
Şi bătrânul profesor îi arătă tânărului plicurile cu bani.
— Aş vrea să vă rog şi eu ceva, domnule ofiţer, zise profesorul. Vocea bătrânului tremura. Vreau să vă pun şi eu o întrebare. Se poate ? încurajat, profesorul Păun rosti : S-a întâmplat ceva cu el ? Ce-a făcut ? îl puteţi ajuta cu ceva ? Mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie prea mare şi să nu-l mai putem ajuta.
— încă nu s-a întâmplat nimic ireparabil. încă l Altfel nu mă aflam la dumneavoastră, răspunse Tăutu. De făcut, cred că da, şi cred că a făcut nu o prostie, ci mai multe prostii. Şi unele foarte mari şi grave. De ajutat însă vom încerca să-l ajutăm. Dar să ştiţi, domnule profesor, câteodată omul trebuie să se ajute şi singur...
— Sunt de aceeaşi părere, zise şi profesorul cu voce joasă. Când l-am cunoscut eu, era altfel Schimbat ca acum nu l-am văzut niciodată Mi-e teamă pentru el şi pentru biata maică-sa. Ca să nu mai zic şi de nevastă şi...
— Vă mulţumesc, domnule profesor, aţi înţeles bine şi scopul vizitei mele şi celelalte aspecte legate de inginerul Urdeanu. Un om care—şi asumă responsabilitatea gestului de care vorbeaţi nu o face decât în cazuri extreme. Ceea ce cred că s-a întâmplat şi cu el.
Profesorul dădu din cap. În semn că aşa stau lucrurile.
— Cred că ne vom revedea în curând, domnule profesor, acum trebuie să plec.
Tăutu, luându—şi rămas-bun, ieşi din apartament, îndreptându-se spre maşină.
Avea asupra lui mărturia : scrisoarea lui Urdeanu către maică-sa. Scrisoarea si banii. Dar nu banii erau importanţi.

„Măcar să fi fost sincer în ceasul ăsta cu maică-sa”. De fapt profesorului Păun îi spusese că scrisoarea ar fi putut să-i parvină bătrânei mult mai târziu. „De ce se fereşte de mama lui, care i-a dat viaţă ? De fapt, de prezenţa, de lacrimile şi ochii ei se fereşte”, gândi Tăutu. Porni motorul şi maşina ţâşni înainte. întârziase aproape un ceas cu profesorul. Se încadra pe prima bandă a bulevardului şi ieşi din oraş pe poarta de sud. Pe unde ieşise în urmă cu mai multe ceasuri însuşi Urdeanu.

„Cald, foarte cald, fierbe văzduhul”, îşi zise Tăutu, deschizând geamul. Câteva pete de nor apărură, dar se pierdură undeva spre sud.

În apropierea unei fântâni opri să se răcorească. „Fântânile lui nea Marin”, îşi aminti el de cel ce le construise pe traseele principale. Fântâni cu două luturi, cu lanţ şi roată acoperite cu o copertină de beton. „Fiecare călător, care opreşte obosit şi însetat, după ce—şi potoleşte setea şi—şi răcoreşte faţa, ar trebui să-i mulţumească lui nea Marin Nisipeanu şi celor care le-au săpat... “

Înviorat o porni spre Ostrov. Nu mai avea atât de mult de mers. Abia aştepta să-l întâlnească pe Mircescu şi să citească împreună confesiunea inginerului. Bătrânei Lovrin îi va da un telefon s-o Liniştească. Şi apoi era nerăbdător să ştie ce veşti a mai cules prietenul lui.

Intrând pe dig, luând-o spre Ostrov, fu oprit de o patrulă de grăniceri. Se prezentă şi aceştia, după ce-l salutară, îl lăsară să treacă. Deja măsurile se puneau în aplicare. „înseamnă că Urdeanu este semnalat în zonă. Alarma nu a fost falsă”. Ajunse la Ostrov şi parcă maşina în spatele pichetului. Coborî şi, mai mult alergând. se îndreptă spre malul Dunării. Şirur de cormorani patrulau deasupra, exact peste mijlocul apei. Un vânt uşor făcu să foşnească frunzele plopilor. Zgomotul motorului unei şalupe se făcu auzit dinspre Ostrov.

Se apropie de ponton şi din şalupă coborî Mircescu şi un tânăr ofiţer de grăniceri.
— În ordine, tovarăşe maior. în prezenţa altui ofiţer, Tăutu devenise oficiat Avem ceva deosebit, îi şopti el. Să ne retragem undeva, mai în linişte. Să vedem ce mai zice Urdeanu. în afară de câte ştim...
Tânărul ofiţer de grăniceri îi salută pe cei doi colegi şi se retrase la oamenii lui, fixaţi în punctele de pază.
— Urdeanu e pe la kilometrul 357. Maşina şi-a abandonat-o la o orezărie. L-a „cinstit" pe paznic, să i-o păzească. A precizat că face un pescuit. De fapt era echipat ca un mare pescar. Inclusiv barcă. Nu vrea să rişte băiatul ! In orice caz suntem aproape de el. îl avem sub supraveghere permanentă. Sper să avem o noapte bună. Să prindem şi noi peşte, nu numai el, glumi Mircescu. Hai, acum dă-i drumul tu. Şi veştile tale sunt bune, nu ?
Tăutu aşează pe masă plicurile cu scrisoarea şi banii.
— Uite ce ara ,,agonisit" ! E pentru maică-sa. Aici e confesiunea, aici sunt banii. Totul lăsat profesorului.
— Mda, făcu, după obiceiul său, Mircescu. Şi totuşi, parcă a mai rămas în el un strop de omenie.
Măcar dragostea pentru cea care i-a dat viaţă şi l-a crescut.
Soarele este dincolo de vârfurile înalte ale plopilor^ Dinspre malul drept, apropiat, apa clipoceşte uşor. Se aud zboruri tăinuite de aripi peste toată lunca. Miresme de smirnă se insinuează şi se strâng în văzduhul până atunci bântuit doar' de razele grele, puternic-orbitoare ale soarelui. E un asfinţit încărcat de culori vii şi parcă soarele nu vrea să părăsească acest ţinut de legendă şi bogăţ*ie.*
În apropiere, un pui de căprioară, vegheat de mama lui. îşi afundă în apă botul mic, cafeniu, stând cu picioarele din faţă în undele verzi-negre. Un zgomot şi gata. Dintr-un salt, căprioara şi puiul au şi intrat în desiş.

Nu departe, legănări de sălcii în care se aude cântecul brotăceilor. Sunt mici brotăceii, cu pielea verde şi urcă mereu spre vârful crengilor pentru a scăpa de lăcomia şerpilor. Dar şarpele urcă şi el până acolo, sus, târându-se cu viclenie şi răbdare. Stă câteva clipe, pândeşte, fixează cu ochi halucinanţi mica fiinţă verzuie, o ameţeşte şi abia atunci atacă. Şi nu dă greş. Cântecul încetează, dar se aud alţi brotăcei şi alţii, şi sunt alţi şerpi. O lume care—şi trăieşte viaţa într-o permanentă luptă, într-un permanent echilibru.
Şi cormoranii ! Cormoranii sunt desenatorii cerului. Ei stăpânesc legile geometriei. Liniile lor simetrice .unt perfecte. Ritmurile lor sunt mereu aceleaşi. Distanţele nu se schimbă. Marşul lor face parte din ritualul vieţii în aceste locuri. Da ! Cormoranii îşi văd mereu de drumurile lor pe care le întrerup doar când vânează. Iar vânătoarea o fac laolaltă şi peştele îl împart „frăţeşte”.
Dar toate luminile şi culorile, toate formele şi mişcările la amiază, în zori, noaptea sau în plină zi, şi căprioarele cu puii lor, şi brotăceii, şi şerpii, şi peştii, şi cormoranii, toţi şi toate sunt în stăpânirea Măriei Sale Dunărea.
Si Dunărea curge neabătută purtându—şi cântecele fi. tainele şi nostalgiile ei, durerile şi speranţele ei, toate lacrimile pe care le-a adunat, şi toate râsetele, fi toate hârjoanele. O aşteaptă Marea cea mare ca să-i legene visele şi să-i vindece rănile.
Cu dreptate vorbise bătrânul pescar. Dunărea este şi grădina lui, şi cimitirul lui, şi pământ, şi cer.
Peste Ostrov, trec repede-n zbor raţe şi gâşte sălbatice. Trec în Fâţana, acolo unde nuferii s-au îmbătat de galben şi de alb.
Sub streaşină zării îşi face loc luna. O clipă stă neclintită. O clipă numai. Apoi îşi face vânt şi o porneşte pe cărările de apă ştiute doar de ea.

Totul a durat cât o respiraţ*ie.* Tăutu şi Mircescu au tăcut, au privit şi au înţeles puterea acestor locuri. Au priceput că aici dragostea ca şi ura, dreptatea, adevărul nu se împart, nu se fracţionează.
Sunt sau nu sunt. întregi, rotunde, grele. Omeneşti, Tăutu şi Mircescu au primit în acea secundă bine-cuvântarea Dunării.
Braun era nervos. A dat ordin să se ridice ancora şi vasul a luat-o încet în amonte. Nu cu toată viteza. Motoarele erau bune. „Bossul" îşi aprinse pipa şi trăgea cu sete. O tuse păcătoasă îi zgudui trupul, începu să se plimbe tot mai agitat pe cocheta punte. Scutură pipa în apele Dunării şi o puse din nou în colţul gurii. Pe undeva, pe lingă el, îl simţi pe secundul Hans. Mintea lui Braun analiza situaţia. Aceste săptămâni de când a luat drumul Dunării l-au epuizat. Planurile făcute iniţial nu au fost riguros respectate. Mereu se ivise câte ceva. Acum trebuia să facă ultimele mişcări. Cu cât simţea că povestea se apropie de sfârşit, cu atâta era mai neliniştit. De undeva îl urmărea şi Helga. Pentru ea lucrurile erau clare : „Braun şi-a vândut sufletul diavolului[4]*. Era ceva adevărat în această credinţă. Pentru Braun toate aceste combinaţii făceau parte din jocul lui diavolesc „de-a viaţa". A intrat de la bun început în acest joc, convins fiind că el e condus şi apărat de diavol. Şi când a scăpat de la moarte pe vasul acela nenorocit. Şi când a scăpat din prizonierat fără să se ştie exact cine e si cum a fost. Dar totul fusese stabilit în viaţa lui cu mult înainte. Nici nu începuse războiul. Era tânăr şi semnase pactul în momentul ascensiunii lui Hitlor. Atunci a fost prilejul şi el nu l-a ratat. Ultima lui aventură e legată de apariţia lui Urdeanu, dar nu numai de această coincidentă. E drept că primise misiunea să valorifice prietenia cu inginerul pentru a obţine proiectul invenţiei. Dar asta se putea face pe îndelete şi cu calm. Ceea ce nu era cazul.

Asupra lui presiunea a crescut fulgerător. O bucată de vreme caseta rămasă în interiorul vasului scufundat nu a fost periculoasă. Dar când ştirile despre lucrările de dragare din acea zonă au devenit certitudine, când proiectul construcţiilor de pe malul Dunării chiar Ia portul oraşului a fost făcut public, caseta s-a transformat într-o veritabilă bombă ce putea exploda oricând. Şi atunci, presiunea a atins cote nebănuite. „Ori aduci caseta cu toate documentele din ea. ori rămâi lingă ea, în Dunăre, i s-a strigat. Abia atunci a înţeles că oricât de bogat ar fi şi oricât de multe relaţii ar avea, alţii dispun de el, că poate fi mânuit ca un pion pe o tablă de şah. Deci poate fi sacrificat.

Salvarea şi eliberarea lui era caseta. Că acolo se găseau şi listele celor lăsaţi să „supravieţuiască" în perspectiva unor "reactivizări" viitoare. Si nu numai listele, ci şi „piese:' cu care cei înscrişi pe tabele puteau fi şantajaţi şi câte altele. Or. treaba asta ar ti interesat multe guverne din această parte a Europei. Pe de altă parte caseta asta îi amintea de nefericitul negustor. Un dobitoc. S-a speriat şi a vrut să dea înapoi. A trebuit lichidat. Soluţia cu incendiul n-a fost ideea lui, dar a acceptat-o.

Şi dacă tot trebuie să rişte pentru casetă, atunci de ce să nu aducă la suprafaţă şi mica lui comoară rămasă sub apă : bijuteriile, cele câteva lingouri, tablourile. Că doar erau bine ascunse in cutii etanşe şi inoxidabile.

Specialiştii pe care i-a consultat discret şi doar ca probleme de principiu l-au asigurat că dacă datele tehnice erau corecte în 30 de ani n-au putut suferi stricăciuni fatale.

Pe când construia acest proiect, a apărut inginerul Şi iată circuitul închis. în el au fost prinse integral

ambiţia, orgoliul, setea ele putere şi bogăţie a tânâ-rului Urdeanu. Ce mai trebuia pentru a nu mai i nicio ieşire ? O femeie ! Şi cine putea fi mai femeie decât Helga ? !

Din acea clipă totul a mers ceasornic. Totul — pini acum. Acum,, când se apropie de final, e ceva cart îl irită şi îl neliniştește. Şi nici măcar nu ştie precis ce.
Braun se tot plimba, mereu agitat. Refăcea întregul film, căutând să vadă unde ar putea fi vreo verigă mai slabă.
Nu ! Totul i se părea în regulă. Avea oameni buni Aparatura era de primă mină. Până acum nu apăruse niciun indiciu că e supravegheat. Să scoată el ce are de scos şi gata! Acasă! Cu Urdeanu o să vadă ce va face.
Braun şi-a aprins din nou pipa. Se liniştise.
Hans îl privea cu coada ochiului. Se cunoşteau de mai multă vreme. Braun avea încredere în el Atât cât se poate în asemenea relaţii. Nici mai mult, nici mai puţin. Iar Hans îi cunoştea metehnele. Urmărindu-l, de data aceasta, simţi că bossul nu e în toate apele.
— Hans, ce face Helga ? i se auzi vocea iritată şi spartă.
— E în cabină, domnule von Braun. Probabil nu se simte prea bine.
— Spune-i să urce pe punte.
— Bine. .Am înţeles.
Şi Hans coborî treptele până la cabina femeii. Bătu în uşă şi deschise. Helga dormea, sau cel puţin aşa i s-a părut lui. Hans se apropie. în căldura înăbuşitoare din jur, Helga era mai mult goală. Aşa întinsă în pat, cu formele ei perfecte, putea face pe orice bărbat să—şi piardă minţile. Hans se stăpâni şi, după câteva ezitări. îi atinse umărul fierbinte pentru a o trezi.
Femeia făcu ochii mari.
— Ce-i Hans ? Ce cauţi aici ? S-a întâmplat ceva ? — Te cheamă von Braun. M-a trimis. E pe punte. -— Imediat, Hans. Să mă aranjez un pic şi vin. Hans părăsi cabina cu un oftat şi-i raportă lui von Braun situaţia.

Apa strălucea în bănuți de aur și argint. Soarele se juca cu Dunărea. Hans se așează cu coatele pe parapet privind către țărmul ce se afla destul de aproape. Era liniște și tihnă, iar vasul înainta ușor. Se simțea miros de pește, se pare că au trecut foarte aproape de bărcile pescarilor.
Helga apăru pe punte și Braun se schimbă dintr-o dată. Femeia exercita asupra lui o influență benefică. Și-a reproșat lipsa ei din noaptea trecută. Dar n-a avut ce face. Nu era altă soluț*ie.* O misiune ! El a trimis-o. El o aruncase în brațele lui Urdeanu. Asta ține de regulile jocului. Dar regulile le-a stabilit el, von Braun, și tot el va pedepsi. O sărută pe umerii goi, pe gât. „Doamne, ce tânără și ce frumoasă putea fi !“ Helga zâmbi ușor tandru, ușor a reproș cochet. Braun nu va putea înțelege niciodată câtă scârbă îi era femeii de trupul lui în asemenea clipe. Și oricât se spăla și se parfuma, senzația de scârbă, de murdărie n-o părăsea multă vreme. Dar trebuia să se stăpânească. Era încă în mâna lui.
— De ce m-ai chemat, boss ?
— Vreau să te simt în preajma mea, Helga. Eram neliniștit. Acum mi-e bine ! Poate asta e singura soluție, nu crezi ?
— Cum dorești, boss ! Rămân. Mie mi-a făcut mare plăcere această excursie. A fost un dar prețios pe care mi l-ai făcut. M-a scutit de zilele petrecute în laboratorul acela nenorocit. Mă leagă multe de aceste Rocuri. Și recunoaște că peisajul e încântător. Și apoi îmi place apa, boss. Aș vrea să văd și oceanul. Ce intuit aș vrea... Când îmi voi plăti toate datoriile... voi :face o lungă călătorie pe ocean !
— O s-o facem, Helga. îți promit. Și mai dă dracului datoriile alea. Cit trăiesc eu nu există datorii. Dacă tu... te porți frumos cu mine. Și nimeni nu va avea de ce să se plângă. Se întoarse spre femeie și-i cuprinse umerii. Ai încredere !
Helga observă cum în ochii lui Braun sclipi o lumină stranie.

— Am, boss ! Trebuie să am ! M-ai ridicat din mizeria in care trăiam tocmai în clipa în care puteam eu însămi să devin mocirlă. Am ajuns pe picioarele mele. Lucrez. Uite, mă plimb. Am lucruri fine, bijuterii, parfumuri. încă un pic şi devin... independentă. Şi toate datorită ţie ! Nu e puţin lucim... Şi eu ştiu să fiu recunoscătoare.
Îl flata. Trebuia. ll minţea. Trebuia. Planurile ei erau legate încă de puterea şi banii acestui individ abject şi libidinos.
— De ce n-a venit inginerul ? o întrebă el dintr-o dată, privind către bărcile pescarilor. Dar vorbele păreau trase cu puşca direct în punctul central al ţintei.
— Nu ştiu exact. Nu am avut misiunea să aflu şi acest răspuns. Altele erau treburile mele. Cred însă că din prevedere. Ar fi putut trezi bănuieli şi pentru oamenii tăi şi pentru cei din port. Atâta mi-a spus că ne va aştepta mai sus. Ne va semnaliza ca să începinim şi să-l aşteptăm. îl cunosc de mic. E un om de cuvânt. Poate v-aţi dat seama de loialitatea lui.
Aici a ezitat. I-a fost teamă că a vorbit un pic prea mult.
Braun tăcea. Ronţăia în minte gânduri rele. O aventură accepta. Fusese chiar de acord ca această femeie să-l subjuge pe inginer. Şi pentru asta... „Dar atât. Şi numai atât! Acum gata !“ Lui Braun i se făcu frig. „Dacă între ei s-a stabilit o legătură mai puternică ? Dacă da, atunci o tai eu. Chiar dacă va curge sânge”. Şi din nou transpiră. îşi aprinse pipa. Se linişti şi spuse :
— Da. Ai dreptate ! Este loial. A urmat exact instrucţiunile mele. Sunt mulţumit de el până acum. Până acum ! Să vedem mai departe...
Helga realiză că bossul avea gânduri ascunse. Dar ce punea el la cale era greu de aflat.
în dreapta apăru un punct de observaţie grăniceresc.
— Ce-i acolo, Hans ? tu ai ochii mai buni.

— Un punct de observaţie trebuie să fie, boss.
— Dă-mi binoclul tău, e pe măsuţă.
Femeia se execută. Îi aduse obiectul cerut. Braun îşi potrivi binoclul şi privi. Nu văzu nimic.
— Unde-i grănicerul ? întrebă el.
— Probabil nu era nevoie să stea acolo sus, boss, zise Helga. Pe căldura asta...
— Ai dreptate, probabil. Răspunsul nu-l mulţumi însă pe deplin şi continuă să privească atent în acea direcţ*ie.*
Pe lângă vasul lor, fără să se sinchisească de oameni şi de zgomotul motoarelor, trecură cormoranii, un prim val de cormorani. Apoi altul. Pentru o clipă Helga uită de întreaga poveste. Uită unde se află şi lângă cine. Privi fermecată şi fericită marşul cormoranilor. Pentru o clipă. Doar pentru o clipă.
“Dragă mamă. îşi începea Urdeanu scrisoarea. Este momentul să—ţi spun tot adevărul. Şi te vei întreba de ce o fac prin scris şi nu vin ia tine. Urma să clarificăm câteva momente din viaţa mea, a noastră. E mai bine aşa. Dacă aş fi vrut să—ţi explic, să stăm de vorbă între patru ochi, cred că ai fi izbucnit în plâns. Şi nu mai suport. Ai plâns foarte mult în ultima vreme. Ai plâns destul din cauza mea...“
— Asta e adevărat. îl întrerupse Tăutu. Un asemenea măgar nici măcar nu merită s-o vadă pe sărmana bătrâna plângând. Femeia îl iubeşte şi-i duce dorul. Şi e mamă şi iartă. Eu am stat de vorbă cu ea. Am privito şi am ascultat-o. Mi-am dat seama şi după telefonul prin care m-a rugat să avem grijă de copil. Halal copil...
Mircescu îi făcu semn să aibă răbdare şi să-l lase să citească scrisoarea mai departe.
„...Nu m-am plâns niciodată, chiar dacă am avut motivele mele să mă plâng. Ştiu că de mic rn-ai răsfăţat, dar în felul tău, atât cât să nu-l superi pe tatăl meu vitreg, pentru că şi

aici te-aş ruga să mă ierţi, pe el îl iubeai foarte mult. Era personajul principal. Şi nu puteai să—ţi împărţi inima în două. N-ai fost o mamă rea. Dimpotrivă. Dar n-ai fost o mamă întreagă. De parcă—ţi era frică să nu simtă profesorul că mă iubeşti şi pe mine. Şi eu te-am iubit în felul meu. Şi am dorit tot timpul să te ştiu veselă şi sănătoasă, să te văd fericită. Pe el l-am respectat, aşa cum am crezut eu de cuviinţă. Atât I în perioada învăţăturii te-ai străduit să nu-mi lipsească nimic. Şi —ţi mulţumesc ! Şi el a fost atent. Dumnezeu să-l ierte l Atunci au fost cele mai frumoase momente din viaţa mea. Nu mai aveai alt copil şi... Cu toate că tatăl meu vitreg l-ar fi dorit. Am auzit şi scenele astea ! Ba cred că tu ai făcut totul să nu ai alt copil, decât pe mine. Am ajuns prea departe. Nu te acuz. Pe nimeni de fapt nu acuz. Dar poate că era bine să fie... Sunt singur. Văd lucrul ăsta din ce în ce mai mult. Şi acum când mă aflu într-o cameră de hotel şi-mi trec prin faţa ochilor multe imagini. Multe, prea multe, deşi unele nu-mi spun nimic. Să nu crezi că n-am ştiut ce fac. îmi amintesc de certurile mai vechi şi mai noi. Chiar şi de ultimul scandal cu profesorul. Atunci când m-a dat afară. Intenţia mea a fost alta, dar n-am rezistat tentaţiei de a-l jigni, de a-l irita, de a-l pedepsi. Voiam, în clipele acelea, să-i fac rău, să sufere pentru că el mi-a răpit partea mea de dragoste şi de fericire. De tine mi-a fost milă. Pe urmă am regretat, dar era prea târziu. Rău n-am fost de la bun început, dintr-o dată, ci m-am făcut rău. Rău cu toţi. în afară de tine şi de... Helga. Vei înţelege !

Ne-am despărţit în timpul studiilor universitare şi apoi datorită serviciului meu. Şi pe zi ce trecea simţeam că mă înstrăinez, că mă îndepărtez de tine. Se părea că nu mă lega decât suma aceea pe care mi-o trimiteai lunar. Şi cele câteva rânduri. Aveam nevoie şi de bani şi de cuvinte. Dar banii îi simţeam ca o jignire. Ca o pomană. în rest devenisem un

oarecare. Dar eu eram orgolios şi ambiţios. Am răzbit. Mă urmăreau însă amintirile. Mă năpădeau uneori aşa cum se întâmplă şi în momentul în care m-am hotărât să—ţi scriu. Te vor obosi cele citite, dar o fac pentru liniştea mea şi pentru ca totul să fie limpede. Nu ştiu ce se va întâmplă, dar vreau să mă împac cu speranţa că mă vei înţelege. Eu totuşi te-am iubit, mamă, cum m-am priceput. Cred că eram gelos pe profesor. Cred că-i voiam răul. Numai că tu erai la mijloc…“
Confesiunea lui Urdeanu, îl făcu pe Mircescu să se oprească.
— Interesantă această spovedanie, zise el, sprijinindu—şi parcă privirea de vârfurile înalte ale plopilor. Criza de personalitate, complexe, înstrăinare. Treabă de psihanalist. îngrijorător pentru un tânăr care a avut totuşi atâtea şanse în viaţă şi care e atât de bine dotat. Şi scrie frumos, parşivul. Cine-l citeşte poate fi emoţionat. Să nu mai zic de maică-sa !
— Se pare că mult mai devreme s-a simţit el frustrat. Cred că a dorit să arate că e grozav. Că el, singur, poate face şi drege. Nu zic că nu e sincer, îşi are logica lui, clar nu-mi place deloc că mereu alţii sunt vinovaţi. Asta e o formă de laşitate, de slăbiciune de caracter. Da’ să nu ne pripim. Hai, ascultă mai departe.
„…Nu se poate zice că n-am avut şi sprijin şi noroc. Nu am dat chiar prea tare din coate ca să răzbat. Dar am intrat într-o adevărată criză sufletească. Eram făcut să lupt, să mă ridic. Şi succesele dobândite m-au determinat să devin un ipocrit, delăsător chiar, să. cred că totul mi se cuvine. Nu mă mai bucura nimic. Nici câştigurile, nici femeile. Vroiam să-i văd pe alţii prăbuşiţi. Doream eşecurile celor clin jur. Mi-am revenit. Dar, mi-e teamă, prea târziu. Întâlnirea cu Braun a fost şocul cel mare. Apoi a reapărut Helga, care m-a trezit la realitate, înţelegi, mamă ? Helga este unicul lucru frumos şi curat clin viaţa mea. Dar s-a trezit din nou omul orgolios, ambiţios. Trebuia să demonstrez că sunt cineva ! M-am întrebat atunci

ce am realizat până în acel moment, ce s-a petrecut cu mine, în toţi aceşti ani. Şi am vrut să iau totul de la capăt. Credeam că doar aşa o pot cuceri şi o pot păstra. Pe urmă am aflat şi istoria ei, care e un alt roman.
Ştiam că e drum lung, periculos, dar trebuia, trebuia odată şi odată să-mi încerc puterile. N-aş putea spune că eram un specialist foarte bun, dar puteam deveni. De asta eram sigur. Ceea ce s-a şi dovedit. Braun mi-a povestit totul. Din copilărie începând. L-am crezut. Mi-a oferit o şansă şi n-am vrut s-o refuz. Tentaţia era prea mare. Caseta în care se află moştenirea mea cea adevărată există. Este tot ce mi-a rămas de la tata. Am priceput că nu e minciună. Nu eram chiar atât de mic, ca să nu ţin minte că s-a vorbit în casă, la un moment dat, despre o casetă. Mi-o şi amintesc, dacă nu cumva intervine aici şi fantezia unui copil hrănit încă de basme. Era de mărimea unei valize, cu mai multe încuietori şi zorzonele. Şi cred că era grea, de parcă ar fi fost de plumb. îmi amintesc că tata se plângea că nu poate s-o urnească. Acolo e moştenirea mea. Cu averea de acolo îmi voi reface viaţa, o voi salva şi pe Helga şi voi fi fericit. Şi le voi arăta tuturor cine sunt şi ce pot. Braun m-a convins. Trebuie să cred în el. El ştie locul unde se află caseta şi mă va ajuta s-o obţin. Pentru asta voi face tot ce-mi cere. Caseta trebuie să devină a mea. E moştenirea mea şi nimeni nu are dreptul la ea. Nici să-mi interzică să ajung în posesia ei“.
— Ce mârşăvie, zise Tăutu.
— Ce amestec este în capul omului ăsta !
— Recunosc că se analizează cu destul sânge rece. Pare a fi sincer. Dar de la frământări ajunge inevitabil în pragul ticăloşiei, al trădării. Şi încă n-am terminat de citit.
„...M-a entuziasmat această şansă ! Am zis da fără să mă mai gândesc la altceva. într-un fel, trebuie s-o ştii, mă avea şi la mână. Cineva îmi făcuse nişte fotografii care mă prezentau

într-o ipostază compromițătoare. Braun a aflat și ca să mă salveze a plătit pentru mine. Pe urmă mi s-a mai cerut un serviciu. Ultimul. Am să-l fac. Am acceptat să scot un material și piese din colecția tatălui meu vitreg. De altfel, la materialul acela eu am lucrat cel mai mult. Iar piesele — doar scoase din țară puteau fi puse în valoare. Să le știe lumea. Așa mi s-a explicat și am fost de acord. Mi s-a părut logic. De fapt, n-am vrut să-i fac niciun rău atunci. Îți mulțumesc pentru ajutor și tăcerea ta. Știu că m-ai văzut furând piese încă pe când trăia el. Ai plâns și n-ai spus nimic. Intrasem în joc. Așteptam să vină ora când caseta să-mi fie redată. Să mă bucur și eu. Tu nu poți să înțelegi, dar mă simțeam alt om. Credeam că pot face și altceva, decât să-mi petrec niște ore în laborator sau aiurea. Ei bine, von Braun și-a asumat .riscul să vină aici. în numele prieteniei ce-o poartă familiei noastre. Mă va ajuta. Altul n-ar fi tăcut nimic pentru mine. Pentru primele piese date mi-a plătit. Restul le am la mine și le voi valorifica singur. Mi-a spus profesorul Păun. Sunt pe cale să fac un pas mare. Domnul profesor Păun îți va da aceasta scrisoare și o sumă de bani. Știu că e un om de cuvânt. Iar eu îți cer iertare și te îmbrățișez cum n-am făcut-o niciodată. Dacă voi putea vreodată să îndrept răul pe care ți l-am făcut, nu mă voi da în lături. Să știi că nu sunt atât de rău pe cit vreau să par. Gelu“.

Mircescu termină de citit și împături scrisoarea. Lui Tăutu i se păru că devenise trist. Poate că și în el se coborâse o tristețe grea, amestecată cu necaz și revoltă. Revoltă față de acel bărbat care, stăpânit de demonul ambiției, orgolios, călcase în picioare dragostea bătrânei, în primul rând, apoi demnitatea lui de om.

„Iată că un om care nu e nici prost, nici lipsit de cunoștințe poate fi atât de ușor păcălit. Canalia aia de Braun a înscenat totul. Cu poze, cu șantaj, c-o fi. c-o păți, că el îl apară, ca el

plătește. Și el era ticălosul. Iar dobitocul ăsta, vanitos și complexat, îndrăgostit de o femeie la rândul ei prinsă în cursele lui Eraun, ajunge să vândă și să trădeze tot ce poate avea mai de preț un om — țara și mama“. Tăutu se tot agita prin cameră chinuit de asemenea gânduri.

— Nu l-a bătut maică-sa bine, când era mic, exclamă Mircescu. Și acum îl bate viața. Of ! Dacă ar fi copilul meu, l-aș face una cu pământul. Scrisoarea e sinceră, dar el a ajuns o lichea. Și nu văd cum s-ar mai putea salva. Doar o minune.

— Prietene, eu unul nu mai cred în minuni de când am aflat că nu există Moș Gerilă.

Scrisoarea devenea o probă de necontestat.

— Dacă scrisoarea ar fi ajuns în mâinile bătrânei, direct, s-ar fi putut întâmpla o nenorocire. Și ar fi fost păcat. Ea, desigur, supraviețuiește pentru ei, spuse Tăutu. Și nu era departe de adevăr. Mircescule, nu crezi că avem acum date îndeajuns de concrete să putem prezenta tovarășului colonel concluziile noastre ?

— Aşa s-ar părea. Mai sunt însă, cred, aspecte care ne scapă. în ceea ce o priveşte pe bătrână, şi mie îmi pare rău. Da' ca de mult nu mai are şansa de a fi ajutată de fiul ei. Ea aşteaptă întoarcerea copilului din rătăcirea lui prin viaţă. Şi nu poate face nimic.
— Aia-î. Mama rămâne mamă. Dacă există o umbră de îndoială, de acuzare chiar in inima ei, tot l-ar ierta... Pariez că dacă el revine, ea îl iartă.
— Ea, da! Dar oamenii? Dar cei înşelaţi? Dar cei trădaţi?
— Lasă că ştiu şi eu treaba asta. Eu mă gândeam la bătrână. în discuţiile avute cu bătrână mi-am dat seama că doreşte din toată inima să nu i se întâmple ceva fiului ei. Nu are de unde să ştie că el a ajuns atât de departe. Pe un drum, practic, fără întoarcere sau aproape fără întoarcere...
— Şi ce propui ?
— Deocamdată... aşteptăm. L-am instruit ne bătrânul universitar — zise Tăutu. I-a telefonat bătrânei că fiul ei, Gelu Urdeanu, s-a întors, s-a răzgândit şi a revenit la întreprindere.
— Bine lucrat, dar bătrâna a crezut ?
— Sigur. S-a arătat deosebit de bucuroasă...
— Şi atunci, de ce tot m-ai fiert cu întrebările şi stupidităţile ?
— Logica, bătrâne...
— Începi să te maturizezi, Tăutule, exclamă Mircescu privind Dunărea. Apoi după o mică pauză spuse : ridicăm ancora ?
— Cum ordonaţi, tovarăşe maior...
— S-a făcut colega. Dacă şi von Braun a ridicat ancora şi—şi fixează acum pipa în colţul gurii, de ce n-am ridica-o şi noi? Şi lovi cu piciorul într-un bulgăre de pământ uscat, care se prăvăli în apă.
Colonelul Banu rămăsese ,,pironit" până aproape de amiază Ia birou, reţinut de o serie de analize venite una după alta. Uitase de masă. Nici nu prea avea poftă de mâncare. Citise şi rapoartele primite in legătură cu istoria de la Dunăre.

„Acţiunea «Fluviul” intra în faza finală. „S-au mişcat bine băieţii mei. E timpul să pregătim năvodul, după cum se vede”. Deci ajunsese în faza deciziilor de pe urmă.
Unul din telefoanele aflate pe măsuţa de lingă birou sună. O dată, de două ori. Ridică receptorul.
— Da. da. ’Nţeles ! într-un sfert de ceas sunt la dumneavoastră. Să trăiţi !
Preşedintele consiliului îl invitase la biroul său. Cine ştie ce treburi se mai iviseră !
Banu le cerea permanent oamenilor lui să se implice în tot ce ţine de viaţa judeţului. Pentru prevenirea oricăror fapte antisociale, a infracţiunilor, dar şi pentru a da o mână de ajutor oriunde era nevoie. în fond acesta era rostul unui asemenea resort important din angrenajul statului, să apere cuceririle noi ale ţării, să împiedice mâini vrăjmaşe să se atingă de valorile naţionale.
Se mai plimbă puţin prin birou şi lăsă vorbă ofiţerului de serviciu unde poate fi găsit în caz că e ceva urgent. ,,Sau prin staţie”, zise Banu, emiţând şi ipoteza că preşedintele îl va purta un ceas-două prin unele locuri ale judeţului.
Şi aşa s-a întâmplat.
— Banule, dăm o fugă pe la staţia aceea care a început să pompeze apă în canal. Să vedem şi porumbul...
— Mergem, tovarăşe Românu, zise Banu.
— E bine, inspectore, e bine !
— Vi se citeşte bucuria pe faţă. Spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba. M-aş bucura şi eu, că până acum am tot avut parte de probleme.
— Ai şi observat ? se prefăcu preşedintele. Acu’ primii vestea, înainte să vii. Suntem pe primul loc la orz şi grâu.
— Într-adevăr, asta e o veste frumoasă. E bine ! E foarte bine, tovarăşe preşedinte. Să dăm noi griul cel mai mult din ţara

asta, sigur că e ceva formidabil. Şi e loc şi de mai mult, am impresia.
Banu cunoştea producţiile obţinute. Erau fără precedent. Nu le ştia însă pe ale altora. Ţinuse apoi tot timpul ca recolta să fie pusă la adăpost, să nu se risipească sau să se sustragă.
— Să mergem Banule, zise Românu. Chiar dacă aveţi multe şi voi pe cap, trebuie să vedem cu ochii noştri pământul şi recolta. Şi apoi în treaba asta cu pompele şi cu irigaţiile sunteţi şi voi parte. Ba chiar că fără ajutorul vostru cine ştie cât mai dura...
Ieşiră prin partea de vest a oraşului de reşedinţă îndreptându-se spre locul cunoscut. Cei doi bărbaţi se simţeau bine alături. Făceau front comun. „Şi pentru recolte, dar şi pentru apărarea lor“, cum zicea Românu. Se aflaseră de foarte multe ori împreună. Şi la bine şi la greu. în noaptea cutremurului devastator cine fuseseră primii la post ? Cei doi bărbaţi, cu responsabilităţi de primă importanţă, iar măsurile luate de ei fuseseră cele mai oportune şi adecvate.
La îndemnul preşedintelui, şoferul o luă pe lângă canalul principal.
„Nu avem timp acum de cercetări, le zise Banu constructorilor, cu câteva zile în urmă, întâi ne trebuie apă. Pe urmă ne trebuie iar apă. în al treilea rând ne trebuie... apă. Şi apoi, dacă o mai fi cazul, o să luăm şi declaraţii ! Faceţi, deci, treaba repede şi bine, după aceea vom vedea dacă mai e nevoie de vorbe şi tot felul de „întrebări şi răspunsuri”...
Coborâră clin maşină la marginea unui lan de porumb la fel cum făcuseră şi rândul trecut.
— Ce ne făceam Banule, dacă-i ascultam pe specialiştii ăia care îmi tot dădeau zor cu nu mai ştiu ce poveşti. Mai aveam situaţia asta ? Uite ce minunăţie de porumb. Peste 12000 la hectar. Şi nu s-a rupt niciun canal îmi ziceau că nu pot să irige permanent decât dacă au canalul plin ras. Şi dacă îl

umplu ras, o să se spargă nu știu ce tuburi, din cauza „presiunii”. I-ai auzit atunci și pe ceilalți bărbați care au demonstrat, și teoretic și practic, că nu e așa. Că asemenea păreri au fost depășite. Am mers pe mâna lor și n-am greșit. Am crescut aici specialiști buni, Banule, și asta mă bucură la fel de mult ca și recolta minunată pe care o vezi. Poate dăm lovituira anul ăsta și la producția de porumb...
Românu mergea și atingea cu mâinile frunzele și știuleții. Trăia momentul satisfacției de a fi reușit și o densitate bună. Soarele ardea cu putere. Nicăieri, pe toată întinderea aceea, nu era vreun loc unde să te adăpostești de. lumină și pârjol. Nu era niciun copac să te poți băga din când în când la umbra lui.
Urcară din nou în mașină continuând să privească canalul. într-un lan de soia Banu observă câteva femei, vreo treizeci, și un bărbat. La capăt era o căruță cu doi cai, deshumați, și butoiul de apă, nelipsit în câmpie.
„Costin nu se dezminte”, zise ca pentru sine Românu.
— Tot femeile au rămas baza și aici, remarcă Banu.
— Ce să facem ? Mecanizare, mecanizare, dar fără mâna omului încă nu se poate. Sapa, tot ea face minuni. Că iarba tot iese, scoate capul. Pirul, mai ales, s-a învățat cu ierbicidul. Forța de muncă bărbătească s-a împuținat însă, Banule, asta este o realitate, unii au plecat în fabrici, alții au îmbătrânit. Femeile astea, într-adevăr, sunt cum spui, baza...
Se opriră în dreptul acelor femei, care săpau de zor, sudoarea curgându-le pe brațe și frunți. Când mașina ajunse chiar în preajmă, bărbatul le ieși în întâmpinare.
— Bună ziua și mai bun lucru ! le strigă Românu.
— Mulțumim dumneavoastră, răspunseră femeile într-un glas, îndreptându—și trupurile și rezemându-se pe coada sapelor.
Între timp bărbatul se apropiase.

— Să trăiţi ! le zise el, cu respect.
Neacşu, omul cu butoiul cu apă, şef de echipă, era un om în vârstă. Munca, grijile şi nopţile nedormite săpaseră pe fruntea lui cute adânci.
— Nu te-ai pensionat, bătrâne, că parcă aşa ziceai ? Îl întrebă preşedintele judeţului, strângându-i mâna bătătorită şi crăpată pe alocuri.
— Se poate, tovarăşe preşedinte, tocmai acum ? Când trebuie să ne cam grăbim să strângem o parte din recoltă ? Am şi eu sufletul în recolta asta frumoasă... Zâmbi şi faţa i se lumină ca o dimineaţă cu flori de cireş prinse în miez de văzduh străveziu.
— Cum stăm la sola asta ? întrebă iarăşi Românu.
— Acum eu zic că bine, dar nu ştiu mâine. zise Neacşu. O să-i mai băgăm apă. Cum aţi zis. Da' după ce moare buruiana asta, că altfel n-am făcut nimic cu a treia praşilă a noastră. Mâine noapte îi dăm apă să bea.
— E bine ! Dacă vei avea nevoie de ajutor, vino la *fetea.* Dar eu cred că te vor înţelege cei de la irigaţii...
— Ce nu se poate pe lumea asta, bunăvoinţă să fie şi să ştii să insişti...
Îşi luară rămas-bun de la şeful de echipă şi porniră spre staţia de pompare.
— îl cunosc pe Neacşu încă de pe timpul colectivizării. Era un ţăran nevoiaş, dar cu credinţă. Am fost găzduit chiar la el...
Se opri. Banu ar fi vrut să-i asculte urmarea, dar nu insistă. „Fiecare om îşi are amintirile lui, îşi zise el, privind întinderile de porumb. Câteodată suntem tentaţi să le uităm, dar ele ne dau ocol".
Vocea dispecerului se auzi în staţ*ie.* „Recepţie", răspunse şoferul. Pe dumneavoastră vă caută, tovarăşe inspector şef. Trebuie să ajungeţi Ia bază... De altfel, Banu auzise şi el mesajul.

— Trebuie ! exclamă Banu față de Românu.
— Nu-i nimic. Du-te ! Dacă e o treabă foarte importantă. Sper ca treaba aia de la Dunăre să iasă bine, conform planului de care mi-ai vorbit. Avem băieţi minunaţi. Banule! Când scapi din vânzoleala asta şi mai ales când o să terminăm cu treburile astea facem o mică pauză. Să mai discutăm şi noi...
Banu îl salută şi se îndreptă spre autoturismul lui care venise din urmă.
Românu rămase în dreptul maşinii şi-l privi. între cei doi bărbaţi se stabilise o caldă afecţiune. Zecile de ore petrecute împreună pe marginea unor analize sau stabilirea unor planuri, dialogurile cu oamenii au făcut ca. de-a lungul anilor relaţiile de muncă să fie înnobilate de podoabele sufletului. Românu era ceva mai în vârstă. Se purta ca un tată cu toţi cei din jur Chiar cu unii care doar vremelnic îi apăreau în cale Că mereu se afla pe drumuri Ba în nordul judeţului, ba în sud, pe câmp, ba prin cine ştie ce întreprindere. Acum e în vizită la o şcoală, mâine îl găseşti la un S.M.A.. sau la o întâlnire cu specialiştii din industrie. Şi tot aşa. Sever şi drept, mângâietor şi grijuliu, când trebuia, oamenii au ajuns să-i spună „tăticu“ şi mai adesea „Tetea“. Şi aşa i-a cam rămas numele. El ştia, dar se făcea că nu aude şi nu vede. Oricum, se bucura. în acest apelativ el simţea încrederea celor din jur.
Şi atunci, uitându-se la Banu. când acesta ajunse lângă maşină spre a se întoarce Ia bază îi zisese :
— Dacă e ceva complicat, sună-l şi pe *tetea.* O scoatem noi la capăt...
Banu îi făcu semn din cap, că a înţeles şi spuse pentru sine : „Ce om de suflet e şi Setea ăsta al nostru !“
Despărţindu-se de preşedinte, Banu urcă în autoturismul condus de Cristescu, şoferul şi tovarăşul lui de drumuri de aproape un deceniu. Bărbat puternic, cu umor şi pus pe poveşti, gata oricând să pună umărul la treabă, era acum

copleşit de căldură. îşi ştergea mereu fruntea şi chelia brobonite de sudoare. Avea o batistă cadrilată, mare cât un prosop.
— E cald, tovarăşe inspector, e zăpuşeală mare. Şi degeaba încerc să-mi. şterg sudoarea. Nu vedeţi ? Sunt tot o apă.
— Ai dreptate Cristescule, parcă-ai sta la gura unui cuptor de pâine, aşa eşti de transpirat.
Geamurile nu le putea deschide pentru că praful ar fi năvălit înăuntru şi ar fi fost mai rău.
— Ceva nou, vreun mesaj de la Ostrov ? îl mai întrebă inspectorul.
— N-am auzit nimic. Dar ştiu că tovarăşii sunt acolo, au coborât.
Nici Banu nu era ocolit de transpiraţ*ie.* „Ehe, parcă suntem într-un cazan “, îşi zise Cristescu. Ceru voie să deschidă aparatul de radio. Căută şi dădu peste un program de muzică populară. Ştia el bine ce caută. Dar pe căldura asta parcă nici Maria Ciobanu nu mai cântă aşa frumos.
Când ajunseră pe asfalt, răsuflară uşuraţi.
— Scăpărăm de praf. Acum pot să deschid geamul ? spuse Cristescu cu un oftat.
— Întâi să coborâm puţin să se mai tragă apa de pe noi. Hai, opreşte aci, în parcarea asta. Avem şi puţină umbră şi chiar o bancă.
— Aşa se mai poate trăi… zise Cristescu şi se dădu după un tufăriş care înconjura parcarea. îşi dezbrăcă cămaşa şi o „stoarse”. Parcă atunci ar fi spălat-o. Chin, tovarăşe colonel, chinul de pe lume.
Statură aşa câteva minute.
— Să mergem, Cristescule. Sunt multe de făcut.
Maşina porni în trombă. Geamul rămase puţin deschis, ceea ce făcu aerul mai respirabil. La radio continua să cânte Maria

Ciobanu. Cristescu lovea maşinal volanul cu degetul arătător, bătând ritmul muzicii.
Banu făcu haz.
— Cristescule, dacă nu le-ai ţine tu ritmul, ăştia s-ar încurca de-a binelea. Ce s-or face când nu eşti la volan ?
— Nu râdeţi, tovarăşe inspector şef, dar fără gestul ăsta parcă nu merge bine... maşina. Eu vreau să nu mai fac dar degetele se mişcă singure.
Conducea bine, era perfect stăpân pe volan şi Banu avea mare încredere în acest colaborator al lui.
Maşina înghiţea kilometru după kilometru. Pe nesimţite au intrat în oraş şi cât ai clipi Banu era deja la sediu.
— Rămâi pe redută, Cristescule. Mai avem de făcut un drum. La Dunăre...
Banu urcă scările către biroul său. În jur, linişte. De undeva se auzi ţăcănitul unei maşini de scris. Era Niculina, mereu la datorie, mereu răspunzând solicitărilor. Cine avea vreo lucrare pe ea o ruga. Şi ea nu refuza pe nimeni, deşi acasă o aşteptau atâtea treburi ale gospodăriei.
— Mai du-te şi dumneata acasă, Niculino, că îţi ajunge...
— Mă duc, tovarăşe comandant, mă duc, mai am puţin şi mă duc...
Ajunse la ofiţerul de serviciu care îi raportă pe scurt, cine l-a căutat. Ceru centrala...
— Da, să trăiţi! Da, înţeleg, nu-i nicio problemă. E bine pe la noi. Vă mulţumesc. Alergăm. Da, da, mergem înainte !...“
Banu zâmbi. Se cunoşteau bine. Au lucrat împreună. Era unul dintre şefii lui direcţi cu care se putea discuta de la om la om. ,,Deci tot ce am cerut ni s-a dat, adică cei care i-am trimis noi. Mă bucur. Ştiţi că mereu ni s-au luat oameni buni, poate pe cei mai buni. Dar asta, de fapt, e şi datoria noastră, să creştem oamenii buni, să dăm şi în centrală... Vă

mulţumesc pentru că m-aţi înţeles. Vreau să-mi refac efectivul. Şi pentru că i-aţi aprobat pe toţi. Să trăiţi !“
Când a aşezat receptorul în furcă Banu radia de bucurie. I se dăduse o veste bună. De fapt, mai multe veşti.
Ceru dispecerului să-i dea legătura cu „Ostrov unu“. I se răspunse că au fost luate măsurile ordonate. „Sunteţi aşteptat”.
Ceru apoi o legătură cu judeţul vecin. De câteva ore bune nu mai avea nicio ştire despre vasul lui Braun. Era nerăbdător să afle veşti de la colegul său.
— Ceva noutăţi ? întrebă el, după ce se salutară reciproc.
— Vasul s-a întors din nou în port. Se pare că au o defecţiune... aşa cum am „prevăzut” !
— Ai făcut ceva ?
— Conform înţelegerii. încetul cu încetul se dau pe mâna voastră. Trebuie...
— Auzi colega, auzi vecine ? Mergem mai departe conform planului... Trimitem acum un „mecanic” s-o contacteze pe femeie cu un „mesaj” de la inginer... şi femeia o să iasă în oraş. Sigur. „Mecanicul” o să plece imediat spre tine. E Mircescu, îl cunoşti, dar trebuie să-l ajuţi. Adică oamenii tăi să-i dea tot sprijinul. O stratagemă... să sperăm că vom reuşi. Trebuie.
— Bun. Suntem pe fază. Să sperăm că scenariu] vostru va rezista la toate încercările.
— E obligatoriu. Cu bine, prietene ! Cu bine !
Convorbirea luă sfârşit. Ideea cu „defecţiunea” făcea parte din plan. Mărea şi nervozitatea între membrii echipajului şi aducea câştigul de timp necesar. Erau atâtea de făcut. Şi... sub apă. şi... pe vas !
„În definitiv, îşi zise Banu părăsind biroul şi coborând scările, dacă ne reuşeşte această întâlnire şi discuţia cu Helga, sper să ajung şi la cotitura pe care o aştept. Am nevoie de acest

«moment». Trebuie să iasă cu bine. Trebuie ! Toate datele sunt încurajatoare. Și Mircescu nu poate da greș. Dacă reușește să dezlege «nodul Helga», restul e rutină. Așa poate fi salvat și Urdeanu”.
Timpul părea condensat. Căldura continua să-i chinui e și pe el și pe Cristescu. Porniră. Mașina a tras tare, astfel că în scurt timp s-au apropiat de Ostrov. Totul era toropit de căldură. Singure, câteva berze pândeau pe dig. Pe mal apărură șerpii, semn că apa creștea. Liniște în luncă. în jurul copacilor rămași stingheri din luncă, după defrișare și darea terenului agriculturii, se odihneau turmele de oi ale gospodăriei conduse de inginerul Mantu. Oile lui aduse tocmai din Australia. Oile de care-i vorbise colonelului atunci când s-a luptat cu molima aceea neiertătoare. Mantu îi ceruse ajutor lui Banu. Și Banu vorbise unde trebuia. Se luaseră măsuri imediat „Dar de ce așa ? gândi Banu. Unii oameni numai de frică știu ? De ce n-au răspuns imediat la apelul inginerului, director peste sute de oameni, mii de animale, peste zeci de mii de hectare de pământ ? Tot birocrația asta păcătoasă. E o birocrație care aduce, fără discuții, pagube...“
La marginea Fățanei o scroafă sălbatică și șapte-opt porci se bălăceau grohăind. Aici e împărăția vânatului. Și mistreți. Și fazani. De vulpi să nu mai vorbim. De rațe sălbatice la fel. Pâlcuri de nuferi plutesc în smârcurile acelea, nuferi albi și galbeni, puzderie de nuferi. Un joc fantastic de culori și țesături de trestie și papură. O înfrățire ciudată, nefiresc de ciudată, sub acest văzduh înalt.
Ceva mai departe, soarele se zbătea într-o mare vatră de focuri, undeva peste vârfurile copacilor, dincolo de Ostrov. Aerul este cald, nu chiar atât de fierbinte, ca în urmă cu câteva ceasuri. Luna îl pândea cu rotundul și argintiul din cealaltă parte, iscodind parcă momentul asfințitului. Pândea

clipa când va lua sub puterea ei câmp, şi cer, şi ape, şi animale, şi oameni. Până una alta totul stătea în echilibru.
— Când soseşte tovarăşul colonel trebuie să-i prezentăm sinteza cazului, cu ultimele date şi cu ultimele propuneri, zise Mircescu, continuând să privească în undele apei.
— Suntem gata ! îi răspunse Tăutu, privind parcă îngândurat zborul de păsări. Dar ştii cum e, niciodată nu poţi zice că stăpâneşti totul. întregul e tot la dumnealui. Montajul nostru are câteva fisuri pentru că ne lipsesc nişte date. Doar şeful nostru poate închega ansamblul.
Tăutu se opri căutând să vadă reacţia lui Mircescu, dar faţa acestuia nu-i spunea nimic. „Aha, îşi zise Tăutu, se face că nu mă pricepe şi pe urmă plesneşte soluţia. Mircescu ăsta e dat naibii. Acum el combină nişte amănunte, sunt sigur".
Hotărât să-l lase în apele lui pe Tăutu, Mircescu tăcea. Mergeau amândoi pe plaja îngustă, cu nisipul deosebit de fin şi fiecare îşi urma gândul în linişte, începură să apară şi gângăniile alea nenorocite. Ţânţarii sunt un adevărat blestem. Au stat ascunşi prin locuri ferite de soare şi acum, spre seară, îşi fac apariţia, ies la vânătoare. Şi cel mai mult le place sângele de om.
— Parcă era vorba să stropească cu ceva împotriva afurisiţilor ăştia de ţânţari, rupse tăcerea Mircescu, strivind insecta care i se aşezase pe obraz.

Tăutu își dădu seama că „atacul“ acestei insecte l-a smuls din plasa de gânduri, ceea ce l-a iritat mai mult decât înțepătura în sine. Se simți obligat să readucă discuția în lumea lor de probleme și de frământări.

— Crezi că Helga îl poate apăra pe Urdeanu ?

— Greu de spus. Date speciale despre Helga. Urdeanu, Braun, Hans și ceilalți deține, cred, inspectorul nostru șef. Sunt „știri“ de ultimă oră. Braun nu pleca la drum decât cu oameni pe care-i socotea siguri. Că pot fi și surprize, asta e altă treabă. Și noi trebuie să fim în preajmă.

— Helga e o primejdie pentru Braun. Nu înțeleg cum el n-a priceput treaba asta. Colaborarea cu ea e forțată. Are la bază un șantaj ordinar Nu poate fi un om sigur. Braun e ticălos, nu tâmpit. Numai dacă nu cumva patima e mai tare decât înțelegerea, decât inteligența sau dacă nu era mai sigur cu ea pe vapor. Avea nevoie de un instrument... Cine naiba ou și-ar dori o asemenea femeie ? Nu te uita la mine așa, mă referam la cei de pe vas !!!

— Unora poate că le-a făcut niște avansuri, deși din câte știu eu până acum, frumoasa asta nu e o stricată. S-a vândut odată și cred că regretă. Acum liniștea își desfășura puterea ei

în toate colturile, Noapte la Dunăre, noapte robită de cântece molcome de greieri şi zbateri de păsări.
Banu era aşteptat de cei doi subordonaţi ai săi, care-l salutară cu respect.

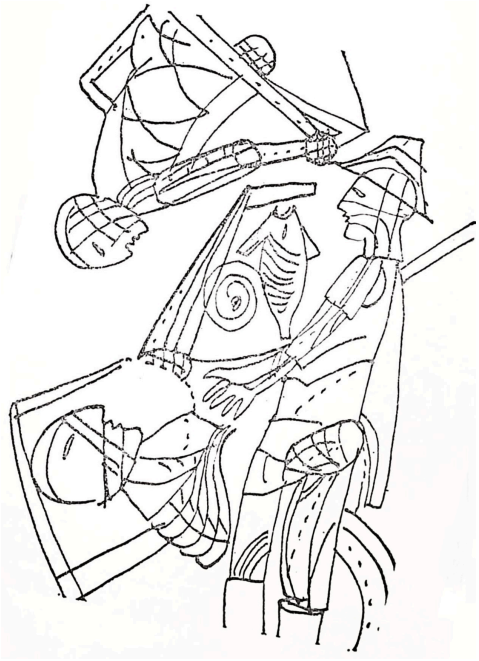

— Cum stăm băieţi, ceva noutăţi ? le zise Banu. Cei doi se priviră întrebători.
„Înseamnă că şeful a hotărât ceva, are o variantă la care noi poate nici nu ne-am gândit". Aşa au tradus cei doi salutul lui Banu.
Dădu mâna cu fiecare în parte şi le zâmbi cu subînţeles. De fapt nu era nemulţumit de felul cum lucraseră cei doi. Nu le putea reproşa nimic. Mai ales pentru operativitatea de care dăduseră dovadă. Putea chiar să-i felicite.
— Vreau să nu te reţin prea mult, Mircescule, zise colonelul. Pentru că ai o sarcină delicată de executat şi trebuie să pleci cât mai repede cu putinţă. De îndată ce vom pune la punct unele detalii cu privire la noua ta misiune.
— O nouă misiune ? îndrăzni Mircescu, puţin tulburat de această întorsătură.

— Exact. O nouă misiune în acest caz. Ce, te-ai plictisit ? Nu v-aţi întrebat niciunul ce se va întâmpla cu Urdeanu !... Braun şi ceilalţi nu vor sta cu mâinile în sân. Mai mult ca sigur că-i vor da caseta aceea „buclucaşă” şi după... N-ar fi bătut el, Urdeanu, atâta drum şi, mai ales, cum bine aţi intuit, n-ar fi riscat această aventură, dar... Şi în casetă va fi... Şi Urdeanu, după ce a dat documentul, şi fără piese, nu va mai avea nicio valoare, deci... Nici el şi poate nici Helga, care ştie prea multe ! În casetă se află o valoare mult prea mare şi un secret mult prea important pentru ca un inginer, bun de altfel, şi o femeie, frumoasă desigur, să le afle şi să le poată, din neglijenţă, divulga. Pricepeţi, băieţi ?
Cei doi dădură din cap. „Aşa era, într-adevăr !“
— Trebuie deci să găsim şi antidotul, nu ?
Se aşezară în jurul mesei din „chioşcul Gâştii“.
— Înseamnă că nu au plecat încă, zise Tăutu, cu ochii ţintă la Banu.
— Au plecat Dar s-au întors... Colonelul zâmbi din nou cu subînţeles, îmbrăţişându-i pe cei doi cu privirea ochilor lui albaştri, ca o speranţă. Nu ştiu din ce cauză, dar au o problemă cu motorul...
— Şi noi care ne pregăteam cu sinteza, făcu Tăutu. vădit dezumflat de cele auzite, şi. mai ales, de cele pricepute.
— Văd că aţi scris-o frumos, daţi hârtia să v-o citesc, cred că e foarte interesant şi foarte util. Concluzia poate o mai amânăm. Deocamdată, zise Banu, după ce citi cele scrise, se impun câteva mişcări.
Tăutu respiră parcă uşurat. încă o dată se dovedea clarviziunea lui Banu.
— Gata, copii, se auzi vocea lui Nae. Ciorbiţa este gustoasă ca la muma acasă, vă poftesc la masă, şi pescarul se apropie cu ceaunul către chioşc. Îl urma Ion cu mâinile prea ocupate.

— Să trăiţi tovarăşe colonel, iertaţi-mă, nici nu văzui când... Mă bucur că vă mai văd şi că veţi cinsti din bucatele pregătite de mine ajutat de urâtul ăsta de Ion.
— Şi eu mă bucur, nene Nae, că revăd pe cel mai îndemânatic şi priceput pescar din zonă. E bine că te gândeşti la băieţii mei, că ai grijă de ei...
— Altfel se poate, tovarăşe comandant ? zise acesta măgulit. Păi, ei muncesc ziua şi noaptea, n-au stare, i-am văzut eu, da' nu-mi bag nasul în oală... eu am treaba mea şi dacă au nevoie de mine, sunt pe-aproape cu tot ce poci face... Cit mai poci, continuă el, îmi fac datoria de cetăţean şi pescar dunărean.
Aşeză împreuna cu Ion farfuriile şi tacâmurile pe masă, mămăliga aburindă, apoi Nae, cu un polonic din lemn, puse la fiecare ciorba şi se retraseră.
— Deci, Mircescule, ne-am înţeles. Trebuie să meargă totul şnur. Vii din partea lui Urdeanu. Ca să n-o sperii. Apoi, treptat, treci în ofensivă... Nu se poate să nu reuşeşti.
— Numai să n-o sperie persoana mea... adică atunci când o să trec la „ofensivă"... reacţiona Mircescu aşezând lingura lingă farfurie. Parcă îi pierise pofta de mâncare. Mintea începuse să-i lucreze febril. Nu se îndoia că această nouă variantă, mai bine zis această nouă direcţionare a cazului, fusese bine gândită de colonelul Banu şi că se urmărea nici mai mult, nici mai puţin decât salvarea lui Urdeanu şi chiar a femeii.
— Helga nu se sperie de bărbaţi drăguţi. Pentru Helga, continuă Banu, singurul bărbat hidos este cu siguranţă Braun. Credeţi că ea nu—şi dă seama că ăsta poate oricând reduce la tăcere colaboratorii şi asta fără nicio problemă de conştiinţă ? A mai făcut-o cu ani în urmă, aţi aflat-o chiar voi, cu negustorul Urdeanu, şi poate şi cu alţii pe care nu-i ştim. Aşa că Helga trebuie adusă aici. Trebuie să—şi dea seama mai bine ce o poate aştepta... Pe ea şi pe Urdeanu. S-ar putea,

totuşi, şi trebuie şi asta să intre în calculele noastre, s-ar putea ca femeia să vrea să vorbească cu Urdeanu. îi dai de înţeles că acum ar fi periculos. E bine să-l evite, Braun s-ar putea să le facă de petrecanie la amândoi sau cel puţin măcar unuia, fapt ce nici noi nu-l dorim şi cu atât mai mult ei. Femeia va fi sigur receptivă şi cred, Mircescule, că o să vii şi cu alte noutăţi de la ea. I-am aflat
viaţa. N-am timp să—ţi povestesc. E un roman. Datele necesare le ai în aceste note. Le citeşti şi gata. Dracul nu e aşa de negru. Dar să nu ne lansăm în prea multe ipoteze că te poţi încurca, rosti Banu ridicându-se. A fost prea bună această ciorbă a lui nea Nae. Asta-i tot. Toată lumea ştie ce are de făcut. Deci, Mircescule, pe cai. Succes ! Aştept veşti. Vom acţiona conform planului şi la timpul potrivit.
— Am înţeles, mă voi strădui să fiu la înălţime, tovarăşe colonel.
— Şi nu uita, iei legătura cu tovarăşii de acolo. Mi-a promis comandantul că ne va da tot ajutorul.
— 'Nţeles, să trăiţi ! şi Mircescu se îndreptă spre maşina cu care venise. Aceasta porni, urmată de un nor de praf. Se mai auzi zgomotul motorului un timp, apoi dispăru şi el. Din nou se instală liniştea la Ostrov.
— Deci, Tăutule, zise la un moment dat Banu, verigile se aşază una câte una. Trebuie însă să luăm în calcul şi neprevăzutul cât de cât. Nu ?
— Ştiţi... îndrăzni Tăutu, dar Banu i-o luă înainte.
— Nu e vorba de o critică. Sunt sigur că v-aţi gândit. Dar, hai să-i zic aşa, nu îndeajuns. Orice e posibil când e vorba de crearea unei breşe. Mai ales când luptăm pe acest front nevăzut. Nu-i aşa ?
Nae se apropie de chioşc. Revenise şi adusese un platou cu peşte făcut ,,la proţap“.

— Prea .multe bucate, nene Nae, prea multe, zise Banu. Şi noi vrem să ne păstrăm aşa cum suntem, nu să ne îmborţoşăm. Avem multe de făcut şi trebuie să fim supli.
— A., nu, râse pescarul, peştele nu îngraşă, şi peste un ceas-două vi se face foame iar... Numai gustaţi... E ceva a-ntâia, tovarăşe comandant. Castelanul văd că a învăţat ceva de la mine. De când cu critica de aproape cu tot ce poci face... Cât mai poci, continuă el, îmi fac datoria de cetăţean şi pescar dunărean.
Aşeză împreună cu Ion farfuriile şi tacâmurile pe masă, mămăliga aburindă, apoi Nae, cu un polonic din lemn, puse la fiecare ciorba şi se retraseră.
— Deci, Mircescule, ne-am înţeles. Trebuie să meargă totul şnur. Vii din partea lui Urdeanu. Ca să n-o sperii. Apoi, treptat, treci în ofensivă... Nu se poate să nu reuşeşti.
— Numai să n-o sperie persoana mea... adică atunci când o să trec la „ofensivă“... reacţiona Mircescu aşezând lingura lângă farfurie. Parcă îi pierise pofta de mâncare. Mintea începuse să-i lucreze febril. Nu se îndoia că această nouă variantă, mai bine zis această nouă direcţionare a cazului, fusese bine gândită de colonelul Banu şi că se urmărea nici mai mult, nici mai puţin decât salvarea lui Urdeanu şi chiar a femeii.
— Helga nu se sperie de bărbaţi drăguţi. Pentru Helga, continuă Banu, singurul bărbat hidos este cu siguranţei Braun. Credeţi că ea nu—şi dă seama că ăsta poate oricând reduce la tăcere colaboratorii şi asta fără nicio problemă de conştiinţă ? A mai făcut-o cu ani în urmă, aţi aflat-o chiar voi, cu negustorul Urdeanu, şi poate şi cu alţii pe care nu-i ştim. Aşa că Helga trebuie adusă aici. Trebuie să—şi dea seama mai bine ce o poate aştepta... Pe ea şi pe Urdeanu. S-ar putea, totuşi, şi trebuie şi asta să intre în calculele noastre, s-ar putea ca femeia să vrea să vorbească cu Urdeanu. Îi dai de

înţeles că acum ar fi periculos. E bine să-l evite, Braun s-ar putea să le facă ele petrecanie la amândoi sau cel puţin măcar unuia, fapt ce nici noi nu-l dorim şi cu atât mai mult ei. Femeia va fi sigur receptivă şi cred, Mircescule, că o să vii şi cu alte noutăţi de la ea. I-am aflat viaţa. N-am timp să—ţi povestesc. E un roman. Datele necesare le ai în aceste note. Le citeşti şi gata. Dracul nu e aşa de negru. Dar să nu ne lansăm în prea multe ipoteze că te poţi încurca, rosti Banu ridicându-se. A fost prea bună această ciorbă a lui nea Nae. Asta-i tot. Toată lumea ştie ce are de făcut. Deci, Mircescule, pe cai. Succes ! Aştept veşti. Vom acţiona conform planului şi la timpul potrivit.

— Am înţeles, mă voi strădui să fiu la înălţime, tovarăşe colonel.

— Şi nu uita, iei legătura cu tovarăşii de acolo. Mi-a promis comandantul că ne va da tot ajutorul.

— 'Nţeles, să trăiţi ! şi Mircescu se îndreptă spre maşina cu care venise. Aceasta porni, urmată de un nor de praf. Se mai auzi zgomotul motorului un timp, apoi dispăru şi el. Din nou se instala liniştea la Ostrov.

— Deci, Tăutule, zise la un moment dat Banu, verigile se aşază una câte una. Trebuie însă să luăm în calcul şi neprevăzutul cât de cât. Nu ?

— Ştiţi... îndrăzni Tăutu, dar Banu i-o luă înainte.

— Nu e vorba de o critică. Sunt sigur că v-aţi gândit. Dar, hai să-i zic aşa, nu îndeajuns. Orice e posibil când e vorba de crearea unei breşe. Mai ales când luptăm pe acest front nevăzut. Nu-i aşa ?

Nae se apropie de chioşc. Revenise şi adusese un platou cu peşte făcut „la proţap".

— Prea multe bucate, nene Nae, prea multe, zise Banu. Şi noi vrem să ne păstrăm aşa cum suntem, nu să ne îmborţoşăm. Avem multe de făcut şi trebuie să fim supli.

— A, nu, râse pescarul, peştele nu îngraşă, şi peste un ceas-două vi se face foame iar... Numai gustaţi... E ceva a-ntâia, tovarăşe comandant. Castelanul văd că a învăţat ceva de la mine. De când cu critica de rândul trecut, că se simţise cu musca pe căciulă, parce e altul...
Cei doi ofiţeri zâmbiră. Nae avea chef de vorbă Pesemne destupase o sticla scoasă de la nisip.
— Dacă-l mai iei aşa peste picior, nene Nae. n-o să—ţi mai dea voie să legi barca de ponton. îi zise Banu.
— Nu face el una ca asta, răspunse încrezător pescarul, că înseamnă să rămânâ fără de peşte şi cine l-ar mai ajuta să scoată porcii ori viţelul din baltă ? Hai Ionică, taică, i se adresă el castelanului, hai că ne-apucă dimineaţa şi mai sunt multe de rânduit p'acilea.
Urmăriţi de privirile ,.oaspeţilor", se făcură nevăzuţi.
— în găsirea celor mai bune soluţii, reluă Banu discuţia, se poate observa priceperea şi destoinicia lucrătorului. Să nu uiţi niciodată. Tăutule. că luptăm împotriva unora care—şi făuresc şi ei planuri, stratageme. ca şi noi... Să nu-i considerăm nici proşti, nici slabi. Trebuie să intuim ce vor face. îmi pare bine că v-aţi gândit şi voi la varianta cu Helga. Acum, aveţi, uite, şi aprobarea s-o puneţi în aplicare. Acum e momentul. Nu uitaţi nicidecum de Urdeanu. Ne interesează bunurile, filmele, materialele, invenţia, dar şi oamenii !
Se opri puţin şi trase în piept aerul răcoros al serii.
— Sunt curios cum va reacţiona Helga. mai ales când Mircescu îi va pune în faţa ochilor scrisoarea lăsată de Urdeanu pentru mama lui. Banu îl privi scurt pe colaboratorul său. Şi mai are Mircescu o surpriză pentru Helga... Până la urmă poate pricepe realitatea.
Se ridicară şi o luară încet către malul Dunării.
Fluviul curgea bolborosind cântece de mult uitate, picurat de pe corzile groase ale unor violoncele neştiute. Parcă se torcea

veşnicie din apă. aer şi lumini de lună.
— Şi pentru tine am ceva, zise Banu. După ce termini treaba aici şi totul e pregătit, mergi cu mine. Dimineaţă trebuie să stai neapărat şi tu de vorbă cu cineva.
— Am înţeles tovarăşe inspector şef. ,.Să fie vorba de mama lui Urdeanu. de Păun sau de soţia lui... Zău dacă mai pricep", gândi el.
Braun se făcuse foc. parcă turbase, după ce Hans îl anunţa că ceva nu-i în regulă la motor înjura continuu. Din dobitoci şi neisprăviţi nu mai scotea pe niciunul. Doar tuşea de care de la un timp nu putea scăpa, îl făcea să se mai potolească din când în când, ca apoi s-o ia de la capăt.
Du-te dracului, zise în gând Hans. Cu ce-om fi noi vinovaţi dacă s-a întâmplat nu ştiu ce cu vasul tău, porc nenorocit. L-ar fi plesnit peste bot, l-ar fi tras de barbişonul ăla de ţap puturos sau chiar i-ar fi făcut vânt în Dunăre să-l mănânce peştii, dacă n-ar fi fost el ăla tare şi cu bani.
Mecanicii încercară să tacă ceva, dar înnebuniţi de istericalele bossului o lăsară mai moale.
Prin Hans fură nevoi ţi să-i facă cunoscută nevoia de a se întoarce în port să ceară ajutor.
— Ajutor ? ! ! ţipă Braun. Nişte oameni cu cap de câini împuţiţi, asta sunteţi, nişte şarlatani, nu mecanici !...
Vasul de fapt mersese multă vreme destul de bine, Braun fiind bucuros că va ajunge la timp la punctul unde aveau să lucreze scafandrii. Dar atâtea manevre prin apele învolburate ale Dunării şi „ajutorul" primit într-o noapte mai întunecoasă au provocat avaria. Faptul era consumat. Şi... nimeni... nu era de vină. Defecţiunea îl obligă deci să se întoarcă în port. Hans, care nu-i slăbea din ochi, nici pe boss, nici pe Helga, observă la aceasta o paloare accentuată a feţei, apoi femeia dispăru în cabină. Nu erau toate în regulă.

Cu fața congestionată, Braun se plimba agitat pe punte. Nu putea să stea locului. Bombănea întruna. „Niște câini, asta sunteți, niște fii de cățele, uite ce-am ales eu...“ Tot năduful și-l vărsa în special pe cei doi mecanici și pe Hans.

Tot agitându-se și blestemând la un moment dat l-a chemat pe Hans și i-a strigat :

— Cheam-o pe Helga !

Hans s-a executat și a transmis ordinul, iar Helga s-a ivit imediat.

— Helga, te rog să iei legătura cu cineva din port care să ne ajute, i se adresă Braun. Uite ce mi-au făcut dobitocii ăștia. Acum, când totul era gata. Niște fii de cățele !

— Bine, boss, răspunse aceasta cu gura pe jumătate.

Gândul îi fugea mereu la Urdeanu pe care-l bănuia aflat pe undeva prin apropiere, ascuns lângă malul Dunării. Coborî din nou în cabină, se îmbrăcă simplu, dar cochet, se fardă și plecă Ia căpitănia portului. O întâmpină un tânăr înalt, îmbrăcat corect, sallutând-o cu un respect nedisimulat

— Cu ce vă putem fi de folos ? întrebă el. Sunteţi de pe vasul domnului Braun, nu ?
Helga era calmă. „Fusese văzută când a coborât da pe vas”!
— Da, domnule. Proprietarul vasului nostru, domnul Braun, m-a trimis după ajutor. Plăteşte tot. Avem defecţiuni la motoare. Dorim să ne ajutaţi, zise ea ca şi cum ar fi rostit o poezie învăţată pe de rost.
— Cum să nu, răspunde acesta destul de amabil. Am să dau telefon la atelier, vă pot fi de folos chiar acum. în câteva ore sau, dacă nu. cel târziu mâine dimineaţă, reparaţia, vă garantez, va fi gata. Poftiţi în biroul meu. doamnă.
Femeia nu făcu mofturi. N-avea de ce să—şi facă temeri. Omul acesta parcă o făcuse să—şi revină din uluiala, din starea precară de la început. Luă loc pe scaunul oferit de tânăr şi aşteptă până acesta termină de vorbit.
— Totul se rezolvă, zise el. Ar mai fi ceva. Dacă nu vă supăraţi...
— Vă rog, rosti Helga, puţin dezorientată de cuvintele ultime ale tânărului.
— Cineva vrea să vă vadă, un prieten, aşa ceva, sau să vă transmită ceva de la un prieten comun, nu ştiu prea bine...
Helga se arătă iniţial bucuroasă, deşi o cuprinse îngrijorarea.
— Cu plăcere. „Trebuie să fiu calmă, gândi ea, chiar dacă mi se întinde vreo capcană...”. Dar cine ar putea fi acel prieten ? Sunt puţin surprinsă...
— Nici n-am vrut să aflu, zice tânărul. In orice caz, persoana respectivă se găseşte la hotel. Vă puteţi întâlni aici sau la hotel. Zice că se găseşte. în cazul când aţi prefera să staţi de vorbă, la hotel.
„Gelu este, tresări ea. Dar asta ar fi prea de tot. Toate vin aşa de amestecate, fără noimă. De ce îmi trimite vorbă prin acest om ? De unde până unde ? L-o fi plătit...Dar dacă ?!...“.

— Aştept răspunsul, doamnă, domnişoară, se corectă el. Eu vreau să vă ajut şi mi-am făcut datoria. Dacă vreţi puteţi pleca. Câţiva mecanici vor veni la vas.
— Cu certitudine ?

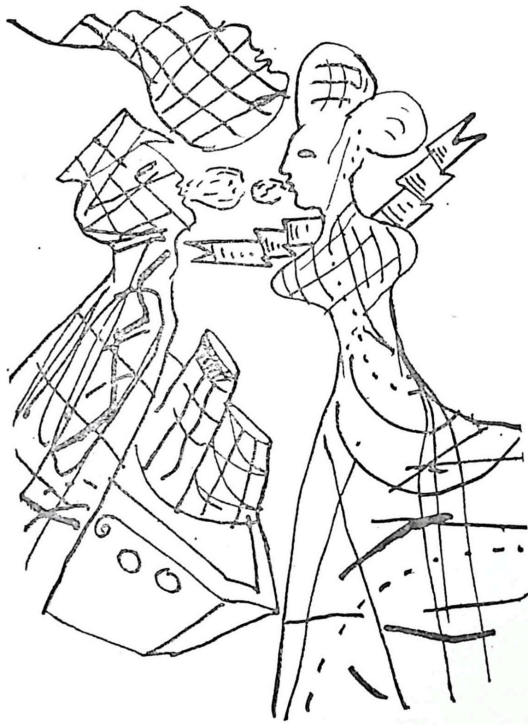

— Asta ne este datoria şi meseria. Suntem oameni de onoare doamnă.
Helga se linişti întrucâtva. Omul părea corect, uşor curtenitor, ceea ce era firesc. Problema pentru care o trimisese Braun o rezolvase bine, aşa că de ce nu ar da un tur prin oraş să vadă ce şi cum. Deci se hotărî să accepte această întâlnire.
Inima femeii bătea cu putere. Abia stăpânindu-se rosti.
— Accept, spuse ea tânărului din port. Peste două ore voi fi la hotel. Vă rog să transmiteţi răspunsul meu.
— Prea bine, domnişoară, comunic la hotel. Şi nu uitaţi, eu sunt la dispoziţia dumneavoastră. Mi-a făcut plăcere. Bună ziua.
Femeia dădu să plece, dar se întoarse când ajunse la uşă.
— După ce-l recunosc ?

— Vă recunoaşte el, domnişoară. Şi cred că e de ajuns că vine din partea prietenului dumneavoastră...
Helga părăsi biroul tânărului sub privirile atente ale "lucrătorului din port". Aşa, uşor speriată, puţin neliniştită, era parcă şi mai frumoasă.
Cei doi mecanici ai lui Braun se apucară de lucru ajutaţi de scafandri şi Hans. Braun, auzi ceva şi despre arborele de transmisie, apoi urmări un timp activitatea acestora, şi, la un moment dat, se retrase în cabină. Se simţea obosit, chiar foarte obosit.
Efortul făcut, dar mai ales enervarea după cele întâmplate, îl epuizaseră vizibil. ,,Ce ghinion ! Ce blestemăţie de ghinion !" Luă câteva calmante, adică trei păhărele de „Melasa" şi se întinse pe pat.
Helga îi aduse vestea.
— Ne' vor ajuta, boss. Au fost foarte drăguţi. Cel cu care am discutat va trimite o echipă de specialişti în motoare. Şi piese de schimb, dacă avem nevoie...
— Şi plata ? întrebă el, făcând un efort pentru a se concentra.
— După ce se repară. S-ar putea să nu fie ceva deosebit. O să discutaţi...
— În ordine Helga, mulţumesc, zise Braun. Eşti o fată bună. Apropie-te.
Femeia se apropie şi Braun întinse mâna păroasă şi roşcată să-i mângâie părul.
— Am devenit un nevrotic şi un... spăimos, Helga, îi zise el. Nu regreţi că ai venit cu mine ?
— Deloc boss. Şi nu e adevărat când spui că eşti un nevrotic, cred că eşti doar obosit şi îngrijorat. Dar toate se vor termina cu bine.
— Helga, tu eşti tânără, poţi vorbi aşa. Şi pe deasupra eşti şi frumoasă. în fond poate că ai dreptate, dacă mă odihnesc un pic o să-mi treacă. Mai am atâtea de făcut. Ai să vezi.

Băutura şi oboseala, poate şi încordarea îl făcură nostalgic şi-l înmuiară.
— Câteodată mă întreb, dacă am făcut tot ce trebuia pentru tine... poate că ai fi meritat mai mult. Să terminăm treaba aici şi să vedem noi acasă !
Braun avea chef de confesiuni. Din cauza alcoolului devenise lacrimogen. Pentru Helga spectacolul era din ce în ce mai greu de suportat, îi era teamă
să nu devină violent. Căută să nu-l contrazică cu speranţa că oboseala îşi va spune cuvântul.
— Câteodată am impresia, adăugă el, că toate mi se întorc împotrivă. Asta este un semn tot al neînţelegerii, al absurdităţii sau, pur şi simplu, o dovadă că m-am înconjurat de oameni proşti. Acasă am să iau măsuri...
— Nu, boss. Nu. Cred că eşti doar obosit, cum ţi-am mai spus, asta te face să vorbeşti aşa. Odihneşte-te acum. Câteva ore bune de somn au să—ţi facă bine, să nu—ţi mai aminteşti de lucruri care nu sunt normale !
— Poate că ai dreptate, Helga. Ai grijă, verifică ce fac oamenii şi nu-l scăpa din ochi pe Hans. Nu mai am încredere în pezevenghiul ăsta. Coace de unul singur ceva. Aşa îmi spune mie intuiţia. Fii atentă. Mă aperi pe mine, te aperi pe tine. Şi nu numai pe tine...
— Bine, boss, am înţeles, cred că te poţi bizui pe „sufleţelul tău“, rosti Helga şi, trecându-i mâna peste frunte, simulând o mângâiere a feţei, şi sărutându-l, ieşi din cabină.
Pe punte respiră aer curat. Avea nevoie de aer curat. Se uită la ceasul brăţară, îl căută pe Hans şi-l puse în temă cu indispoziţia lui Braun şi cu ordinele date. Acesta, la rându-i, devenise o mică fiară. Privea la Helga stăpânindu—şi cu greu poftele. Acum, ştiindu-l pe Braun dormind, încercă să forţeze nota, s-o constrângă fizic. Femeia îl respinse cum putu şi scăpă doar asigurându-l că „altă dată“ nu se va opune.

— Lasă-mă Hans ! Trebuie să ajung în oraş. Am o treabă! Nu fi prost şi nebun. Altă dată. Mai avem atâtea zile.
Nici ea nu ştia de unde găsea vorbe şi putere. Până la urmă reuşi să scape. Hans se domoli, se retrase vrând să-i demonstreze tăria şi importanţa.
— Bine, Helga, lasă totul în grija mea, o să mă ocup îndeaproape de reparaţii...
Helga, fericită, dispăru în cabina ei să se pregătească pentru ieşire. încuie uşa, se schimbă în grabă şi apoi dispăru de pe vas. Ceilalţi din echipaj nici nu văzură când ea a plecat.
Se duse direct la hotel. Ceru o cameră, camera cu acelaşi număr de data trecută. Luă cheia. Urcă vădit emoţionată şi neîncrezătoare. Deschise şi intră.

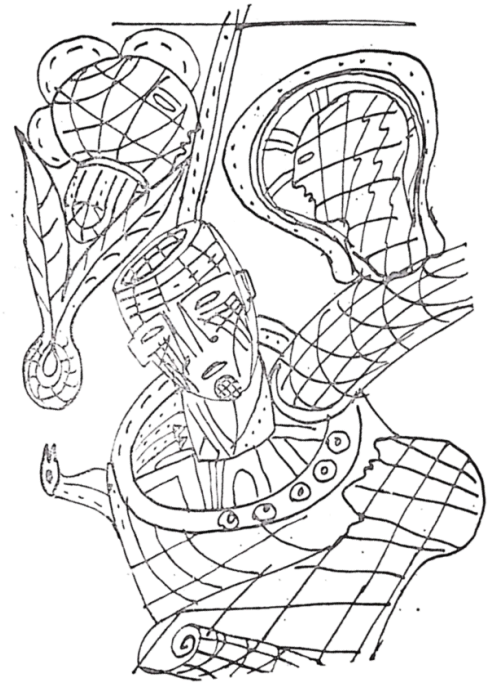

Gândul la această întâlnire, care la un moment dat i se păru neverosimilă, o făcu să-i sporească încordarea.
Se auziră bătăi în uşă. Privi ceasul. Exact două ore de la despărţirea de acel tânăr care o îndemnase să accepte acea întâlnire.
Deschise şi în uşă apăru Mircescu.
— Bună ziua, domnişoară, zise el într-o nemţească stricată.

— Bună ziua, răspunse femeia.
— Am un mesaj de la Gelu. Pentru asta am venit...
— Intraţi, vă rog, îl invită ea, tot în germană. Poate că aude cineva, adăugă ea puţin speriată, după ce Mircescu intră în cameră. Închise şi lăsă cheia în uşă.
— Da, domnule...
— Mircescu, mă numesc.
— Vă ascult, domnule... Mircescu, ziceţi ?
— Da. Mircescu.
— Domnule Mircescu nu pot întârzia mult de pe vas. Avem necazuri mari şi dacă mi se observă dispariţia s-ar putea...
— Nicio grijă, domnişoară Helga. Pot să iau loc ?
— Da, bineînţeles, vă rog, îl invită de data aceasta în româneşte.
— Mulţumesc, aşa e mai bine. Tot limba pe care am moştenit-o e mai la îndemână. Ne putem înţelege mai uşor...
— Cum, ne putem înţelege ? întrebă Helga contrariată. „Ăsta ar vrea să mă şantajeze ?“ îi fulgeră ei prin minte. „Cum nu mi-am dat seama ?“ Helga încerca o părere de rău că venise. Se strânse ca un arici, gata să se apere.
— Adică ne putem înţelege mai bine, repetă Mircescu, în limba pe care am primit-o, am moştenit-o, cum vreţi, o dată cu laptele supt de la sânul mamei... N-aveţi nicio grijă, eu nu vă vreau decât binele. Am o obligaţie pe care doresc să o duc la îndeplinire. Atât. Am o misiune. Nu vă speriaţi.
— Mulţumesc, rosti femeia roşind. Scuzaţi-mă. Mi-am închipuit că... sunt totuşi o biată femeie...
— Am înţeles prea bine, o întrerupse Mircescu.
Despre Helga aflase multe. Materialul dat de inspector era complet. Şi nu o dată l-a surprins. Mama ei fusese româncă. în timpul războiului fusese victima unui ofiţer neamţ care-o violase. Trezit din beţie, neamţul a fost impresionat de frumuseţea femeii şi a căutat să—şi repare păcatul. Femeia n-

a mai vrut să audă de el, dar a născut o fetiță. Tatăl a murit, pe undeva, prin câmpiile ruse. Aflase de fetiță și o recunoscuse oficial. Scrisese și acasă la el despre faptul că avea o fetiță și dacă i se va întâmpla ceva părinții să o aibă în grijă. Atât. Și Helga a rămas repede orfană și de mamă. Imediat după război aceasta s-a prăpădit de foame și mizerie și de ruşine. Au crescut-o alții. A făcut școala primară și primele clase de liceu, când, la un moment dat, s-a trezit chemata de ,,familie“ în Germania.
Aici a avut o soartă dramatică. Era tratată ca o servitoare. Frumoasă și bine făcută ațâța poftele bărbaților. Cei din preajmă îi ofereau… bordelul.
Era aruncată dintr-un loc în altul. Ar fi vrut să revină în România unde se găsiseră atunci, în copilărie, oameni de suflet care au crescut-o. Ce să facă ? A intrat în atenția oamenilor lui Braun. Acesta a plăcut-o, i-a oferit o slujbă la unul din atelierele-laborator ale întreprinderii. Aici i-a înscenat tot felul de stricăciuni făcând-o să nu iasă din amenzi, pe care el, Konrad von Braun, generos, le anula. Pe urmă a fost o poveste, un furt în care tot Helga era băgată și tot Braun a… salvat-o. Când a crezut de cuviință că a sosit momentul, Braun a trecut la ofensivă. Ori accepta să-i devină secretară și ,,intimă“ prietenă, ori nimeni n-o mai putea scăpa din atelierul acela blestemat urmând să plătească toate pagubele trecute și… viitoare. Helga a cedat. Cu scârbă, cu ură, dar a cedat. Treptat se părea că s-a-mpăcat cu noua situa*ție.*
Frumusețea și tinerețea ei biruiră. Oricine o vedea, chiar și Braun, o socoteau o femeie fericită. învățase lecția vieții. Nimeni nu mai putea citi în sufletul ei.
Cam așa se configura imaginea Helgăi din notele citite de Mircescu. Acum o privea și căuta să treacă dincolo de aparență.

— Înainte de a începe, vreau să știu în ce relații vă aflați acum cu Braun și cu ceilalți. După întâlnirea cu Gelu și predarea materialului. Este foarte important pentru ceea ce am să vă comunic.
Helga stătu puțin pe gânduri. Omul știa ! înseamnă că... Ce să facă ? Bărbatul din fața ei îi inspira încredere. Pe vapor o aștepta Braun și Hans, animal dezlănțuit. Ce să facă ? Hotărî să aibă încredere, dar vru să mai tragă de timp.
— Nu cred să fi intervenit ceva care să vă împiedice să-mi transmiteți de la Gelu...
— Perfect, zise Mircescu, făcându-se că nu observă stratagema femeii. Poftim această scrisoare, vă rog s-o citiți cu atenț*ie.* Mi-a lăsat-o în păstrare... până ce vasul va dispărea din teritoriul românesc.
Helga luă plicul și-l desfăcu cu mâinile tremurânde. Scoase scrisoarea și începu s-o citească. Mircescu îi urmărea cu atenție orice mișcare a mușchilor feței, orice schimbare.
După ce termină își luă capul în mâini. Rămase un timp așa, în tăcere.
— Doamne, ce-a făcut Braun din omul ăsta! îl urăsc... Domnule Mircescu, zise ea ridicându-se, cu obrajii aprinși, fața congestionată, unde e Gelu ?
— Deocamdată e încă bine, domnișoară. Altfel nu m-aș fi aflat aici...
— Mă puteți duce la el ? Braun, vă spun, nu are nimic sfânt în el, e un egoist, un mincinos, știu că toată viața lui și-a clădit-o pe minciuni. Gelu e în primejdie. Și eu sunt în primejdie. Ăsta pune la cale lucruri cumplite. El și banda lui.
— Liniștiți-vă domnișoară, îi zise Mircescu. Altfel nu putem face nimic. Gelu așteaptă undeva. Știe de întoarcerea vasului. Vrea să vă vadă, să vă aflați împreună, de asta să fiți sigură. Vă iubește. Dar... sunt multe de făcut și nu le putem discuta pe toate deodată. Important e că trăiește și că vă iubește.

— Şi eu, domnule. Şi eu sunt la fel. Cu gândul numai la el. Aş vrea să...
— Bănuiesc ce se poate petrece în sufletul unei femei care iubeşte un bărbat. Sunt şi eu bărbat şi nu chiar atât de bătrân. Sunt şi eu trecut prin multe.
Trebuie să vă purtaţi însă cu mare băgare de seamă.
— Pe Gelu îl pândesc, cum pot să-mi dau seama, mari necazuri. El îl subestimează pe Braun. Am încercat să-i spun ceva. Dar era pornit, n-a vrut să mă asculte. Are încredere în el. L-a cunoscut pe tatăl lui... L-a înnebunit cu o moştenire. L-a împins Ia... Ce să spun. Gelu e slab. Eu îl iubesc aşa cum e, dar e un om slab. Ajutat, poate...
— Acum cred că—şi dă întrucâtva seama. De aceea ar vrea să mai îndrepte ceva. De iubirea lui să nu vă îndoiţi, vă repet. E statornică. Sunteţi, aşa după cum mi-a spus, tot ce i-a mai rămas...
Femeii i se lumină dintr-o dată chipul. Şi Mircescu se convinse că Helga putea face uşor ca un bărbat să—şi piardă minţile.
— Trebuie să-l ajutaţi. Ştiu că puteţi, continuă Mircescu.
— Din toată inima, dar cum ?
— Sunt mai multe posibilităţi, dintre care una v-aş sugera-o ca fiind cea mai... potrivită.
— Care ?
— Să mergeţi la vas, să aveţi răbdare şi încredere, să fiţi cu ochii în patru, să apăraţi tot ce aparţine acestei ţări, care v-a crescut, să nu permiteţi nicio ticăloşie faţă de ea, să-l apăraţi şi pe Gelu şi... să fiţi mereu în alertă. Apoi... Va fi ca în filmele cu final fericit. împreună cu Gelu...
— Domnule Mircescu, te-am crezut la-nceput. Mi-ai câştigat bunăvoinţa. Mi-am deschis inima, şi dumneata îţi baţi joc de mine. Helga era furioasă şi parcă mai frumoasă.

— Staţi cuminte ! Nu-i chiar aşa. E drept că eu v-am scris un scenariu de operetă sau de film uşurel, dar fiecare element în parte e corect. Vreţi să mă ascultaţi ?
Helga, care între timp se ridicase, se reaşează în fotoliu, căutând să-l înţeleagă pe omul din faţa ei.
— Bine vă ascult Nu vă cred în stare să mă umiliţi cu vorbe sau gesturi -deplasate.
— Întâi, trebuie să vă reîntoarceţi pe vas, pentru că acolo se vor petrece toate cele şi numai acolo vă veţi putea proba cinstea şi dorinţa reală de a trăi frumos şi demn. Doi, trebuie să vă găsiţi pe vas pentru că acolo va veni Gelu şi fără dumneavoastră e pierdut. Ştiu că e greu. Ştiu că Braun e violent. Ştiu că Hans vă aşteaptă. Dar eu cred că veţi ieşi din aceste încurcături. Trei, pe vas se vor ivi nişte documente, o casetă, nişte valori. Ele nu trebuie să dispară, ele trebuie să rămână aici. Până când vor intra pe mâini potrivite, le puteţi apăra. Le apăraţi pe ele, vă apăraţi pe dumneavoastră, îl apăraţi pe Gelu şi plătiţi tuturor celor care v-au umilit.
Cât priveşte viitorul ? Cine ştie ? Nimeni nu poate da garanţii. S-ar putea ca viaţa să vă lege de Gelu Urdeanu, aici, în România, singurul loc unde aţi fost tratată ca om, ca fiinţă cu toate drepturile. S-ar putea să vă despărţiţi de Gelu Urdeanu şi să vă aflaţi o altă fericire. Oricum, veţi trăi, demn, cinstit, frumos. Nu e păcat ? Când un om arată ca dumneata, când sunteţi înzestrată cu asemenea chip, când reprezentaţi pe din afară ideea de frumuseţe, nu credeţi că a sosit momentul s-o realizaţi şi pe dinăuntru ? Acum. Acum când nu-i prea târziu. Când încă nu-i prea târziu !!
Mircescu a vorbit fără nicio pauză. Cu pasiune. Cu angajare. Se simţea în plină luptă. Helga l-a ascultat şi într-un târziu şi-a dat seama că pentru prima oară în viaţa ei a fost tratată ca un om adevărat. Era emoţionată. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă voi strădui să fac tot ce depinde de mine. Tot. Absolut tot. Vă rog să aveţi încredere. Am nevoie de încrederea dumneavoastră.
Mircescu se uită la ceas. Trecuse o oră şi jumătate.
— Ascultă-mă cu atenţie domnişoară. Aici se opri însă Mircescu rămânând un timp gânditor. Oare mai are vreun rost să vă încarc memoria cu altă variantă, când amândoi sântem de acord cu tot ce am discutat până acum ? Şi aşa este prea târziu.
Şi Helga îşi aruncă ochii pe cadranul ceasului brăţară. ,,Ce am să spun, se gândi o clipă, dacă voi fi căutată de Braun sau altcineva de la vas ? Că mi-a fost rău, am luat un somnifer, n-am auzit când m-au căutat... Numai dacă n-ar sparge uşa cabinei...” Se linişti repede. ,,Au prea mult de lucru pe vas ca să ducă atâta grija mea...“
Şi Mircescu mai reluă câteva aspecte în ideea consolidării celor stabilite cu Helga. Apoi scoase din buzunarul hainei un minuscul aparat.
— Acesta este îngerul dumneavoastră păzitor. Şi nu uitaţi, nu schimbaţi nimic, nu umblaţi la el. Faceţi apelul şi atât. Nimeni nu va putea prinde ceea ce transmiteţi. Restul e treaba mea, a noastră... Aruncaţi-l printre lucrurile dumneavoastră femeieşti, lângă farduri. Apropo, nu e nevoie să vă fardaţi. Sunteţi mai frumoasă fără asemenea „ajutoare”.
— Bine, domnule Mircescu. Am să vă ascult. Cred că mă voi descurca. Trebuie. Nu vă faceţi griji. Voi face cum mi-aţi zis şi cum m-oi pricepe mai bine. Bizuiţi-vă pe mine. Şi de ar fi să mă omoare şi tot voi face aşa. Am să-l ajut pe Gelu, pe dumneavoastră şi am să mă salvez şi pe mine...
— Pe mâine seară, domnişoară Helga, pe mâine seară, mai zise Mircescu şi trecu în vestibul, descuie uşa şi ieşi.

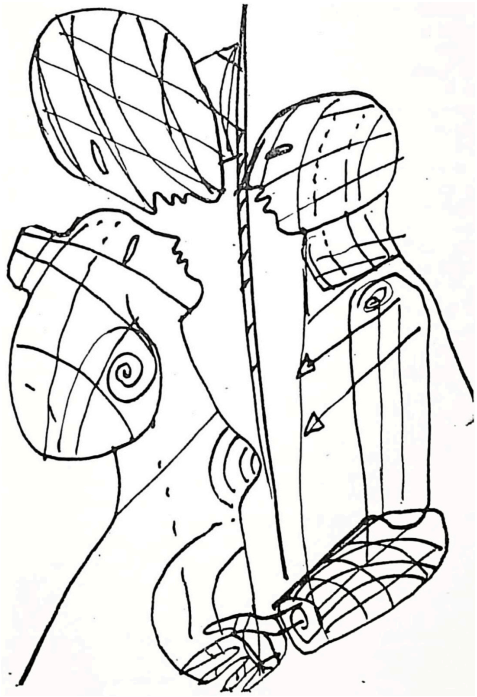

Helga, după plecarea lui Mircescu, introduse aparatul în poșetă, se aranjă în oglindă și cu pași înceți, parcă mai ușoară decât altădată, coborî. Era noapte de acum. „Ce păcat, își zise ea, că nu mai am timp să admir cerul. Dar poate că steaua mea o să mă apere. Mulţumesc, domnule Mircescu. Mi-ai adus o liniște, mai mult, mi-ai adus o mare bucurie, m-ai tratat ca pe un om !“.

Strada era animată. Se strecură printre oameni și se îndreptă spre vas. La chei o aștepta tânărul de la căpitănia portului.

— V-am trimis oamenii, domnișoară, de câteva ore, sper să vă bucure. Mergeți liniștită. Orice nevoie veţi avea, noi suntem aici, și bărbatul îi zâmbi cald, ușor complice. Vă apărăm, domnișoară, adăugă apoi, repede și foarte încet.

— Vă mulţumesc, rosti Helga, vă mulţumesc mult !

Și dispăru discret către puntea vasului și de aici în cabină, învăluită de gândurile ei mai vechi și mai noi.

— Totul este în ordine, tovarășe colonel, raportă Tăutu după ce transmise la punctul de observaţie și celorlalţi colaboratori ce au de făcut, potrivit cu ordinele și indicaţiile inspectorului.

— Atât de repede ? întrebă Banu, prefăcându-se a fi mirat. ll cunoştea pe Tăutu. Ştia că înţelege totul repede şi realizează operativ ordinele date. Prompt şi la obiect. Mai cu seamă acolo şi atunci, când îl avea încă în preajmă pe comandant. E drept că uneori era repezit, poate chiar impulsiv, dar asta ţine de vârstă, de temperament şi avea la bază cele mai bune intenţii. A trebuit să-l şi pedepsească de câteva ori. Să mergem atunci. Deocamdată e liniște
la Ostrov. încă o noapte de liniște și de încordare; nu-i așa Tăutule ?
— Adevărat, tovarăşe inspector şef. De fapt, adăugă el, nici nu ştim cum ne-au trecut nopţile. Aşa sau pe drumuri. Şi pe acasă am trecut în fugă...
— Ştiu, ştiu. I-ai cumpărat fiului gumă de mestecat şi magneţi ?
— Cine a avut timp şi de unde, tovarăşe coloanei ? rosti Tăutu, parcă dezvinovăţindu-se. Aoleu ! Şi cum aţi aflat ?
— Lasă ! Nu trebuie să le ştiu eu pe toate ! Nu te las să te faci de ruşine. Vezi, Cristescule, că am eu acolo, la bordul autoturismului, tocmai aşa ceva. Le dăruieşti fiului tău, Mircică, tot a primit el de curând „botezul” de pionier.
— Mulţumesc, tovarăşe comandant, dar poate erau pentru fetiţa dumneavoastră...
— Ei i-am tot dat. Să mergem, zise Banu. E frumoasă, chiar prea frumoasă noaptea la Dunăre, dar noi avem de lucru...
De astă dată vocea îi era puţin gravă.
În timp ce-l urmă pe Banu, Tăutu se apucă să facă „socoteli” : „Oare o fi ajuns la timp Mircescu ? Ce-o fi făcând inginerul ? Oare băieţii sunt bine aşezaţi pe poziţii ?”
S-au urcat. Cristescu porni şi maşina zvâcni, risipind liniştea aşternută în preajmă.
— Cum e în echipă Tăutule ? întrebă Banu din-tr-o dată, voind parcă să—şi prindă pe picior greşit subordonatul.

— Mult mai bine, tovarăşe comandant. Mai ales în cazuri de acest fel. Te mai poţi consulta, mai poţi confrunta o idee, mai poţi corecta o variantă, ne completăm unul pe altul...
— Sigur, sigur, e şi normal, îl aprobă colonelul. Nu mă aşteptam să spui altfel... Câteva secunde se aşternu tăcerea. La un moment dat se auzi vocea lui Cristescu.
— Vulpea ! Cumătră, tovarăşe colonel. Uitaţi-o... Pe dâmb. îi sclipesc ochii ca nişte reflectoare mici, nebuna, ne-a ieşit în cale, vulpea...
— Şi ce vrei să facem Cristescule ? zise Banu privind în direcţia în care conducătorul maşinii arăta cu mâna.
În lumina farurilor se vedea într-adevăr o mogâldeaţă, cu ochi sticloşi.
— Dacă-mi permiteţi opresc maşina şi iau puşca...
— Cum doreşti, dacă o ai la dumneata ce mai stai ?...
Cristescu nu mai aşteptă, opri şi sări din maşină. Luă puşca din portbagaj.
Cumătră însă dispăruse din lumina farurilor.
— Ţi-a făcut figura, a dispărut, Cristescule. Degeaba, încă nu e vremea lor.
— E pe aici, nu pleacă ea prea departe. Şi Cristescu îndreptă maşina cu farurile către locul unde văzuse vulpea. E răpitoare, nu trebuie lăsată.
Nu era însă timp de vânătoare. O porni. Parcurse câţiva zeci de metri, apoi din mers trase de volan la stânga, apoi, scurt, în dreapta, luminând ambele părţi ale drumului. Făcu astfel de câteva ori.
— Uitaţi-o. Am fixat-o.
Deschise geamul şi scoase puşca. Ochi. Se auzi detunătura. Sălbăticiunea sări în sus ca o minge, făcu câţiva paşi împleticindu-se, apoi se întinse pe pământ.
— Bravo, strigă Tăutu.

— La mir, tovarăşe inspector şef, zise bucuros Cristescu. Sunt ale dracului jivinele astea. Or fi ele şirete, dar sunt şi proaste, cad în puşcă până la urmă.
— Să nu păţeşti ca-n povestea lui Creangă, zise râzând Banu.
Cristescu coborî şi se apropie, cu precauţie, de sălbăticiune. Aceasta îşi dăduse duhul. Lovitura fusese zdravănă. Când reveni cu „trofeul" rosti ca pentru sine. „Îi fac Tudorei mele o căciulă bună din vulpoiul ăsta.." O aruncă într-un plastic din portbagaj. „Câte găini şi cât vânat n-o fi mâncat vulpoiul ăsta ?..."
— Bravo, Cristescule, îl felicită şi Banu. I-ai dat într-adevăr o lovitură de maestru.
— Vă mulţumesc, tovarăşe colonel, răspunse Cristescu, fericit. Dacă merge, merge, jivinele astea nu sunt de iertat.
Într-adevăr, Cristescu împuşca fără să clipească vulpi, ulii, câini vagabonzi, pisici sălbatice, mistreţi. Era recunoscut ca un mare vânător. Ura lui faţă de câini vagabonzi se amplificase din momentul în care, într-o dimineaţă găsise sfâşiat, în curtea comandantului său, puiul de căprioară, dăruit de un pădurar inspectorului. Căprioara înnobilase curtea cu gingăşiile ei, nu se despărţea aproape deloc de fetiţa colonelului, dormea sau stătea Ungă ea când îşi pregătea lecţiile, urca scările şi se aşeza liniştită pe covor, sub televizor. Parcă avea o atracţie specială pentru locul acela, mai ales când aparatul era deschis. Noaptea, desigur, era lăsată prin curte, unde, ca toate cornutele livezilor şi pădurilor, se mişca, într-o noapte, căprioara avea să fie sfâşiată de câini vagabonzi care au simţit-o. Au sărit gardul, de altfel destul de înalt, şi...
A plâns fetiţa, a plâns şi el, Cristescu.
— Şi ce faci cu hoitul Cristescule ? întrebă Banu. Că blana o fi bună, deşi cred că e încă neschimbată.
— Îl jupoi cum ajung, şi hoitul îl arunc, blana o iau. Mi se pare bună, îi fac Tudorei mele...

In maşină venise mirosul urât de vulpe, dar şi Banu era vânător aşa că era obişnuit.
Ajunseră la sediu.
Banu şi Tăutu urcară scările la birou. Cristescu se apucă de vulpe chiar acolo, la garajul lui. Când tocmai o agăţase şi se apucă să-i tragă trofeul, rămase cu părul în mâini. „Avu dreptate tovarăşul comandant. Nu sunt bune acum vulpile astea…" Şi o aruncă cu totul la gunoi. „Şi eu care credeam că-i fac Tudorei mele o căciulă sau un guler…", îşi încheie Cristescu gândurile.
— Nu eşti vânător, Tăutule, n-ai armă, nu-i aşa ? îl întrebă Banu în timp ce urcau scările.
— Nu, tovarăşe colonel. Mie-mi place mai mult să admir cum se descurcă vânătorii, de fapt ochitorii. Că nu toţi sunt vânători de soi… Eu, cum vă spusei, cu privitul.
— Tăutule, acum să vorbim despre misiunea ta. Nu înţeleg de ce nu aţi purtat până acum nicio discuţie cu fosta soţie a lui Urdeanu.
Tăutu simţi,, deşi inspectorul nu făcuse observaţia ca o critică aspră, că avea mare dreptate. El şi Mircescu nici nu se gândiseră să discute cu această femeie care le-ar fi putut completa portretul lui Urdeanu. Ce greşeală ! Ce neglijenţă ! Unde le-o fi fost mintea !?
— Pleci acolo, la Argeş, chiar mâine dimineaţă. Sunt convins că vei afla lucruri pe care încă nu le ştim. Nu-i nevoie să—ţi declini calitatea imediat, poţi veni din partea mamei lui Urdeanu, care ar dori să vadă ce se mai poate face în ideea unei „reveniri". Te orientezi. Mă bazez pe tine !
— Înţeles ! tovarăşe comandant.
După ce „abandonase" maşina (el doar o dăduse în grija acelui paznic căruia-i plătise pentru asta două foi), Urdeanu coborî spre malul Dunării. Era echipat cu tot „harnaşamentul" pentru pescuit. Avea şi „P.G." pentru

frontieră, ca un adevărat pescar. De altfel, cândva, chiar îl pasionase pescuitul. Ca pe majoritatea celor crescuţi în marginea Dunării. Numai că acum nu de pescuit era vorba. Gândul îi fugea la vasul lui Braun, acolo unde se afla Helga, acolo unde se afla cheia visului lui. Se întrebase numai dacă va reuşi în această acţiune a lui. Se întrebase mai ales dacă „dincolo" îşi va putea duce până la capăt planurile. Povestea lui Braun îl prinsese cumva nepregătit, îl dezechilibrase. Dar acum nu avea voie să ţină seama de cine ştie ce factori. Acum era în joc reuşita sau nereuşita lui. Viaţa lui. Fericirea lui. Pornise orbeşte, cum spusese, pe nedrept, Helga. Dar pornise ! Câte nu se întâmplă astfel ? Se mişcă de-a lungul malului, sa găsească un loc mai ferit unde să se poată aşeza şi unde să —şi poată întinde şi sculele. Trecuse fâşia printr-un loc bătut de căruţe şi maşini care aduceau lemne din luncă. Nu observase nimic. Nu se auzea nimic. Doar cântec de păsări din liziera Dunării, fericite aici într-o asemenea împărăţ*ie.* De fapt şi el se considera ca făcând parte din această „junglă" a păsărilor şi animalelor ce—şi găsiseră adăpost printre hăţişurile luncii. Ar putea fi fericit aici.

Şi în definitiv, dacă e să-l descopere cineva nu avea nimic compromiţător asupra lui. „Poate barca asta pneumatică, îşi zise el, dar câţi nu au ? Nu, sigur că nu, n-am să bat la ochi. Sunt un mare amator de pescuit şi atât..." Avea şi siguranţa că nimeni, în afară de Helga şi prietenul său, profesorul Păun, nu ştiau adevărul despre el. De fapt, profesorului Păun îi încredinţase taina pentru mama sa. începuse un joc, pe care el îl inventase, el îi scrisese regulile şi n-avea cum să renunţe. Sau, cel puţin, aşa credea şi aşa i se părea. Jocul devenea realitate. Abia acum, realizând că totul a ajuns faptă, se trezi cuprins de îndoieli, de nesiguranţă. începu să aibă scrupule. „La naiba, gândurile astea de adolescent cu probleme de conştiinţă. Va merge înainte ! Dar dacă se înşală? Dar dacă e

înşelat ? Dacă e piesa sacrificată într-o partidă mai mare ? Poate că Braun bea, râde şi petrece pe socoteala lui. Şi unde e Helga în acest scenariu ?”
Îşi întinse sculele şi se aşează pe prundiş, pe nisip. Soarele era sus şi ardea neobişnuit de puternic. îşi scoase cămaşa şi rămase o vreme cu bustul gol. „Un pescar oarecare” ar fi putut spune cineva care ar fi trecut pe acolo. Se îmbrăcă. Privi Dunărea. Curgea leneşă, dar parcă mai tulbure. Creştea. „Undeva a plouat“, gândi el. „Dunărea creşte şi e cam răcoare, prea răcoare”, îşi zise aprinzându—şi o ţigară. Fuma cu poftă, lăsându—şi capul pe spate şi aruncând în aer rotocoale de fum.
Se simţea uşurat că reuşise să ajungă aici fără niciun incident. Se ridică apoi, luă din geanta frigorifică o sticlă de bere, o destupă şi trase o gură. Era rece berea şi gândi că făcuse bine că a luat cu el ceva de băut. în amonte şi în aval pe Dunăre treceau vase şi şlepuri. Privi în josul şi în susul apei, dar nu observă nimic care să merite vreo atenţie specială. Apa lovea în valuri scurte şi dese malul nisipos. Erau valurile făcute de vasele în mers. Pentru că vântul era foarte slab. Una din undiţe fu mişcată cu putere şi Urdeanu se grăbi şi începu să mulineze. „Prind şi peşte”, îşi zise el şi zâmbi. într-adevăr o mreană se prinse în cârlig. Destul de măricică. ,,Are să zâmbească fericită Helga când am să-i arăt şi peştele prins“. Scoase cu pricepere peştele şi-l aruncă în iarbă în apropiere. Câteva broaşte săriră speriate în apă. Un şarpe o porni şi el din crăpătura malului de nisip, care se rupse în fluxul apei, şi, cu capul în sus, se pierdu în apa Dunării.

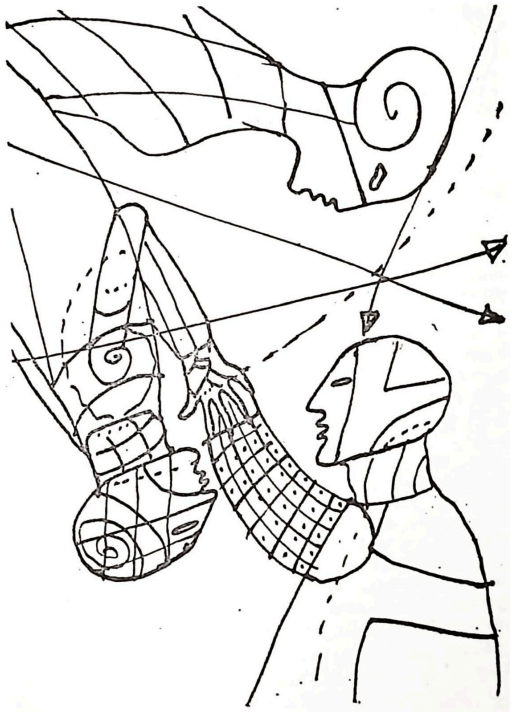

Puse din nou momeală în ac şi aruncă lanseta. Simţea în el că pe undeva norocul îi dă târcoale. Bău din sticlă ce mai rămăsese şi o aruncă goală în valuri. Gustul băuturii, dulce-amar, îi rămase mult în gură. Se străduia să facă mereu câte ceva pentru a nu se lăsa invadat de gânduri. Îi era frică de gânduri, de analize. Se lungi din nou pe nisip şi rămase nemişcat. O clipă de relaxare. Să-l moleşească o sticlă de bere ? ,,Te-ai gândit să pleci, băiatule, auzi eţ vocea mamei sale. De ce ? De ce nu mi-ai spus mie totul de la început ? Şi cu soţia ta ce faci ? De ce nu revii la ea, că este o fată bună? Da' cu mine ? La mine nu te gândeşti ? Sunt bătrână, n-am niciun ajutor de la nimeni. Sunt în grija vecinilor. Mi-ai lăsat bani. Ce să fac cu ei ? Acum, când aş avea nevoie de tine ţi-ai găsit să pleci..." Sări în sus, speriat. ,,Uf, făcu el, încep să mă muncească voci şi imagini. Nu e bine. Când sunt treaz nu mi se întâmplă. În somn... totul devine coşmar".

Soarele aluneca încet pe baltă, impasibil la ce se întâmplă jos. Urdeanu privi din nou apa, valurile care se alergau unele pe altele pierind spumos în cercuri mari sau strivindu-se

neputincioase de mal. Deveni mai atent la sculele de pescuit. Această preocupare avea să-l scoată din capcana frământărilor.
Peste sălciile şi plopii înalţi soarele trecea, aşa cum făcea şi face de-o veşnicie în drumul lui spre apus. De câteva ori mai trase lansetele cu câte o plătică sau un şalău în ele. Pe mijlocul apei cormoranii, în grupuri de câte 3—4, îşi trăiau destinul zborului lor liniar şi fără odihnă. Liniştea plutea în luncă. O linişte mare, nepământeană. La un moment dat i se păru că aude un zgomot apropiat de motor. Se uită, dar nu văzu decât un şlep împins de un remorcher. „Trebuia să apară, după ceasul meu, adăugă el, trebuie să fie undeva prin apropiere.
Soarele dispăruse dincolo de sălcii şi plopi şi, o dată cu dispariţia lui, dintre ierburi şi boschete îşi făcură apariţia ţânţarii. Urdeanu scoase din geanta de voiaj un spray şi pulveriza în jurul său. îşi trase peste cămaşă un pulovăr mai gros. Se încălţă în cizme şi umflă barca pneumatică. Noaptea coborâse pe nesimţite. Trebuia să fie pregătit. în orice moment putea să apară vasul lui Braun. Vasul care pentru el devenise „raiul de pe pământ“, raiul sau iadul, oricum de acest vas ţinea soarta lui. Se pregătea deci pentru... aşteptare. Luă un sandviş şi aproape fără poftă îl mâncă. Nu se îndoia totuşi că vasul va apărea cât de curând. Urmărea deci, concentrat şi plin de speranţă fiecare lumină care se întrezărea. Aştepta semnalul. Aştepta...
Dar încă nimic. Nimic. Câte un şlep sau vreun vas urca din greu sau cobora pe apele tulburi ale Dunării, în cazul în care va observa semnalul dat de Helga, va răspunde cu lanterna. Totul era pregătit. în zece minute ar fi pe punte. Sau nici măcar atât. Simţi la un moment dat cum ceva cedează în el. Nervii ? Apărură primele bănuieli. La început ele erau sumare: „să fi fost tras pe sfoara ?“ încercă să—şi facă curaj.

„Helga nu mă poate pierde. Helga nu mă poate vinde. Dar oare ține de Helga ? în centru e Braun. El, Braun. Ce face Braun ? Știe că depinde și de mine această călătorie a lui. Dacă eu n-aș fi acceptat, nu s-ar fi aflat aici“. Tot felul de gânduri, de frământări. „Prostii”, spuse el cu glas tare.
„Și țânțarii ăștia care-mi dau târcoale. însetați, însetați și aţâţaţi de sânge...” Pulverizã din nou din spray. S-a făcut târziu „Dacă li s-a întâmplat ceva și au amânat ? Dar cât, pentru când ?...“
Îl bătu gândul să doarmă câteva ore, dar teama că vasul ar putea să treacă tocmai atunci îl blocă. N-avea voie să rişte tocmai acum, când se află atât de aproape de realizarea visului său. „Și apoi, au să-mi dea iar târcoale visele, cuvintele mamei, cuvintele...” Așa că luă hotărârea să se țină treaz. Desfăcu termosul și bău o gură bună de cafea. O pasăre își luă zborul. Apoi alta și altele. Se auziră bătăi de aripi. „Probabil vreo vulpe, gândi. O vulpe care s-a apropiat de apă și a speriat păsările...”
Se așeză în barca pneumatică și o porni ușor. în lungul Dunării. Câte o lumină palidă își mai face din când în când apariția. Și el? El așteaptă semnalul de la Helga. Iar semnalul nu venea.
Nu se sperie. Nu s-a speriat .niciodată, dar... Scoase încă o sticlă de bere. O destupă și o bău din-tr-o dată. Și parcă i se făcu frig. Îl cuprinse o ciudă că s-a dat pe mâna lui Braun. „De ce n-a acceptat atunci oferta Helgăi ? Nu cumva a avut ea dreptate ?“ Pleoapele îi erau grele. Capul îi era greu. Mâinile îi erau prea grele. Picioarele îi erau grele. „Să doarmă! Să doarmă !“ Se scuturã. Trebuia să se biruie, altfel era pierdut. I se păru că aude ceva pași prin apropiere. își încordă auzul, dar nu mai auzi nimic. Și iar i se păru. „Degeaba am așteptat. S-a produs o modificare în planul lui Braun ?“ îngrijorarea punea tot mai mult stăpânire pe el.

Deasupra, într-o nesfârşită măreţie a văzduhului, luna îşi tremură razele reci. La fel şi stelele. Şi simţi
cum în suflet îi pătrunde acea lumină. I se făcu frig. Foarte frig. Frig şi frică. încercă să stea treaz, să vegheze. „Veghez la propriul meu destin. Destin... Mama dracului..”
Dunărea curgea leneşă, tulbure, impasibil. Şi în această noapte teribilă inginerul Gelu Urdeanu se hotărî să—şi analizeze destinul şi să se judece singur. Fără milă. Definitiv.
Helga se dezbrăcă, stinse lumina şi se întinse pe pat. Se simţea obosită, dar n-avea chef să doarmă. Acest Mircescu îi răscolise sufletul, găsise acolo fă-râmele de lumină şi căldură, cioburile de demnitate şi de cinste şi tot el le-a pus cap la cap. Se simţea alt om. În plus avea acum un scop şi o speranţă. Pentru ea şi pentru Urdeanu. Voise la început să şi-l facă aliat pe Hans. Dar încrederea în acesta putea să-l coste viaţa pe Urdeanu. Pentru că Hans, chiar dacă declara că o iubea, era tot o brută. Se cutremură. Auzi bătăi în uşă. Uşoare întâi, apoi insistente. Nu răspunse.
— Nu răspunde, iar nu răspunde, auzi ea vocea lui Hans.
„Deci m-au mai căutat”, se gândi ea.
Se auziră paşi pe coridorul ce despărţea cabinele. Hans plecase. Poate voise să-i comunice ceva din partea lui Braun. Dar acesta trebuia să doarmă încă, după cât alcool a înghiţit. Şi ea dorea să fie singură. Aştepta zorile. Lumina era de partea ei. O apără şi de Braun şi de Hans. Spusele lui Mircescu o făcură să gândească altfel situaţia în care se afla. De fapt pentru ea mai puţin. Venise pe vas adusă de Braun. De-abia acum începea să—şi dea seama de jocul acestuia, de acţiunile lui.
„Până acum, da, gândi ea, deosebit de lucidă, în afacerile lui eram pe post de vietate frumoasă, superbă, un manechin”. Simţea că-l urăşte din ce în ce mai mult... Şi pe toţi care-l acompaniau în această aventură stupidă, care i-ar fi adus,

fără îndoială, la rotunjirea conturilor. „Cum de nu mi-am dat seama ? Poate Gelu a priceput că pe el l-a şantajat. Dar nu-i mai merge cu mine. Am să fac totul pentru...”
Dintr-o dată se auziră motoarele. La început uşor, apoi din ce în ce mai puternic. „Fac probele, gândi Helga. Asta înseamnă că defecţiunea a fost dibuită şi remediată”. Nu ştia încă dacă trebuie să se bucure sau nu. „Prea multă bucurie strică şi nu e bine”.
Din nou liniște. Nu putea să doarmă. Sub influența discuției cu Mircescu îşi trecu în revistă viaţa. Se decise să privească spre ea fără milă şi fără nicio pudoare. Iat-o ajunsă în pragul prăpastiei. Dincolo de ea este mocirla, moartea morală. Târfa lui Braun, femeia tăvălită de Hans sau de cine ştie ce beţivan. Trupul urcat pe masa unor beţivi libidinoşi, cumpărat la masa de pocher.
Mircescu ăla i-a pus în faţă o oglindă de care nu mai poate scăpa.
„Unde eşti, Gelule ? Unde eşti ? Apără-mă ! Ajută-mă !“
I se făcu frig. începuse să-i fie frig în cabină. Frig sau frică. Poate şi una şi alta. „Dacă ar fi Gelu aici, nu m-aş simţi aşa !“ gândi ea.
Se auziră bătăi în uşa cabinei. Din ce în ce mai insistente.
— Cine e ? De ce nu-s lăsată să-mi fac odihna ? întrebă Helga, supărată.
— Eu sunt, Hans, iartă-mă, vreau să—ţi vorbesc neapărat.
— Neapărat ? Aşteaptă atunci să mă îmbrac.
După ce—şi trase un capod peste trupul gol şi aprinse lumina, deschise.
— Ce-i Hans ?
— Ce să fie ? Dracii, nu mă lasă dracii, mă furnică, cred că înnebunesc, Helga. Mi-ai promis ! Fac ce vrei pentru tine. Nu se mai poate. Trebuie să fii a mea.

— Du-te dracu, cu toţi dracii tăi, măi, Hans. Lasă-mă în pace. Tu nu crezi că sunt și eu om ? De ce mă tratezi ca pe o bucată de carne fără suflet ? Lasă-mă să dorm, Hans. Te credeam un bărbat. Te credeam un om. Te credeam un prieten !
— Helga, eu nu sunt prost, înțelegi ? Adică tu, făptură de tablou, îl accepți pe tâlharul ăsta de Braun, care e un monstru. Mi-e mie scârbă când mă uit la el. Tu cum îl priveşti ? Tu cum îl primești în pat ? Cum e când te atinge cu mâinile lui scârboase și cu respirația lui puturoasă ? Eu sunt un om întreg. Un bărbat sănătos și puternic. Eu te pot face fericită. Eu te vreau și ai sa fii a mea cu sau fără voia ta. Helga, te iubesc, îți jur. Te iau de nevastă. Termină cu ăsta. Te ajut eu... Am mai mulți bani puși deoparte. Te fac fericită...

— Nu, Hans, așază-te puțin să stăm de vorbă. Ascultă-mă câteva clipe. Nu te purta ca o brută, ca un animal. Fii om. Ascultă-mă.
Bărbatul îi căzu la picioare, i le sărută pătimaș. „Helga, vreau să fii a mea, termină cu...“. Se sculă și trase zăvorul la cabină.

Când se întoarse, surpriză. În mâna Helgăi, lucea un pistol.
— Încă un pas și trag. Stai jos. Ești la fel ca Braun. M-am înșelat. N-ai nici minte, n-ai nici suflet. Crezi că dacă ești tânăr și musculos trebuie să—ți cadă femeile în brațe ? Și ai avere. Ești tot o canalie. Pe mama a violat-o o canalie ca tine și am apărut eu pe lume. Dacă ai fi mai bătrân mi-ai fi poate tată. Hans, am dus o viață grea, la limita murdăriei. M-am apărat cum am putut. Braun m-a strivit și m-a cumpărat. Plătesc o poliță. Mai bine zis, am plătit-o. Am achitat-o de mult, Hans ! Conturile s-au încheiat. Helga e liberă. Și pe Helga liberă, n-o mai sperie canaliile. Am crezut că mă pot baza pe tine. Că-mi ești prieten. Dar pe tine te interesează carnea mea, picioarele mele, trupul meu. Helga însă e liberă, are inimă, are suflet. E om ! Și acum deschide ușa și ieși ! Și ferească Dumnezeu să mai încerci așa ceva !
Hans se trezise din nebunie și o asculta umilit. Totul i se părea neverosimil. Și totuși asta era realitatea.
— Iartă-mă, Helga ! Iartă-mă ! Eram beat! Nebun ! Te iubesc, Helga. Am greșit. Te-am pierdut! Dar am să—ți demonstrez că sunt om și că îți sunt prieten. Poate așa mă vei ierta.
Și ieși. Cu capul plecat, bolborosind alte cuvinte, Hans se târî afară, urcă scările și ieși pe punte.
Dunărea curgea leneșă. Curgea, ducându—și cântecele îngropate în valuri.
Tăutu plecase dis-de-dimineață. Luase trenul și pornise spre orașul în care acum lucra fosta soție a lui Gelu Urdeanu. De altfel, încă niciunul dintre ei nu introdusese acțiune de divorț, dar ei se socoteau despărțiți. Se mutase de un an și mai bine, de când relațiile fuseseră definitiv rupte. Deși-l admonestase pe fiul său și încercase să împiedice acest pas, doamna Lovrin o credea vinovată și pe Ileana. „O nevastă trebuie să fie mai flexibilă, mai îngăduitoare, să mai treacă cu vederea unele apucături ale bărbatului care vin de pe vremea când era

burlac”, zicea bătrâna. Tăutu nu acceptase acest raţionament, dar n-avea rost să intre în polemică cu mama lui Urdeanu. Acum îi treceau prin minte fel de fel de gânduri. Se făcea că răsfoieşte o revistă, ca să treacă timpul mai repede şi să i se pară drumul mai scurt. Călătorea într-un compartiment pentru fumători şi pe băncile alăturate se aşezară câteva femei mai în vârstă. Urcaseră într-o haltă şi întrebară dacă e ocupat. Le făcuse semn că nu şi ele, abia îndrăznid, de parcă n-ar fi plătit bilet, se aşezară tăcute, răspândind în jur miros de levănţică şi busuioc.

Îşi aminti că şi el, împreună cu mama lui, călătorise cu trenul şi, tot aşa, maică-sa răspândea în jur miros de busuioc. Poate şi de grâu, cine ştie. Era copil atunci şi-i plăcea când îl lua de mână, tânără, frumoasă, cu părul împletit în cozi lungi, şi mergeau la oraş. Se bucura în sinea lui. Mergeau cu căruţa până la haltă şi de acolo luau trenul, uneori la întoarcere veneau pe jos 10—15 kilometri. Nu era mult. Aşa i se părea lui. Acum...

Privi pe fereastra vagonului. Soarele se ridica încet deasupra orizontului, peste mari întinderi de lanuri de porumb şi floarea soarelui. Erau încă la câmpie.

Cântecul roţilor de tren, monoton ca o pisălogeală, se desfăşura neîntrerupt.

Femeile coborâseră în gara oraşului, aşa cum îşi închipuise el. Rămase câtva timp aproape singur în compartiment. Şi apoi, dintr-o dată parcă, începură să apară în fuga trenului livezi de meri, peri şi pruni, într-o haltă urcară câţiva tineri zgomotoşi care năvăliră în compartiment „încălzind” un şeptic în care personajul principal era gălăgia. Tăutu abandonase revista şi privea pe fereastră, gândindu-se la discuţia pe care trebuia s-o poarte cu soţia lui Urdeanu.

Mai avea până la oraşul respectiv două staţii. Se ridică, ieşi pe culoar şi—şi aprinse o ţigară. Aproape că uitase. „Ce bine-ar fi

să mă las de tutun", își zise, dar nu se putea totuși abține. Mereu asculta și tot citea despre ravagiile pe care le face fumatul, dar încă nu se hotărâse. „îl voi lăsa vreodată ?" se întrebă el. Şi tot analizând el povestea asta cu fumatul și lăsatul, ajunse. Trenul, scrâșnind din roți, opri într-o frumoasă gară. Coborî și o luă spre centrul orașului Tinde se afla spitalul la care lucra nevasta lui Urdeanu. Orașul, cu străzile curate și case cochete, cu balcoane de unde râdeau zeci și sute de flori, îi făcu o plăcută surpriză.

Ziua era călduroasă. Ajunse la spital, la poarta păzită de un portar strașnic. Se legitimă, acesta se îmblânzi pe loc și Tăutu intră.

La camera de gardă întrebă unde o poate găsi pe tovarășa biolog Ileana Urdeanu. „La laborator, i se răspunse, dar dacă vreți o chem aici, pe cine să anunț ?" „Sunt o rudă de-a dumneaei. V-aș ruga s-o chemați". Tăutu, nu știu de ce, a preferat să nu meargă el la laborator. Și așa situația i se părea foarte delicată.

Peste puțin timp, „asta înseamnă că laboratorul este foarte aproape", apăru și soția lui Urdeanu. Asistenta care-l ajutase dispăru în camera de tratament.

— Bună ziua, doamna Urdeanu, o salută Tăutu.

Aceasta se apropie în pragul ușii, puțin dezorientată.

— Mi s-a spus că mă caută o rudă, dar eu nu vă cunosc...

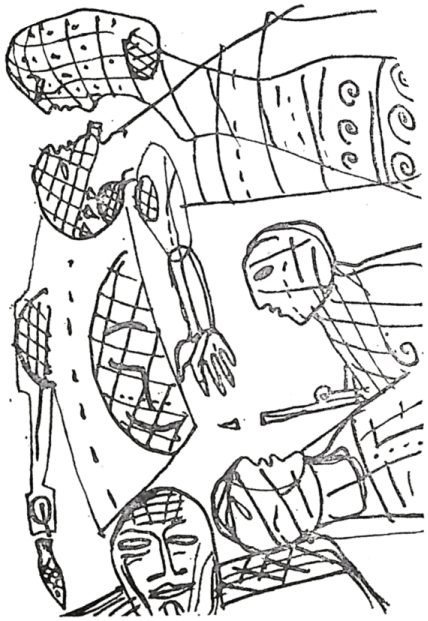

— Nu face nimic, doamnă. Aş vrea să discut cu dumneavoastră o problemă care vă interesează în mare măsură sau care ar putea... Ei bine, de ce să mă bâlbâi, e ceva în legătură cu soţul dumneavoastră şi prietenul meu — Gelu Urdeanu.

— El v-a trimis ?

Făcu ochii mari şi o roşeaţă abia simţită îi apăru în obraji. Era o femeie distinsă, poate puţin aspră sau doar crispată de surpriza acestei discuţii. Oricum, era o femeie după care nu se poate să nu întorci capul pe stradă.

— Unde putem discuta în linişte, doamna Urdeanu ? spuse Tăutu. Sunt probleme pe care trebuie să le auzim numai dumneavoastră şi cu mine... Bineînţeles, dacă sunteţi de acord.

Femeia, care venise îmbrăcată „4ntr-un halat alb de laborator, îl privi iarăşi surprinsă.

— în laborator. Ceilalţi sunt liberi astăzi, dar eu am venit să-mi termin o lucrare... Cred că nu vă deranjează....

Dacă i-ar fi spus că la morgă se poate discuta, Tăutu ar fi acceptat şi locul acela. Timpul îl presa. N-avea prea mult timp la dispoziţie şi mai trebuia să ajungă şi. la Ostrov.

— Şi de unde-l cunoaşteţi pe soţul meu ? întrebă femeia. Nici măcar nu mi-aţi spus cum vă numiţi.
— A, da, scuzaţi-mă, Tăutu ! Am fost coleg de specializare cu Gelu...
— Să mergem atunci, luă ea iniţiativa... Numele dumneavoastră mi-e complet necunoscut. Dar câte lucruri n-a ascuns el de mine... Ce mai conta un coleg... !
Intrară în laborator şi luară loc pe două scaune, unul în faţa celuilalt.
De fapt Tăutu stârnise curiozitatea femeii.
— Ştiaţi de ce nu mai suntem împreună ?
— Ştiam, răspunse Tăutu. Tocmai de aceea. Gelu v-a vorbit întotdeauna de bine, cel puţin faţă de mine. V-a descris exact cum sunteţi...
— „Vorbe, vorbe, vorbe". Femeia zâmbi. A trecut mult de atunci, zise ea şi zâmbetul acela dispăru. Puteam fi o pereche potrivită, de fapt am şi fost. O vreme. Unii chiar ne invidiau...
— A trecut aşa mult -de atunci ? întrebă Tăutu, . neîncrezător. Asta nu pot să cred.
— Nu mult, dar a trecut. Şi asta e important. Oricum a trecut suficient ! Altfel n-aş fi plecat. Am revenit pe meleagurile mele. Aproape de părinţi, care-mi cresc şi copilul.
Dacă ar fi fot altă împrejurare, Tăutu ar fi sărit ars de pe scaun. Se abţinu, făcând ochii mari. „Deci încă o lovitură de teatru. Şeful nu m-a criticat degeaba..."
— Nu mi-a vorbit despre asta...
— N-avea cum. L-am născut după ce ne-am despărţit. Şi el nu ştie.
— Păi, rosti aproape încurcat Tăutu, înseamnă că tot mai ţineţi la el...
— Câteodată încerc acest sentiment. .Copilul însă suplineşte lipsa tatălui său...

— Nu știu, zise Tăutu, dacă un copil ar putea suplini pe tatăl său, pe soțul dumneavoastră.
— Eu m-am obișnuit. Poate e tot ce mi-a rămas de la Gelu. Ceva statornic, doar prin mine.
— Vă înțeleg, rosti Tăutu, aruncându—și ochii .prin laborator, căutând parcă un punct de sprijin. Tot ce mi-a spus despre dumneavoastră este deci real. Sunteţi o femeie, şi vă rog să nu o luaţi decât ca pe o apreciere firească, deosebită, cu totul și cu totul deosebită.
Ileana Urdeanu zâmbi flatată de aceste cuvinte. Şi Tăutu era mulţumit că depășise un moment foarte greu şi acum spera să poată discuta cu ea cit mai deschis...
— Nu regret, zise ea, privind într-o parte. Nu regret ! Nu regret că l-am iubit în felul meu. Dar Gelu era un însingurat. Un orgolios, un ambiţios... Un om care poate trece peste orice numai să—și vadă un vis împlinit. Dar nu orice vis. Pentru că nu tot ce visăm e .și frumos și posibil. A trecut și peste căsnicia noastră, dar nu și peste mine. N-am fost niciodată sau n-am fost întotdeauna de acord cu principiile lui. Mi-a aruncat în faţă „că nu-l înțeleg, că nu-i apreciez valoarea, că nu-l ajut cât trebuie...” Nimic nu era adevărat. M-am străduit să-l aduc acolo unde de fapt se afla el. Nu în închipuirea lui. L-am iubit, poate și de aceea am lăsat copilul...
— Poate voia să-i fiţi mai apropiată. Poate că trebuia să fiţi mai afectivă, să-l faceţi să simtă mai mult iubirea, dragostea dumneavoastră. lertaţi-mă, dar ca prieten, am îndrăznit, se pare, să spun mai mult decât mi-e permis.
— Vă înțeleg. Bărbaţii între ei se ajută, se justifică, se apără. Ca prieten sigur că îi acordaţi multe circumstanţe atenuante... Nu-i nevoie. îl știu foarte bine. Era, este un însingurat... și femeia oftă. Tăutu își închipui într-o fracţiune de secundă ce poate fi in inima ei, ce a fost când îl

descoperise pe Urdeanu un altul. Cel despre care vorbea acum.
Nu era indiferenţă. Dar nici regret, o spusese chiar ea. Era altceva. „Parcă milă şi multă tristeţe", îşi zise Tăutu. De fapt drama acestei familii era evidentă. Oare se mai putea face ceva ? Până una alta el avea nevoie de orişice amănunt în plus legat de Urdeanu. Numai că ţinuta acestei femei, povestea cu copilul şi toate celelalte l-au tulburat.
— N-am reuşit să-l strâng din risipirea aceea a lui, continuă Ileana Urdeanu. Poate au mai fost şi alţii de vină, care au contribuit la adâncirea prăpastie! dintre noi. Nu ne-am reproşat-o însă. Este foarte curios, nu ? Poate şi din cauza asta nu m-am gândit nici la divorţ. Cel puţin eu. Copilul îi poartă numele, eu la fel. „Familie modernă !..." şi femeia oftă, cu neascunsă amărăciune.
— Trebuia să mai încercaţi, poate... zise Tăutu, privind-o cu atenţie pe femeie.
Aceasta tresări, parcă scuturată de ceva, un resort interior intră în funcţiune, un fel de semnal de avertizare.
întrebă parcă cumva speriată.
— I s-a întâmplat ceva ? Spuneţi-mi ,vă rog. Nu-mi puteţi ascunde... Mai sunt totuşi, cel puţin în acte, soţia lui.
Şi o năpădiră tot felul de gânduri.
— Deocamdată, după câte ştiu, Gelu are ceva necazuri, dar nu i s-a întâmplat încă ceva grav. Vreau să zic, vreo nenorocire. S-a cam dat la fund. S-a mutat în altă localitate. Nu m-a mai căutat... Treaba lui, mi-am zis. Mama lui a insistat să vă caut. Mi-a zis mai demult. Văd că am cam întârziat cu intervenţia mea la dumneavoastră. Aflu însă acum de la dumneavoastră lucruri noi despre Gelu. I-aţi spus bine şi dumneavoastră, rătăcire... poate că aveţi dreptate, risipire... Orgoliu. Ambiţ*ie.* însingurare.

Din cuvintele lui Tăutu, oricât erau ele de „coafate”, Ileana pricepu că s-a petrecut sau se va petrece ceva grav. „Omul ăsta vorbeşte ca un prieten, gândeşte ca un prieten, da’ nu îi este prieten. Omul este de la...“ Ileana Urdeanu se hotărî să nu se demaşte. Instinctul ei de femeie n-o putea înşela. „Dar dacă a venit la mine, înseamnă că încă nu e totul pierdut. Şi de ce regretă acest om că a venit tardiv la mine ? Se mai putea îndrepta ceva ! Ce-ar mai fi de îndreptat ? Să fi abandonat eu prea repede, să nu fi luptat cu ce aveam mai puternic, mai bun să-l salvez ? Nu, desigur ! Cred că am făcut şi aşa destul. Pentru el devenisem un obiect oarecare, cum să-l mai sprijin...?”
Toate aceste gânduri i se citeau pe obraz. Femeia nu încerca nicio disimulare.
— Aş fi făcut-o cu toată puterea mea, rosti ea şi fu rândul lui Tăutu să tresară puţin.
Atinsese într-un fel acel punct nevralgic la care soţia lui Urdeanu se gândise de multe ori, probabil, dar nu reuşise încă un răspuns.
— Aş fi făcut-o, repetă femeia. Cu orice preţ. De fapt mă loveam ca de un zid când încercam să-l scot din tăcerile lui prelungite. Îl simţeam încordat. Îl tot mistuia ceva. Şi asta s-a accentuat după ce a făcut deplasarea afară. începuse s-o viziteze mai des şi pe mamă-sa. Zic numai pe ea, chiar dacă mai trăia şi profesorul. Dar nici dânsa, deşi mamă, nu cred să fi reuşit să-l facă să spună ce avea pe suflet. Un suflet întortocheat... tovarăşe Tăutu. Şi se opri, parcă speriată de cuvântul rostit. Apoi a murit profesorul şi au venit celelalte.
Îşi îndreptă părul căzut pe frunte, alungind parcă nişte umbre care-i dăduseră ocol.
— Înseamnă că a mers prea departe, continuă ea. Şi nu e de mirare. Abia acum încep să înţeleg.

„Sunteţi o femeie prea inteligentă, ca să nu înţelegeţi, o lăudă Tăutu în gând. Urdeanu ar fi trebuit să vă aprecieze, într-adevăr, la valoarea pe care o meritaţi. Şi Urdeanu ar fi putut să se oprească din această cursă diabolică, să deschidă ochii…“

— Gelu a căutat mereu o altfel de fericire, îngână femeia ca pentru sine. Poate e şi vina mea. Poate avea nevoie de o altfel de nevastă.

— Ce fel de fericire, doamnă Urdeanu ? Fericirea ratării, a înstrăinării, adăugă Tăutu. Sunt, după cum vedeţi, şi astfel de oameni, care trăiesc în lumea himerelor. Şi Gelu e unul dintre aceştia…

— Şi totuşi, rosti Ilinca Urdeanu, dacă mai vorbiţi cu el, spuneţi-i, vorbiţi-i de copil. Eu până acum n-am vrut să ştie. Dar, mă gândesc, poate copilul… Nu e frumos nici ce zic, nici ce fac, dar copilul e ultima şansă. Ştiam că Gelu nu e omul care să dea înapoi… Dar e bine să afle că are un copil. încolo… El cu himerele lui, eu cu viaţa mea, de mamă, cu serviciul etc…., etc …

Tăutu se ridică şi-i mulţumi pentru discuţia avută.

— Eu trebuie să vă mulţumesc, zise aceasta la rându-i. Am reuşit să găsesc parcă o lumină prin umbrele care mă învăluiau. Bănuiam numai… Şi dacă totuşi, încercă ea să prelungească acel moment, îşi va reveni, aflând de copil, înseamnă că e datorită numai dumneavoastră… Şi să ştiţi că povestea cu prietenul a rezistat doar la început. Intuiesc cine sunteţi şi de unde, dar n-are importanţă. Gestul dumneavoastră şi cuvintele dumneavoastră sunt ale unui prieten. îmi amintesc că a mai venit cineva care s-a dat drept prieten cu Gelu. Cum mi-a vorbit acel om se deosebeşte însă de felul în care o faceţi dumneavoastră. Consider că nu m-aţi mințit. Ce bine ar fi fost dacă v-ar fi cunoscut înainte şi i-aţi fi

fost chiar prieten. Se întoarse apoi spre fereastră şi o deschise larg.
Tăutu înţelese că trebuia să plece, să o lase singură. Aşa şi făcu. Spuse încet : „Sărut mina, doamnă, vă las cu bine , deschise uşa şi ieşi încet, fără niciun alt cuvânt. Nu voia s-o vadă plângând pe această femeie care-i făcuse o impresie deosebită. O fi plângând oare ?...
Întorcându-se de la Consiliu, tot drumul gândul lui Banu rămase încă la cuvintele vicelui Traian, la care fusese pentru a perfecta repartizarea câtorva apartamente unor tinere cadre. Discuţia fusese cam dură.
— N-am decât din astea, tovarăşe Banu, confort trei...
— Cum adică, tovarăşe Traian, doar ştii şi dumneata cum arată aceste tipuri de apartamente. Oamenii mei, ca de altfel şi alţi oameni ai ţării, trebuie respectaţi pentru ce sunt şi pentru ce fac. Sunt la datorie ziua şi noaptea. Trebuie să le asigurăm locuinţe corespunzătoare. Ce apartament poate fi considerat ăla fără uşi la camere, fără baie, lăsând la o parte W.C.-ul turcesc... De ce le-aţi făcut aşa ?
— Păi, eu le-am făcut, tovarăşe Banu...? Le-au făcut alţii, zise omul dând din umeri.
— Atunci daţi-le cui le-au făcut...
— Păi, ăia nu-s de pe-aici, v-am mai spus. îs din altă parte. Cei care planifică şi tipizează, adică resorturile astea ministeriale, departamentale. Noi cei de. la judeţ executăm ce ni se ordonă... Da' uite, pe noi ne critică oamenii. La noi vin reclamaţiile. Şi au dreptate... Asta este !
Până la urmă a obţinut el nişte promisiuni pentru apartamente mai bune în curs de executare, dar cu asta nu putuse rezolva problema acută pe care o avea atunci. Nu se va lăsa până nu va pune în discuţie treaba cu apartamentele în şedinţa de consiliu. Şi asta şi cealaltă, povestea cu repartizarea apartamentelor neterminate, ca să poată fi

raportat planul la locuinţe îndeplinit integral şi chiar înainte de termen. Dar omul trebuie să mai dea nişte bani pe la unul şi la altul ca să-l termine... Trebuia să se facă o cotitură şi aici. Aşa agitat intră în cabinet.
Îl găsi, aici pe colonelul Vâlcu, şef în eşalonul superior, venit în judeţ pentru un caz anume. îl clarificase repede, cu ajutorul anchetatorului Fătu care se ocupase mai dinainte de speţa respectivă.
Schimbară păreri, opinii. Erau nu numai colegi, ci şi vechi prieteni.
— Acu' Banule, dacă tot mi-a mai rămas o jumătate de zi la dispoziţie, n-am nimic împotrivă să mă duci la o baltă de peşte...
— Cu plăcere. Mă tem însă, şi te rog să mă ierţi, că n-am să— ţi fiu un partener prea bun şi prea vesel. Nu mă prea pricep-la pescuit. Sunt, după cum vezi, şi foarte ocupat. Da' două ore tot le stăm noi împreună. Aştept veşti într-o treabă grea care se află acum pe ultima sută de metri...
— Tot e bine.
Plecară.
În drumul lor, inspectorul îi povesti discuţia cu vicele Traian şi îi prezentă o parte din transformările edilitare care s-au produs în oraşul de reşedinţă al judeţului de când Vâlcu nu mai trecuse prin aceste locuri. Şi nu se scursese chiar aşa de multă vreme. Apoi, întinderile de recoltă, ,,cât vezi cu ochii", din câmpia Burnazului, coloritul divers al culturilor şi roadele care se anunţau foarte bogate.
— Să priveşti acest pământ când mai toate plantele, această risipă de frumuseţe, îşi dezvăluie culorile, zise Banu, nu poţi rămâne nesimţitor.
Colonelul Vilcu înţelese cit de legat era Banu de acest colţ de ţară românească, că prietenul lui devenise un pătimaş om al câmpiei.

— Voi ăştia de prin birouri aţi cam uitat „gustul” pământului. De când te chem : „Vino, colega, vino, prietene, vino, să calci pământul care ne ţine şi ne hrăneşte. Să—ţi bucuri ochii şi să —ţi liniştești sufletul”. Şi tu... iar materiale, iar şedinţe, iar rapoarte... '

Mai schimbară câteva vorbe, îşi depănară şi câteva amintiri din cazurile în care conlucraseră şi Banu îşi ceru scuze că trebuie să plece.

— Fătu o să—ţi fie un interlocutor bun. Trebuie să-mi iau „zborul spre sud”.

— Înţeleg, prietene. Treaba e treabă. Cu bine şi—ţi mulţumesc, Banule.

Defecţiunea fiind remediată, mecanicii hotărâră să se odihnească şi ei, nu înainte însă de a-i raporta şefului că erau gata de plecare. în zori puteau porni motoarele şi să ridice ancora.

Mecanicul şef, un bărbat subţire, trecut de a doua tinereţe, după ce-l căută pe Hans să-l întrebe dacă-l anunţase pe Braun, trecu întâmplător pe lângă cabina Helgăi şi, auzind voci uşoare, ciuli urechile.

„îi merg afacerile bossului. Are de toate. Bani... bani, putere... putere, femei... femei, şi ce femei ! distracţii, călătorii. E bine că trăim şi noi pe lângă el...” îşi zise. „Nu, Hans, fii cuminte, te rog”, auzi el vocea femeii. „Ei drăcie, nu e bossul. E Hans, secundul. S-a învârtit. I-a suflat-o !“ Se apropie mai bine de uşă, încercând să audă cit mai bine. „Mama lui de secund”. De câte ori nu se uitase şi el cu jind la Helga ?! Ce s-ar mai fi tăvălit cu ea pe podele. Era însă Braun la mijloc şi... Descoperirea asta valora însă o avere. „Păi, dacă-i bal, să fie bal. Că dacă am început-o cu echipajul ducem treaba până la capăt...“

În vârful picioarelor, cu această viperă în inimă, mecanicul şef se îndreptă spre cabina lui. Era obosit, ar fi dorit să doarmă,

dar ceea ce auzise îi dăduse foc. Braun era doar patronul Iui şi trebuia să ţină la el atât cât „ţii la un şef“. Nici mai mult, nici mai puţin. „Dar dacă, se întrebă el, ar afla din altă parte, de la scafandrii ăştia care dorm sau se fac că dorm toată ziua cu şnapsul în nas, că eu ştiam mai demult şi am tăcut, nu-mi dă un şut în cur şi mă trezesc pe drumuri ? Şi dacă-l trezesc acum, în puterea nopţii, stricându-i somnul bossului, n-o fi la fel ?“ Era ca pe jăratic. Şi cel mai mult îl ardea nu anunţarea bossului. Că până la urmă îl durea în fund de Braun. Femeia ! „Femeia asta păcătoasă care acum geme sub trupul lui Hans“ îl înnebunea. „Trebuie să iau o hotărâre, îşi zise el punând mâna pe o sticlă de pe noptieră şi înghiţind o gură straşnică din lichidul puturos. Era stăpânit de îndoială şi de pofte. Să—şi facă mai mult curaj !... „Şi dacă bossul n-o să-l creadă ?” Se temea de mânia acestuia. „Dar acolo este sigur Hans. Nu era beat. Şi tot acolo este şi Helga. Şi acum sunt goi, îmbrăţişaţi, gemând şi tăvălindu-se. Şi eu stau ca un dobitoc. Ar fi poate mai bine să tac. N-am auzit nimic”.

Mai sorbi câteva înghiţituri şi simţi că băutura îl moleşeşte şi lucrurile începură să se învârtească în jurul lui. „Mai bine aşa, mă îmbăt şi gata... Am fost beat l Nu ştiu... n-am auzit nimic”. Şi adormi buştean.

Să fi dormit o oră, două, când îl treziră strigătele răguşite ale lui Braun, strigăte la adresa tuturor. Mecanicul—şef, buimăcit, sări în picioare şi văzând că nu se prea poate încrede în ele, pe bâjbâite, se apropie de uşă şi ieşi pe culoar.

-— V-aţi îmbătat, neam de căţele, v-aţi îmbuibat, ha ? V-aţi îngrăşat. Vă scot eu pe nas. Hans, unde eşti.? Hans, toţi v-aţi dat la fund, nenorociţilor.

Era sus pe punte şi striga de parcă ar fi luat foc ceva. Se produse o vânzoleală nebună, uşi de cabina trântite, tropăituri...

Mecanicul şef abia înainta, picioarele i se păreau de plumb, ceva îl trăgea în jos.
Îl văzu ca prin ceaţă pe Hans ieşind din cabina Helgăi şi o luă spre el, în fugă, prăvălindu-l.
— Scuză-mă prietene, făcu Hans, în timp ce mecanicul şef, mai buimăcit ca înainte, se chinuia să se ridice.
Reuşi, cu chiu cu vai, sprijinit de pereţii cabinelor, şi porni către puntea principală. Auzi vocea lui Hans, care urcase la Braun şi încerca să-l potolească.
— Ţi-am spus să te ocupi de oameni, ţipa Braun, ce-ai făcut ? Te-ai luat cu ei, v-aţi îmbătat, clini nenorociţi, am să v-o plătesc eu.
— Domnule Braun, răspunse Hans, greşiţi dacă no trataţi aşa. Noi vă suntem loiali, nu merită să ne socotiţi nişte câini. Oamenii au muncit în tot acest timp. Şi dacă vreţi, pe apă, mai ales pe apă, toţi suntem egali. Şi în faţa lui Dumnezeu tot egali suntem. Dumnezeu nu alege...
— Cum, porc de câine ! strigă Braun şi faţa i sa congestionase şi bătea din picior ca un cal nărăvaş. Te întinzi la vorbă cu mine ? Tu egal cu mine ? Mă ameninţi ?
Pe punte se adunaseră aproape toţi membrii echipajului în afară de Helga.
— Domnule Braun, mă înjuraţi pe nedrept! Dacă era vorba de altceva, nu acceptam să vă însoţesc în această aventură. Recunosc, sunteţi omul care v-aţi îngrijit de mine, aţi fost atent... Dar fără mine nu eraţi aici şi fără mine nu ajungeţi înapoi.
Braun înnebunise, nimeni nu se putea înţelege cu el.
— Tu vorbeşti, tu ! Te-am făcut om,, nenorocitule, te-am ridicat din noroi, te-am...
Şi tuşea puse stăpânire pe el. Cei doi scafandri îl sprijiniră. De fapt erau şi ei înmărmuriţi.

— Eu, eu, behăi pe punte mecanicul şef, încercând să se ţină pe picioare, eu n-am nicio vină... eu n-am văzut nimic.
Hans se întoarse spre el şi-l privi cu răutate.
— Ţine—ţi gura, că ne ia mama dracului, auzi ? îi suflă el la ureche.
— Ce-i spui, ce-i spui, ce pui la cale-cu câinele . ăsta ? reîncepu Braun ţipătul.
— Boss, nu e bine, îl rugă unul dintre scafandri, să nu se audă scandalul. Putem avea neplăceri...
Braun nu-l ascultă. Se avântă şi pe nepregătite îl lovi cu palmele peste faţă pe Hans. Acesta văzu negru în faţa ochilor. Se clătină, dar se ţinu pe picioare. Se abţinu. L-ar fi terminat dintr-o singură lovitură. Dar nu era momentul şi nici locul.
— Domnule Braun ţi-am spus că greşeşti. Ai visat urât, atâta tot, asta e singura explicaţie...
Şi în acel moment apăru pe punte Helga. Hans nu putea fi sigur că ea n-a văzut cum a fost pălmuit şi n-a auzit cuvintele ce i-au fost aruncate. Era superbă. Cu părul ei auriu răvăşit pe umerii goi, părea o zeiţă ieşită din ape.
— Porniţi motoarele, ordonă ea. Bossul mi-a dat această dezlegare.
Ajutorul mecanicului şef şi mecanicul şef o luară încet spre sala maşinilor.

Braun auzind glasul femeii făcu ochii mari, de parcă în faţa lui ar fi apărut o minune. Amuţi. Nebunia fu pentru un moment curmată.

— Helga, rosti el, iartă-mă, ţi-am deranjat somnul. Şi căzu în genunchi.

Femeia se apropie de el şi-l mângâie indiferentă pe creştet.

— Nu e bine cum te arăţi în faţa oamenilor tăi. Te compromiţi. Du-te în cabină şi odihneşte-te. Voi veni şi eu.

— Da ? strigă Braun şi se ridică ameninţător cu ochii injectaţi de o mânie oarbă. Am să fac ordine, Helga, spuse el şi încercă să pună mâna pe umerii femeii.

Atunci, da, chiar atunci vasul porni, aruncându-l în braţele celor doi scafandri.

— Domnule Braun, odihniţi-vă, zise acelaşi scafandru mai în vârstă. Ne stricăm firma. Ascultaţi-o pe doamna Helga.

— Ai dreptate, recunoscu în sfârşit Braun şi se îndreptă spre fotoliul împletit din răchită. Avea ochii înceţoşaţi. Totul fusese un vis urât. Asta e. începu să-i pară rău. „Da, ne stricăm firma, câinilor, gândi el. Abia aşteptaţi să pun mâna pe

comoară şi să mă terminaţi, dar nu v-aţi găsit omul...“ Dă-mi un pahar de apă Helga, mi s-a făcut o sete !... Nu, nu se corectă el, o cafea ar fi mai bună... Voi, se adresă el bărbaţilor rămaşi, inclusiv lui Hans, pe care-l fulgeră cu privirea, puteţi să vă vedeţi de treburi. Vom avea o zi grea.
„Curios, îşi zise Hans plecând, cum a devenit aşa repede lucid. Ce dracu’ ascunde în el omul ăsta ?“ se întrebă el. Că doar n-o fi cununat cu... Se cutremură. Nu era de glumit. Ameninţările lui Braun erau cumva calculate.
O întâlni pe Helga şi-i spuse că Braun s-ar putea să le facă vreun pocinog, să fie atentă.
— A calculat totul, Helga, un om ca ăsta este în stare să ne dea dracului pe toţi, îţi spun.
— Vom vedea. în ochii Helgăi scăpără o lumină albastră.
Cu tava şi două cafele mari, pentru ea şi pentru Braun, urcă pe punte.
— Sunteţi servit !
Acesta privea, de data asta calm, întinderea de ape. Părea total destins. Parcă nimic nu s-ar fi petrecut.
Helga aşează tava pe măsuţă şi-i atinse umărul.
— Haide, dragă boss, am adus cafeaua...
— A, tu erai ? zise el, încercând să se ridice. Renunţă însă.
În ceşti cafeaua aburea.
— Eşti o fată bună, continuă el. Şi rămâi la fel, chiar dacă eu... Luă ceaşca şi sorbi din ea. E foarte bună ! Mă întremează, că e fără zahăr. Stai lingă mine.
Helga îşi trase un fotoliu alături de Braun. Se gân-dea însă la altceva sau la altcineva. Mai sigur la Urdeanu sau la asigurările lui Hans.
— Helga, spuse mai mult şoptit Braun. Helga, Helga, repetă el, mi se pare că m-am tâmpit Mă lasă nervii. I-am luat pe ăştia, şi rosti cuvântul „ăştia“ cu mare scârbă, prea dur. Am

priceput, mai cu seamă am intuit, că-l iubeşti pe inginerul ăla...
— Boss... încercă Helga.
— Te rog... Aşa-mi arată calculele mele, Helga.ă Femeia deveni mai atentă. Braun sorbi din cafea de astă dată gata să surprindă orişice mişcare, orişice cuvânt.
„Calculele lui, îşi zise Helga. Ce calcule o mai fi făcând ? Nu cumva unele care-l privesc pe Gelu ? Sau pe Hans ? Sau pe mine ? Pe mine, desigur, pe mine... Ştie că-l iubesc pe Gelu, ştie şi acceptă. Se va răzbuna. Dacă Hans ar fi om de onoare poate m-ar apăra. E singurul care mă poate ajuta. Poate şi omul acela cu care am vorbit. Dar el e departe. Sau tânărul de la căpitănie. Sau...“
— Calculele mele, zise Braun, parcă a părere de rău, după ce lăsă ceaşca pe masă. Ceea ce fac eu... se opri. Ceva îl determina mereu să se oprească. Continuă totuşi. Helga, tu mi-eşti cea mai apropiată, te-am cunoscut, te-am jignit, poate mai mult, te-am vândut, dar vreau să nu mă judeci greşit. Pentru tine am făcut totul. Ai să vezi....
— Nu, să nu vorbim despre asta, zise Helga, eu am priceput totul atunci şi ţi-am zis care a fost convingerea mea. Ai încercat să—ţi atingi scopurile prin mine. M-ai cumpărat. M-ai folosit. Recunoaşte că am plătit tot. Şi dobânzile. Acum sunt liberă.
— Da ! ! exclamă Braun. Am impresia că te răzvrăteşti. Deci tot n-ai uitat, tot... cu privirea rătăcită apucă ceaşca de cafea cu mâna tremurândă şi o scăpă. Ţi-am spus că-mi pare rău, continuă el. îţi repet: îmi pare rău. Ce mai vrei ? Bani ? îţi dau. Bijuterii ? îţi dau. Vrei bărbaţi ? Ţi-i cumpăr... Se ridică şi începu să se plimbe pe punte. Vasul înainta în amonte cu viteză destul de mică. Am crezut în aceste zile că mă pot elibera de coşmaruri, dar iată că nu se poate. Nici tu nu mă

ajuți. Nu mai vrei. Te faci doar. Parcă nu mai ești tu, Helga. Te cunosc și te simt.
— În ultimul timp, observ, rosti calm Helga, cu o voce neutră, că bei cam mult. Asta face rău. De aici gânduri negre și alte prostii. Eu joc corect, boss, numai că nu vreau să mă mai vând. Parcă vrei să te droghezi cu alcool și nu e cea mai nimerită cale, inima s-ar putea să cedeze.
Braun realiză că Helga îi vorbește cu „tu“. Până acum nu îndrăznise. Nici chiar atunci când erau în intimitate. Se făcu că nu bagă de seamă.
— Am alergat tot timpul, să fac, să strâng. Am alergat după himere. Tu crezi că eu sunt liber ? Că eu fac doar ce-mi trece prin cap ? Tu crezi că am venit aici, să mă... mănânce țânțarii, doar ca să găsesc vreo comoară ? Ești frumoasă, dar ești proastă, Helga, spuse el aproape în șoaptă, cu vocea tremurând. Și mie mi-e frică. Și eu sunt cumpărat și vândut.
Ultimele cuvinte le rostise șoptit. Avea o privire diabolică. Ură și disperare. Helga se cutremură. I se făcu frică. Bănuielile ei vechi căpătau contur. Omul acela avea dreptate. Aici e altceva la mijloc. Și e în joc viața lui Gelu, și viața ei.
„Unde vrea să ajungă ? Ce-o să facă ? îl văd sălbatic, gata să sfâșie, să distrugă tot și pe toți. Din frică. Din răzbunare”.
Au trecut așa câteva clipe. Așteptare grea. Apoi Braun își reveni. își recâștigă respirația, tremurul încetă și se așeză obosit în fotoliu. Criza trecuse. Furia îi dezvăluise spaimele. Acum încerca să se liniștească privind apele Dunării.
— Ești obosit, boss, rosti ea încercând să-i prindă privirile, hotărâtă să fie gata pentru orice.
— Ba deloc. Nu sunt, Helga. Mi-a trecut. Cred că mă simt mai bine ca oricând. De fapt, în preajma ta mă simt bine întotdeauna. Și începu să râdă răgușit și nervos.
„Îl iubești pe inginer”, îi răsunau în urechi vorbele lui Braun. ,,Le-a rostit, așa, ca să mă încerce-sau de ce ? Aflase mai

multe ? Bănuiește, probabil, că eu și Gelu' vrem să luăm viața de la capăt împreună, să ne descotorosim de el ? Sau poate acest fapt n-a intrat încă în calculele lui. înseamnă că la mijloc e altceva. Și acel *altceva* îl face irascibil, mereu cuprins de furii lăuntrice. își îngăduie acum să mă tatoneze, să vadă în ce ape mă scald... Ce treburi secrete are ? Despre ele mi-a vorbit și bărbatul acela. Să fiu cu ochii în patru".
Braun închisese ochii, acceptând clipa de tihnă. Nici el nu era însă liniștit. Urma treaba cea mai complicată : ridicarea casetei și salvarea celorlalte bunuri. Restul ,,va rezolva" pe drum. Trebuie să fie calm. Să se stăpânească. Avea nevoie de întreaga echipă. Și de Helga.
„E mai inteligentă decât mi-am închipuit eu, își zise el admirând profilul femeii și trupul acesteia puțin aplecat peste balustradă. Totul e să nu fie prea inteligentă.
Se gândi apoi la inginer. Trebuie să fie prin preajmă. Îl va „recupera" și îl va folosi. „Ei se cred puternici împreună. Sunt niște proști. Cu cât se iubesc mai mult, cu atât sunt mai vulnerabili. Unul va fi «miza» pentru celălalt".
Își trecu degetele mâinii drepte prin barbă, apoi scoase din buzunarul hainei pipa. O agăță, fără s-o aprindă, în colțul gurii. Așa se putea concentra mai bine. Putea să—și pună ordine în planul pe care chiar în acea noapte îl va realiza. Să fie atent și la Urdeanu și la Helga, dar și la Hans. „Cine știe ce clocește și ăsta ?" Și deodată izbucni din nou în râs. De data asta puternic și sigur pe sine. Braun redevenea cel de altădată. Se simțea stăpân pe situație cu toate pârghiile în mână. îi făcu semn Helgăi să se apropie.
— Te rog ceva, eu nu vreau să mă mai irit. Spune-i tu lui Hans că n-am nimic împotrivă dacă vrea să plece. E liber.
Helga rămase surprinsă. „Ce dracu îi trece ăstuia prin cap ? De ce ? Și de ce eu ?..."

— Bine,. boss, răspunse ea, dar ce faci, că e singurul care se pricepe cu adevărat la navigaţ*ie.* Vrei să ne rămână oasele pe aici !...
— Tu îi comunici ordinul meu. De rest să nu al grijă.
Helga îl părăsi şi se îndreptă spre secund. După câteva minute reveniră amândoi.
— Am primit ordinul boss. E clar şi nu mai există niciun dubiu că m-aţi concediat. Păcat. S-ar putea să regretaţi. Dădu din mină a lehamite. Eu mă conformez. Nu e nici pentru prima, nici pentru ultima oară, când primesc astfel de veşti.
— Ha, ha, râse nechezând Braun. M-ai înţeles greşit, băiete. Eu n-am de gând să te concediez. Eu am vrut să te încerc. Am vrut să văd cât îmi eşti de loial, pricepi ?
Helga şi Hans se priviră scurt, uimiţi...
— Degeaba vă puneţi întrebări. Eu deja am răspuns la ele. Du-te, Hans, şi vezi—ţi de treaba ta. Şi tu, Helga, spune-i bucătarului că mi s-a făcut foame...
Legănându-se în fotoliu, după plecarea celor doi, Braun jubila. în curând, gata !
Conform înţelegerii stabilite, după ce termină de analizat câteva lucrări la reşedinţa unei subunităţi din teritoriu, inspectorul Banu hotărî ca în drumul său să-l vadă şi pe inginerul Mantu, de care-l lega o veche prietenie. Mai ales vroia să afle cum se rezolvase, dacă se rezolvase, acea problemă stringentă care-l făcuse să apeleze la „bunăvoinţa" inspectorului. Adică să ,,pună" o vorbă bună la cei de la inspectoratul veterinar spre a-l ajuta. „Se lasă greu, aşteaptă nu ştiu ce... parcă mar fi oile statului...".
Nu-l găsi la sediu. Era undeva în câmp, chiar la ferma de oi. Oi de Australia. Acolo, la ferma de oi, îşi petrecea Mantu o mare parte din timpul său.

Îl găsi. Era puţin nervos.
— 'Bine veniraţi, tovarăşe colonel, credeam că sân-teţi supărat pe mine. Mi-aţi promis că veniţi de acum o săptămână.
— De unde supărat ? răspunse Banu, dar blestematul ăsta de timp nu m-a lăsat. Ba una, ba alta ! Şi cum pot eu să fiu supărat pe un prieten ?
— Fantastic, explodă Mantu. Nu ştiu cum să scap de beleaua asta, tovarăşe colonel. Cit mi-aş stoarce mintea... Făcu o mică pauză, apoi adăugă. Mi-a spus doctorul Ponor de la Trust, când le-am preluat : „Să ai grijă ca de ochii din cap, Mantule, că altfel eşti bun de plată, şi nu numai de plată". Bun, mi-am zis, şi m-am străduit, cum se şi vede, să le creez condiţii. Saivane noi, hrană şi îngrijire, nu mai zic. Dacă ar putea vorbi oile ? În primul rând cred că „indigenele" noastre s-ar plânge că nu e democratic să ne ocupăm mai mult de „intrusele" astea decât de ele...
— Da, ştiu, se văd strădaniile, dar consecinţele contează. Dacă n-aţi reuşit să stopaţi molima înseamnă că eficienţa-i la pământ. Asta-i buba.
— Păi, care e oful meu ? Şi ce mama dracului să mai fac eu ? Campania încă nu o terminai şi zilnic trebuie să troc p'aci, că se prăpădesc. Le vezi că se dau de-o parte şi gata. Ai pierdut-

o. Ai pierdut o oaie de asta, ai pierdut dolarii. O sută de oaie. Atât ne-a costat. Da' ce-a mâncat până acum ? Asta nu trebuie s-o punem la socoteală ? Că, de fapt, n-am scos până acum nimic de la ele.
— Păi, le văd tunse, aşa că s-a scos ceva...
— Da, da, dar n-am predat încă lâna.
— Lapte dau ?
— Lapte ? Nici vorbă, astea nu se mulg. Mi-au venit în martie, le-am ţinut ca pe prinţese. Acu' în căldura asta s-a ivit şi boala. Deşi nu se poate spune că e mai cald ca în Australia. Boală a dracului, de import, ca şi oaia. Poate în costul ăsta să fi intrat şi bolile, rosti zâmbind şiret, glumind cu amărăciune, Mantu.
Mergeau printre oi şi Banu le privi cum erau rânduite la tratament, cam cincizeci se găseau „ţinute din scurt" de doi îngrijitori. Nu prea erau învăţate ele cu rânduiala.
— Astea sunt învăţate să trăiască nu în turmă, ci răzleţe, zise. el, aplecându-se şi cu penseta ridică o larvă pe care i-o arătă lui Banu. Vedeţi, chiar şi după îmbăiere, persistă aceste larve, deşi îmbăierea cu lindavet o facem săptămânal sau cel mult la zece zile. Rămân, mama lor de... cum dumnezeu să le zic... Asta e o boală „ştiinţifică", tovarăşe colonel, încercă să glumească Mantu. însă ştiinţifico-fantastică, că nu-i putem găsi leacul. „Miaza cutanată", aşa i se spune. Nu prea ştiu cum s-o vindecăm. Poartă oaia plaga asta, ca o broască ţestoasă carapacea, până la moarte. Şi ceea ce e mai rău, că e transmisibilă şi la miel. Da, fapt constatat aci la noi. Aşa ceva am putut vedea numai la rasa asta. Rasa „plowarth". Şi culmea, să ştiţi şi un alt fapt, nici nu mai intră
în călduri în perioada asta. Nu intră şi pace. Fantastic !...
Banu se apropie mai mult de inginer caire continua să vorbească stând într-un genunchi şi privind cu atenţie o oaie.

— Vedeţi, zise Mantu, ce plagă mare şi urâtă se formează. Aici roiesc, ca să zic aşa, acele blestemate de larve. Trebuie să mă ocup şi de asta, tovarăşe Banu, continuă Mantu, ridicându-se. Sunt date dracului animalele astea, şi, colac peste pupăză, ne dau de lucru şi cu boala asta a lor...
Făcură câţiva paşi unul alături de celălalt.
— Terenul la noi, adăugă Mantu, e bun pentru cereale. Am rupt din acest teren bun, să fac păşunea asta. Că astea nu pasc pe oriunde ca ale noastre. Ce mai, acum n-avem decât să ne batem capul cu ele...
— O scoţi dumneata la capăt, tovarăşe Mantu, cum ai reuşit cu altele, vei reuşi ! Lasă că te ştiu eu!
— Vorbeam şi eu, ca omul necăjit, nu-i aşa ? Doar n-o să le las să moară... Dar mai bine să vă arăt instalaţia de biogaz. Fantastică. O trăsnaie de-a mea, dar a reuşit. Cu adevărat.
— Da. De acord.
Şi inginerul Mantu deveni alt om parcă. Se schimbase. în bine. Aşa cum îl cunoscuse şi-l întâlnise de multe ori Banu.
Vizită în grabă instalaţia. Trebuia să ajungă unde avea treabă, unde era aşteptat, dar nu-i putea tăia bucuria inginerului.
— Putem bea o cafeluţă „coaptă" chiar la aragazul ăsta, alimentat cu biogaz.
— Desigur. Urgent. Mă simt onorat. Cum să nu vă ofer şi eu o cafeluţă a'ntâia...
— Fantastică, îi zise Banu şi inginerul pufni în râs.
Băură cafeaua şi cei doi bărbaţi se despărţiră, fiecare cu treburile şi gândurile lui.
Aproape alergând până la gară, după ce se despărţise de soţia lui Urdeanu, şi având în cap discuţia avută cu aceasta, Tăutu abia apucă să prindă trenul. De fapt acesta chiar plecase, dar îl prinsese din mers. Norocul lui că—şi cumpărase bilet încă de la. sosire.

Intră într-un compartiment tot de a doua, de astă dată liber. Era probabil o cursă care în trecere avea să adune navetiștii sau alţi călători cu diferite treburi prin localităţile pe unde trenul avea opriri fixate. I se făcuse foame, dar în asemenea garnituri nu există vagoane restaurant. Se lăsă păgubaș și—și aprinse o ţigară.

,,Și totuși aviditatea asta a lui Urdeanu de unde pornește ? Sete de aventură, de bani, de funcție ? Totul să fi pornit, așa cum de fapt a bănuit și bătrâna și cum mi-a confirmat soţia lui, de la primele ieșiri afară ? Deci de la contactul cu Braun ? Dacă nu l-ar fi întâlnit și nu ar fi întâlnit-o pe Helga lucrurile puteau rămâne ca la început ? Desigur, în el s-a produs această schimbare sub impulsul unor mari promisiuni. Este cert. Ce promisiuni? Asta nu era greu de presupus. Urdeanu a intrat într-un joc urât, murdar şi periculos... Oare mai poate fi salvat ? Oare el vrea să fie salvat ?“.

Între timp în compartiment mai intrară doi bărbaţi care continuau o discuţie începută probabil pe peron. Tăutu, cu braţul sprijinit pe banchetă, își urmă însă firul gândurilor nestingherit de sporovăiala celor doi.

„Urdeanu se va duce direct. Vom avea norocul să-l blocăm pe acest Braun. Poate îl vom prinde asupra faptului. Vom avea și corpul delict. Urdeanu nu are de unde pricepe că Braun e singurul care câștigă clin această afacere. El și firma lui. Sub această firmă se ascund, desigur mai mulţi. Cu cine ştie ce treburi. Și or fi șefi mai mari decât Braun, faţă de care Braun e un căţeluș. Firme ca asta apar și dispar peste noapte. Poate și firma lui Braun o să dispară. Urdeanu nu știa asta. Credul și lacom, într-un moment când și-a pierdut capul a intrat în plasă. Braun îl ţine strâns. Vă realiza oare Urdeanu că e în pragul prăbușirii decisive ?“.

Coborî în gara din oraşul de la Dunăre şi se îndreptă spre Ostrov. Aici, aceeași căldură înăbușitoare. Dar peisajul era

încântător. Chiar şi aşa, cu acest soare care parcă se hotărâse să ,,ardă“ totul. Îl găsi pe Mircescu, pe malul Dunării. Aştepta din clipă în clipă să sosească inspectorul şef Banu.
— Precis că a intervenit ceva, îi zise el colegului său. Dar e bine că eşti şi tu aici. Acum se poate reface întregul.
— Este ! răspunse Tăutu. Cum a decurs discuţia ? întrebă el, privind apa învolburată a Dunării.
— Normal. E o femeie înţeleaptă. O femeie la locul ei, care l-a iubit şi i-a păstrat copilul...
— Cum adică ? Care copil ?
— Ce-ai auzit. Au împreună un copil!.... Este un amănunt preţios. încă o lovitură, nu ? Nici el nu ştie !
— Unei asemenea veşti tu îi spui lovitură !...
— Ceea ce trebuie să ne bucure, zise Tăutu, e că femeia nu a fost şi nu este implicată în acest joc. Urdeanu a fost şi este un înstrăinat... Ea n-a ştiut nimic. Poate doar schimbarea lui Urdeanu, comportarea lui după ieşirile şi revenirile din străinătate. în rest, ce cunoaştem şi noi. O mare dorinţă de aventură a inginerului şi posibila lui ticăloşire. Da’ spune-mi cum a decurs noaptea ? întrebă Tăutu.
— Să zicem că bine. A adormit în barcă, şnapanul. Putea fi oricând luat pe sus. Eu, după înţelegere, m-am întors şi am preluat ostilităţile... Acum Urdeanu ,,pescuieşte“ şi priveşte tot îngândurat Dunărea. Aşteaptă să apară vasul. Nu-i normal ?
Tăutu zâmbi. Mircescu îi plătea într-un fel cu aceeaşi monedă. Dar el începuse, nu ?
Apoi cei doi începură să—şi rânduiască notele şi considerentele pentru discuţia cu inspectorul şef.
— Se poate aprecia, zise Mircescu la un moment dat, că putem declara declanşarea acţiunii. Numai să nu intervină ceva neprevăzut. Să apară vreo fisură.
— Suntem foarte aproape, rosti Tăutu. Nu putem rata. Ei sunt siguri de reuşita lor. Şi asta e în avantajul nostru. Mă

refer la factorul surpriză ! Asta e o armă ! .
Erau unul aproape de celălalt. Priveau Dunărea. Apele erau tulburate, învolburate. Priveau şi erau încordaţi. Aşteptau. Banu trebuia să apară dintr-un moment în altul. „Ostrov ! Ostrov !“ se auziră semnale la staţia radio. Mircescu se repezi la microfon. Era vocea Helgăi. Nu-i putea răspunde. Aparatul nu permitea, şi nici ei nu voiau să rişte. Oricine putea pune mâna pe jucăria aia. „Ostrov, comunică ! Se pune ceva la cale. Se pune ceva la cale. Mi-e frică. Sunt singură. Nu ştiu dacă pot avea încredere în Hans. Ostrov. Se pune ceva la cale. A fost cules Gelu ! Salvaţi-l !“
Şi tăcere.
Mircescu şi Tăutu rămaseră, pironiţi. Cum să-i spună Helgăi că ei veghează ? Că o vor apăra. Cum s-o încurajeze? Comunicatul indica însă că lucrurile se precipitau. Nici nu băgară de seamă că inspectorul şef era în spatele lor.
Fiecare dintre noi este uneori, chiar fără voia lui, invadat de amintiri care se întorc în cercuri ample, ne cuprind gândurile şi simţurile. Braun era acum urmărit de anumite episoade. îi reveneau mereu clipele de groază prin care trecuse cu ani în urmă, tot aci, pe fluviu, când fusese nevoit să—şi ia tălpăşiţa el şi ai lui.
De ce tocmai acum îşi aminti aceste momente era greu de înţeles. Şi apoi fuga lui cu barca cu motor, până reuşeşte să ajungă din urmă alt vas. Cum scăpase. Cum fusese prins, cum îl aştepta prizonieratul - şi cum scăpase din nou. în sfârşit, acasă ! Cum reuşise să—şi ascundă activitatea anterioară. Filmul care-l urmărea se oprea tocmai la secvenţele frumoase şi fericite, când redevenise Konrad von Braun. Acum trebuia să-i reuşească întreaga mişcare. Dacă scapă de obsesia casetei e un om făcut. Atunci va putea fi cu adevărat liber.
Se ridică, îşi frecă mâinile mulţumit.

Reuşise să se odihnească. Poate că şi cuvintele Helgăi îi făcuseră bine. Vasul înainta cu motoarele în plin. Şi el era într-o foarte bună formă. Pe punte urcă Helga îmbrăcată într-o rochie albă, transparentă. Era ispititoare.
— Boss, după câte văd ne apropiem de punctul unde ne aşteaptă inginerul...
— Ai dreptate, răspunse el privind malul drept. Dă-mi te rog, binoclul.
Privi acea porţiune unde bănuia că ar fi Urdeanu.
— Văd ceva. Mi se pare că se îndreaptă spre noi o barcă. El este. înseamnă că ne-a observat.
Femeii i se lumină chipul şi în ochi îi apărură două scântei jucăuşe.
— E om de cuvânt, continuă Braun şi aşa trebuie să fie. Nu stă la îndemâna oricui să fie aşteptat de o femeie frumoasă, deosebit de ispititoare...
— Boss... zise ea cu vocea mieroasă.
— Nu face nimic, Helga. Uite, adaugă el, a pornit spre noi. Este cel mai bun moment. Am ajuns la timp, îl strigă pe Hans şi pe scafandrul mai în vârstă. Când aceştia apărură, le ordonă să fie gata să-l ajute pe inginer să urce pe vas când se va apropia.
Helga tremura. Căuta însă să fie tare. Rămase lângă Braun, urmărind cu atenţie sporită apropierea lui Urdeanu.
Hans coborî scara din frânghie până la apă. Urdeanu ajutându-se de lopeţi atinse vasul şi se apucă cu mâinile apoi de scară. Fixă barca de scară şi aşează piciorul pe prima treaptă.
— În ordine ! strigă Hans.
Ajutat apoi de scafandru, Urdeanu urcă pe vas tot bagajul său şi barca. Se apropie de Braun şi de femeie.
— Mulţumesc domnule Braun, credeam că s-a întâmplat vreo nenorocire. Sărut mâinile, domnişoară Helga.

Braun îi întinse mâna.
— Bine-ai venit pe vasul nostru, domnule inginer. Helga se simţea stingherită. Nu ştia ce să facă. — Eu mă retrag, zise. Cred că aveţi să vă spuneţi unele lucruri...
— Bine faci, o aprobă Braun. Poţi totuşi să ne serveşti cu ceva.
Helga plecă îndreptându-se spre cabină. Atunci lansă apelul ! Ascunse în geantă aparatul lui Mircescu lăsându-l deschis. Apoi luă din micul ei bar o sticlă de whisky şi două păhăruţe.
Când urcă pe punte îi găsi pe cei doi în fotolii, dis-cutând cu însufleţire.
— în schimbul casetei, zise Urdeanu, aveţi „Solar 5".
— Adevărat, îi răspunse Braun. Da' nu uita că eu te şi „scot"... Ceea ce creşte preţul şi se măresc obligaţiile ! Da' asta o s-o mai discutăm noi când vom intra în posesia obiectului.
Şi discuţia continuă la fel chiar şi în prezenţa Helgăi.
— Bine, domnule Braun. Cred că nu vă răzgândiţi. Eu am respectat înţelegerea noastră.
— Bine, bine, tinere inginer, nici eu n-am zis altfel...
Helga aşează păhăruţele pe măsuţă şi turnă băutura.
— Bine-ai venit printre noi, îi ură Braun. Sorbiră până la fund.
— În sănătatea dumneavoastră domnule Braun, răspunse Urdeanu, încercând să prindă măcar o privire a Helgăi, care părea speriată şi agitată.
Soarele stătea să cadă în asfinţit. Se apropiau de Ostrov şi de locul unde aveau să oprească.
Braun îi părăsi pe cei doi şi trecu să dea ordine lui Hans şi celor doi scafandri. Trebuiau să se pre-, gătească...
— Mi-e teamă, Gelule, zise femeia, după ce rămaseră singuri, strângându-i discret mâna. Habar n-ai ce se pune la cale. în joc sunt lucruri grave. Nu cred că e vorba de o comoară... comoară. Noi suntem nişte peştişori-nadă pentru rechinii cei

mari. Braun ne va lichida pe toţi. N-am timp să—ţi spun. Trezeşte-te până nu e prea târziu. E şi secu...
Helga se opri. Auzi nişte zgomote în preajmă. Urdeanu era amuţit. Castelul lui de cărţi se prăbuşea ! I se părea că visează. „Nu ! Chiar visez ! Sunt în barcă şi visez !“ închise şi deschise ochii de câteva ori.
— Nu...
— Domnule inginer, cum vă mai simţiţi ? schimbă Helga vorba. Eu am citit ceva foarte interesant, dar n-am priceput tot. O carte poliţistă. Dacă o veţi citi şi dumneavoastră poate mi-o veţi lămuri mai bine.
Cei care se agitaseră pe lângă ci s-au îndepărtat.
— Nu am vreme să—ţi spun mai mult. Acum îţi joci şansa vieţii ! Dar nu cum ai crezut tu. Ci exact opus. Deschide ochii. Apără-te. Apără-mă. Fără tine sunt şi eu pierdută.
Şi Helga dispăru.
Vasul se apropie de Ostrov, apoi făcu o buclă mare şi se întoarse pe al doilea fir de apă.
Seara cobora încet, nevăzută, peste luncă şi peste apă. Nu se auzea decât zgomotul motoarelor. Dar şi acestea la un moment dat tăcură. „înseamnă că Braun e hotărât să le oprească. Am luat-o doar în jos“, gândi Urdeanu privind către malul de unde venise. Se auzi apoi ancora lovind apa. Şi vasul se opri. Cei doi scafandri, ajutaţi de Hans şi de mecanicul şef, coborâră.
Apoi nimic. Din nou se aşternu liniştea. Braun, cu pipa in colţul gurii, aştepta încordat nervos chiar, apariţia celor doi din apa Dunării. Urdeanu se apropie şi el de ceilalţi. Mai târziu veni şi Helga.
Încordarea creştea, la fel şi liniştea din jur. Braun simţea că-i ard tâmplele. dar nu renunţă. Aşteptase atâţia ani !... Acum era doar la un pas...
— Aţi auzit tot ? tovarăşe inspector şef.

— Aproape tot. Oricum, am înțeles.
— Se apropie, tovarășe colonel. într-o oră-două. sunt aici.
Și așa s-a și întâmplat. In mai puțin de două ore, vasul apăru, făcu o buclă și se întoarse cu motoarele stinse la locul unde se afla epava.
— Bătrânul, nenea Nae, e pe aici ? îl întrebă Banu pe Mircescu.
— Este, tovarășe colonel, e la dispoziție...
— Cu el și încă doi băieți, când se va întuneca mai bine îi dați drumul ușor spre vas. în cea mai mare liniște. Nici lopețile să nu se audă. Clar ? Bătrânul nu va urca pe vas. Să stea lipit dc el. Atât. Veți acționa numai când veți primi semnalul.
— 'Nțeles ! rosti Mircescu.
— Tăutu, le precizâ mai departe inspectorul, ții sub observație permanentă tot ce se întâmplă. Ai aparatura necesară, nu ?
— 'Nțeles ! rosti și acesta.
— Eu voi fi, dc altfel, cu voi. A sosit ceasul. Curând ,,vom strânge năvodul". Să nu scăpăm nimic, Mircescule...
— 'Nțeles ! răspunse acesta, pipăindu—și buzunarul hainei.
— Pregătiți-vă !
Tăutu strânse discret mâna lui Mircescu și trecu la punctul de observa*ție.*
Mircescu plecă să-l caute pe nea Nae și să-l instruiască. îl luară cu el și pe „castelanul" Ion. Banu nu se împotrivi.
După ce-i văzu urcați în barcă pe cei trei lucrători, pe Nae și pe „castelan", inspectorul se apropie de Tăutu, care raportă :
— Sunt toți pe vas. Scafandrii se află sub apă. Sunt în partea cealaltă. Probabil... când vor urca.. Eu mă bazez și pe reacția Helgăi. Și dacă a putut vorbi cu Gelu, și el cred, vreau să cred, îi va ajuta pe ai noștri. Poate și Hans... cine știe. Până una-alta e Mircescu pe fază. Fiți liniștit, tovarășe inspector șef.
— Desigur, desigur, rosti Banu, ațintindu—și privirea spre acel punct. Sunt foarte liniștit. Acum să așteptăm...

Abia atingând apa, barca lui Nae şi a lui Ion se îndrepta spre vas.
— Numai să nu-i simtă, rosti Tăutu.
— În asemenea momente de maximă încordare, când ei aşteaptă să apară scafandrii cu caseta, au uitat şi de cele mai simple măsuri de prevedere, zise Banu. Sunt siguri pe ei. Braun n-a simţit nimic până acum. Mai periculos trebuie să fie omul care-l observă pe Braun. Şi pe ăla nu-l ştim. Ori e un scafandru, ori e un marinar. Îi vezi ?

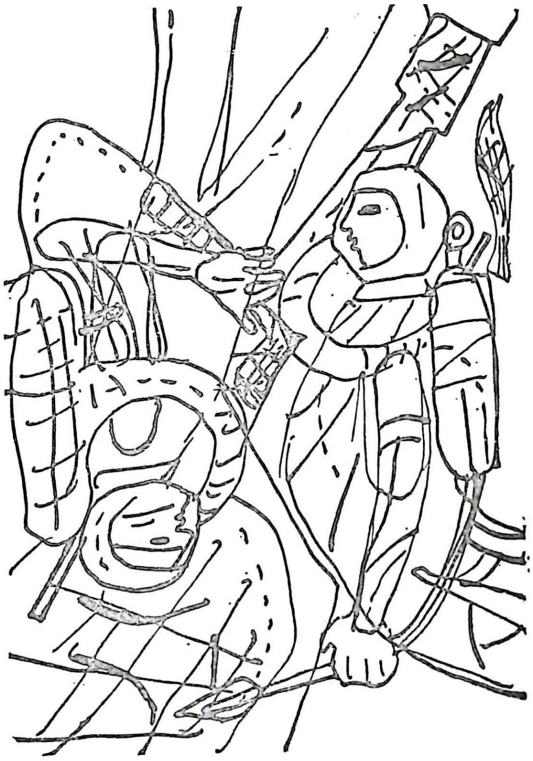

— Sunt aplecaţi peste balustradă. Ceva parcă pluteşte în aer. Şi liniştea asta, adăugă Tăutu. Şi tocmai parcă lipseşte unul, o fi tocmai cel care...
— Se apropie. E chiar lingă vas. Ce bine că au lăsat scara de frânghie acolo. „Formidabil, ai avut noroc Mircescule. Aşa eşti tu băftos. Că dacă m-aş fi dus eu cred că nu găseam acolo nimic. Trebuia să mă caţăr precum pisicile...”.
— Au urcat toţi trei, tovarăşe colonel. Bătrânul şi Ion au rămas în barcă.

— Bine, răspunse Banu. Apoi ordonă prin staţie oamenilor săi să fie gata pentru a executa partea finală din „Acţiunea «Fluviul»”.
Calculând fiecare mişcare, cei trei în frunte cu Mircescu ocupară poziţii de luptă.
În primele scufundări, scafandrii au recuperat nişte tuburi lungi, grele, apoi au adus cu ajutorul scripetelui două cufere mari, blindate şi, în sfârşit, caseta. Braun radia.
— Gata, ordonă Braun. şi porniţi motoarele. Întoarceţi !... Gata !
Ordinul fu executat cu rapiditate. Aplecat deasupra casetei cu ochii măriţi, Braun începu s-o mângâie ca pe ceva scump lui.
— Asta e boss ? auzi el din spate, ca prin vis, .glasul lui Urdeanu.
— Asta e. Am aşteptat atâta timp şi acum e din nou în mâinile mele...
Se întoarse spre el, fără însă a lăsa mâinile de pe casetă.
Urdeanu zâmbea strâmb. Cu vocea plină de mânie rosti :
— Nu cred boss. Caseta îmi aparţine. Doar mi-ai promis-o. Trebuie sa te ţii de cuvânt... Spuneai că-i moştenirea mea !
Cei doi scafandri, care se dezechipaseră intre timp, Hans şi Helga, care şi ei priveau la casetă, asistau la discuţia dintre cei doi. Un singur marinar, unul care nu scosese până atunci niciun cuvânt, fiind cel mai disciplinat, stătea mai departe cu mâinile băgate în buzunare privind scena.
— Cum să—ţi aparţină ? Glumeşti inginerule ! Cuvintele le rostea strivite parcă printre dinţi. Chiar ţi-ai închipuit că fac această călătorie pentru un tâmpit ? Ha, ha !
Urdeanu strânse pumnii şi se apropie ameninţător de Braun.
— Stai pe loc ingineraşule, că ajungi înger, te întâlneşti cu taică-tău în cer... Vrei gesturi filantropice nu ?
Cu o iuţeală pe care nimeni nu i-ar fi bănuit-o, scoase un pistolet de calibru mai mic. Toţi rămaseră înmărmuriţi.

Mircescu şi cei doi oameni ai săi, cu degetele pe trăgaci, aşteptau replica lui Urdeanu.
Tensiunea creştea. Marinarul singuratic se apropie de Braun şi îi dădu mâna la o parte. Împinse uşor caseta cu piciorul şi, în acelaşi timp, îndreptă spre ei o armă automată.
— Sper că nimeni nu va face nicio prostie. Ceea ce se găseşte în casetă ne interesează şi pe noi. în primul rând pe noi ! Domnule Konrad von Braun ţi-ai îndeplinit misiunea. Restul te priveşte. Iar pe ăştia îi poţi termina. Sunt ai tăi. Şi fără sentimentalisme. Păstrează femeia, dacă vrei, dar vezi că s-a-ncurcat şi cu Hans şi cu inginerul. Gata ! Pornim! La treabă. Nu dau lămuriri suplimentare.
Dintr-o dată, se auziră zgomote puternice şi reflectoare de mare putere îşi îndreptară luminile spre vas.
— Mâinile sus !
în aceeaşi clipă, o dată cu Mircescu şi ceilalţi doi lucrători, Hans şi Gelu săriră asupra lui Braun şi asupra marinarului. Se auziră focuri de automat, împuşcături şi strigăte. Era greu să te lămureşti ce se petrece. Dar totul n-a durat decât câteva clipe sau cel puţin aşa i s-a părut Helgăi, care se ascunsese.
La lumina reflectoarelor tabloul era acum limpede. Pe Braun îl ţinea un lucrător şi Gelu Urdeanu, care sângera la umărul drept. Marinarul era deja legat şi păzit de alt lucrător.
Mircescu avea caseta. Ceilalţi stăteau şi ei cu braţele ridicate. Nici acum nu—şi veniseră în fire.
Helga tremura şi plângea. Voia să vadă ce e cu rana lui Gelu.
Lipsea cineva ? Hans l Hans era căzut pe punte lovit de focul automatului. Cineva se repezise spre el. Mai trăia.
Helga se desprinse din colţul ei şi se apropie de inginer care se aplecase de durere.
— Nu-i nimic, dragule, am scăpat ! Trece ! Am scăpat !
În câteva minute pe punte urcară Banu, Tăutu şi încă doi oameni.

Banu îl privi întâi pe marinarul care se repezise la casetă.
— Cu dumneata vom vorbi mai târziu şi nu aici. Este sigur că ai fost pus să-l supraveghezi pe domnul Braun. Să iei caseta şi apoi... Te-ai bucurat prea devreme. Despre identitatea dumitale se vor ocupa specialiştii mei. Apropo — să ştii şi dumneata că v-aţi obosit degeaba. Am aflat la timp ce e în casetă. Am şi scos documentele, listele şi materialele de şantaj. Am pus caseta la loc ca să aveţi şi dumneavoastră o... bucurie. Luaţi-l !
Urdeanu şi Hans fură apoi coborâţi în şalupă. Helga era cu ei. Cu învoirea lui Banu o şalupă plecă spre spital.
— Şi acum să stăm de vorbă, domnule Konrad von Braun. Nu încerca să ne păcăleşti, ştim sigur că vorbeşti perfect româneşte.
— Cu cine am onoarea şi de ce aţi năvălit pe vasul meu ? Am să mă plâng... Este un abuz. Dreptul internaţional...
— Lasă prostiile, domnule Braun. Sunt inspectorul Banu. Şi nu am năvălit pe vasul dumitale. Dumneata ai încălcat legile noastre. Apoi, fiind intruşi aici în spaţiul nostru, noi punem întrebări, nu dumneata. Cred că mă înţelegi. De plâns poţi să te plângi şi la papa... Mergem acasă, flăcăi. Hai, că avem atâtea treburi, le spuse Banu lui Mircescu şi Tăutu.
Flancat de şalupe, vasul înainta pe apa Dunării, cu toate luminile aprinse.
— Vom opri desigur în primul port, domnul? Braun, îl înştiinţă Banu. Dar nu mă rabdă inima să—ţi mai dau o veste. Dar vezi, ţine-te bine, că ai inima slabă. Nici proiectul primit de la inginerașul nostru, Urdeanu, nu e cel adevărat. Noi am aflat că
te interesează puţin înainte şi tot ţi-am lăsat ceva, o mapă cu nişte planşe fără valoare. Am găsit şi piesele din colecţia lui Lovrin. E drept, nu toate, că inginerașul nostru a apucat să „piardă” câteva şi am scos toată comoara din vas. Şi lingourile.

Domnule Braun, totul era al nostru. Şi nimic din cc-i al nostru nu lăsăm să se piardă ! Ai trăit în România şi n-ai reuşit să ne cunoşti. Te-ai înşelat amarnic, domnule Braun. Şi vei plăti.

— Domnule inspector, rosti Braun, ciupindu—şi barbişonul, nu-mi dau seama despre ce vorbiţi. Ce vreţi să insinuaţi ? Eu am venit în scop turistic... Aici am avut o defecţiune la vas, domnule, si...

— Se poate, domnule Braun, se poate să fie şi cum spui dumneata. Dar să vedem ce spun faptele, nu vorbele... Bag de seamă că la vorbe vă pricepeţi de minune... Avem toate probele. Am şi fotografii şi filme şi... dar ce să—ţi spun cu dumitale că tot nu vrei să pricepi...

Când ajunseră în port, vasul fu ancorat la (.'hei, lăsat în pază strictă, aşa cum ordonă Banu până la încheierea întregii acţiuni.

A avut multe de spus Braun, în faţa probelor zdrobitoare. încercase să tot dea vina pe cei trei — pe Hans, pe Urdeanu şi pe Helga, apoi pe marinarul ticălos pe care nici nu-l ştie pe nume. „El nu mâncase usturoi şi nici gura nu-i mirosea..."

S-a luat legătura cu centrul şi cu ambasada statului al cărui cetăţean era Braun.

Braun a fost nevoit să recunoască totul. „Firma Braun dăduse faliment", găsise Tăutu o formulă isteaţă.

Helga n-a mai vrut să plece. A hotărât să rămână aici unde se născuse, singurul loc unde a fost tratată ca un om, unde i s-a acordat toată încrederea. A fost dorinţa şi hotărârea ei de a începe o nouă viaţă pe pământul natal.

Urdeanu, care—şi recunoscuse întreaga vină, avea să—şi ispăşească pedeapsa. Undeva îl aştepta soţia şi copilul.

Acolo, la Ostrov, continuă să împărătească în bună înţelegere nea Nae şi Ion „castelanul".

Cei doi ofiţeri, buni prieteni, mai coboară împreună la Dunăre. îi cheamă în acele locuri tainice frumuseţi, se aşază pe mal, ascultă glas de ape şi privesc marşul cormoranilor. Şi întotdeauna îşi amintesc de acele zile fierbinţi, la propriu şi la figurat, când s-au contopit cu o poveste de viaţă aspră, bărbătească de care sunt mândri.
După un timp „echipa" avea să se întâlnească tot acolo, pe malul Dunării, de data aceasta pentru un moment de „respiro".
— Aici am tras „năvodul", le zise Banu. Uf, şi ce vară fierbinte a fost. Mai ţineţi minte ce călduri ?! Îmi amintesc şi de lupta lui Tăutu cu ţânţarii şi „fierbinţeala" lui Mircescu, a cărei cauză n-au priceput-o nici doctorii. Cum l-aţi mai îngrijit, oameni buni, continuă el, adresându-se de data aceasta lui nea Nae şi lui Ion „castelanul".
— Tovarăşe inspector şef n-am să uit niciodată nici mutra lui Braun, nici a marinarului ăla pus să „apere" documentele, când au aflat că... sacul era gol ! exclamă Tăutu. Trăsnet ! Flagrant delict în regulă, lovitura psihologică la ţintă pentru a dezechilibra adversarul. Treaba a mers bine. „Acţiunea «Fluviul»" o voi ţine minte.
— Tovarăşe inspector şef, vreau să fac o mărturisire. îmi daţi voie ? Eu, Mircescu, trecut prin atâtea şi bune şi rele, când am văzut-o pe Helga mi s-au înmuiat picioarele !...
Nea Nae şi Ion au izbucnit în râs.
— Asta, da, sinceritate, izbucni şi Tăutu. Vorba lui nenea lancu „eşti mare stimabile" !
— Mare, nemare, n-am mai văzut asemenea frumuseţe. Trebuie să recunosc.
— Aprob mărturisirea ! Într-adevăr nu se poate spune că poţi să vezi la tot pasul femei atât de frumoase. Ei, să ştiţi, le comunică Banu, că s-a hotărât să devină învăţătoare, profesoară. Când i-am spus că asta înseamnă „post la ţară",

s-a uitat la mine şi mi-a spus : „tocmai de aceea !“ Aş zice ferice de copiii care vor învăţa alfabetul conduşi de chipul unei asemenea femei. A primit o lecţie aspră din partea vieţii, dar a ieşit călită...

Toţi cinci erau la Ostrov. Acolo, pe malul Dunării, priveau apa, cerul ce se colora în apus, aşteptau să fie gata „preparatele” lui nea Nae şi ale „castelanului“ Ion. Depănau amintiri.

— Acum daţi-mi voie să vă fac alte câteva mărturisiri. Tu, Mircescule, ai vorbit despre o femeie frumoasă şi nu ai greşit. Şi eu vreau să vorbesc despre ceva frumos, despre una din marile mele iubiri. Despre Dunăre. Şi nu numai. Vreau să vă spun că iubesc această câmpie a Burnazului, cu întinderile şi culorile ei, altele toamna, altele vara, altele primăvara. Că iubesc iarna când pământul acesta darnic şi încărcat de atâta istorie se îmbracă în alb. Cred că am citit undeva un titlu de carte „Nevoia de alb“. Pot spune şi eu : „nevoia de alb“ a pământului Burnazului. Şi vreau să vă spun că iubesc toate locurile şi toţi oamenii de pe aici. Şi să vă spun un secret, mi se pare că am foarte mulţi prieteni pe aici. Ba mi se pare că toţi oamenii de pe aici sunt prietenii mei adevăraţi. Asta e o parte a confesiunii.

Şi cu asta am ajuns în inima confesiunilor. Acolo se găseşte ea, Dunărea. Ştiu de unde izvorăşte, ştiu câte ţări străbate, dar Dunărea, pentru mine, este pecete emblematică pentru România.

De câte ori n-am stat pe malurile ei. De câte ori nu i-am ascultat respiraţia, nu i-am căutat privirile şi nu m-am străduit să-i cuprind înţelesurile.

Nea Nae şi Ion, alături de Tăutu şi Mircescu îl ascultau pe Banu emoţionaţi. Erau spuse gândurile lor, erau vorbite sentimentele lor. Toate astea ei le trăiau şi nu prea ştiau să le adune în cuvinte. Mircescu era mândru. Ca şi Tăutu se

bucura că Banu iubeşte Dunărea, că e cu ei, că sunt toţi la un loc şi că Dunărea era la doi paşi.
— Şi mereu am simţit că pierd ceva din frumuseţea ei şi că unele dintre adevărurile ei încă nu le-am pătruns. Şi aşa va fi întotdeauna. Ca orişice capodoperă. Nu-i aşa Tăutule? Niciodată nu poate fi pe deplin luată în stăpânire. Ea iradiază continuu faţete noi de diamant, adâncimi nebănuite până atunci.
Ei bine, pentru că v-am mărturisit această legătură dintre Dunăre .şi mine, vreau, să duc mai departe un anume gând.
Atunci, pe când domnul Braun, nesocotind istoria, experienţele, lecţiile vieţii, nesocotind adevărul nostru, a cutezat să întineze apele Dunării, atunci, pe acest mal, am descoperit — o să vă mire poate — o faţetă a acestui diamant. Cu siguranţă că văzusem de mai multe ori în viaţă aşa *ceva.* Desigur, nu era nimic nou. Doar că acum acest *ceva* a căpătat din-tr-o dată o valoare nebănuită.
Acel *ceva* a *fost* şi este *marşul cormoranilor.* Perfect simetric. După legi de la care nu se admit excepţii. Într-o ordine perfectă. Model de disciplină. Echilibru şi ordine. Frumuseţe şi armonie ! Marşul cormoranilor, care ne-a însoţit mereu, în acele clipe. Şi acum propunerea : să nu-i mai spunem numai „Acţiunea «Fluviul»", ci să-i zicem şi „Marşul cormoranilor".
— Excelent, pronunţă Tăutu şi aproape simultan Mircescu.
Banu a ridicat un pahar dorind să toasteze. A rămas cu el întins. Apoi l-a pus la loc pe măsuţa improvizată şi le-a spus.
— Şi ar mai fi ceva de adăugat. Un fapt care mâine după analiză va fi public. Voi îl veţi şti încă din seara aceasta. De altfel nu mai este un secret. Am primit ordin. Cât de curând ne despărţim. Mă aşteaptă un alt judeţ. Nu chiar atât de departe şi, spre norocul meu, tot la Dunăre. Recunosc, nu mi-e uşor. M-am legat de locurile acestea, m-am legat de oameni, m-am legat de voi toţi. Şi de câte ori veţi vedea cormorani

zburând să vă amintiţi. Clar ? E un ordin ! Dunărea ne va lega în continuare.
Tăutu şi Mircescu nu mai fură în stare să rostească mai nimic. Vocea le era tremurândă iar privirile li se împăienjeniră.
— De unde naiba praf acum ? se scuză Tăutu, ştergându-se cu batista la ochi.
Nea Nae şi Ion ,.castelanul" căzură pe gânduri. Borşul se răcise în castroane Paharele erau încă pline.
Banu se scuză şi se retrase. Trebuia.